Exeg. 415 / 3 Kabbala
4° (1,3/4

F, 0
<36609372080014
<36609372080014
Bayer. Staatsbibliothek

Digitized by Google

Exeg. 415.(1,3/4 Kabbala
Exeg. (Gr

Dieser Band ist wohl der äußeren Bezeichnung nach der dritte, aber nicht nach dem wirklichen Bestande des Werkes. Nach diesem bildet er vielmehr nur die 2te Abtheilung des Tomus I, die Pars III u. IV des Apparatus in librum Sohar enthaltend, während die erste Abtheilung des Tom. I. Sulzbaci 1677 die Pars I u. II, jede derselben aber mit selbständiger Pagination enthielt.

APPARATUS
IN LIBRUM SOHAR
PARS TERTIA & QUARTA,

Quarum prior eſt

LIBER

שער השמים

Seu

PORTA CŒLORUM,

In quo

Dogmata Cabbaliſtica de Æn-Soph, Adam Kadmon, Zimzum, Aziluth, Briah, Jezirah, Aſiah, Nomine Tetragrammato, Revolutionibus Alphabethicis, Avvir Kadmon, ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן, Perſonis Attik, Arich, Abba vel Imma, Seir Anpin & uxore ejus: de luminibus Cranii, Oculorum, Aurium, Narium, Oris

in Adam Kadmon: de Partibus Animæ, Nepheſch, Ruach, Neſchamah, Chajah, Jechidah, Literis Tetragrammati: quaternario, denario, Sephiris, Numeris, menſuris, pulchris, veſtimentis, confractione & lapſu vaſorum, natura vaſorum, radiorum, Lucis ambientis & internæ: de differentiis localibus, eoque, quod dicitur ſupra, infra, ante, retro, dextrum & ſiniſtrum, longum, latum, profundum in Sephiris: de deſcenſu animæ in corpus; de Sephiris Akudicis, Nekudicis, Berudicis: De reſtitutione vaſorum: De conceptione, generatione, Infantia, adoleſcentia, & uſu rationis τȣ̃ Seir Anpin; De Bilance; De ſuperintectione, vel involutione Perſonarum intra ſe invicem, crinibusque capitis & Barbæ, &c. Philoſophicè proponuntur & explicantur, cumque Philoſophia Platonica conferuntur.

Autore R. Abraham Cohen Irira, Luſitàno:

è Lingua Hiſpanica primò in Hebraicam translatus, nunc in Latinam contractus.

Altera verò continet

Arbores ſeu Tabulas Cabbaliſticas Univerſales, quæ ſunt quinque Compendia Cabbaliſtica graviſſima, & inter Hebræos maximi æſtimata, hic typis æneis expreſſa Figuris 16.

Cum PRÆFATIONE de Applicatione Dogmatum Cabbaliſticorum ad SCRIPTA N.T.

Scriptum Philologo-Philoſophico-Theologicum, omnibus ſublimiorum ſpeculationum amatoribus utiliſſimum.

SOLISBACI, Typis ABRAHAMI LICHTENTHALERI, 1678.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

Bayerische
Staatsbibliothek

PRÆFATIO EDITORIS AD LECTOREM.

§. 1.

ADmonitus aliquoties, ut ea, quæ partibus Apparatus Cabbaliſtici in Librum Sohar primâ & ſecundâ, Phraſi quidem nativa, terminisq; artis propriæ, ſed obſcuris nimis, & à communi loquendi docendique uſu remotioribus propoſita ſunt, ulterius & dilucidiùs paulò explicarem; nunquam tamen ſum auſus, meam hic immiſcere ſententiam: ſed in hoc ſcriptum tandem incidi Cabbaliſtico-Philoſophicum, ineluctabili quidem difficillimoque acceſſu undique cinctum; ſed nunc tandem ſuperatum, quamvis ita, ut, ſicubi quidam ſimul ſubrepſerint errores, venia propterea ſit roganda. Illudque non in mei, ſed tui gratiam, nunc in lucem edo: cum compendiis quinque Cabbaliſticis, quas arbores vocare ſolent. De quorum in hoc ſtudio utilitate plura quidem dici poſſent, niſi id potiſſimùm agerem, ut ſtudioſam juventutem ad ipſos Scriptores Cabbaliſticos, ſtudiumque in propria linguâ ipſum allicerem: quò ex ipſo fonte dulciùs biberent aquas has. Si quis tamen, cui nondum ſit ſatisfactum, manuductionem deſideraverit ulteriorem, literisque ad editorem per Bibliopolam, apud quem proſtat hoc opuſculum, directis, id ſignificaverit, eidem operam meam conatumque inſerviendi pro viribus ſponte lubensque hic offero.

 §. 2. Nec

§. 2. Nec planè inutiles fore hos conatus, ex eo judico, quòd aliquoties à Judæis, mirantibus, quod ſublimia hæc ſtudia excolerem, interrogatus: an igitur etiam in Evangelio noſtro reperiamus veſtigia dogmatum Cabbaliſticorum; id audacter affirmavi: urgentibusque, exemplum orationis Dominicæ propoſui; in quo *Pater noſter* non incongruè refertur ad Gradum Chochmah, in qua eſt initium Manifeſtationis; ita tamen, ut occultiſſima illa Sephirah prima, cum ipſa natura Infiniti, ab illa nunquam excludatur; ſicut etiam perſona Matris ab eo nunquam ſeparatur: ut ita hac compellatione uno conceptu denotentur tres primæ, Kether, Chochmah, Binah. Quod autem additur: *qui es in cœlis*; hoc ipſo innuitur arctiſſima illa unio graduum ſupernorum cum Tiphereth, ſeu potius Seir Anpin; qui nomine שמים deſignari ſolet. Et hoc ipſo innuitur perſona Cabbalæ Chriſtianæ prima. Et ſequitur de perſona ſecunda: *ſanctificetur nomen tuum.* Ubi per *nomen* intelligitur Tetragrammaton, quod Characteriſticè refertur ad Tiphereth, & Seir Anpin, qui eſt gradus ille ἐκ-μεσφὶς, omnia quaſi myſteria Senarii in ſe continens: de quibus Meurſius Denario Pythagorico c. 8. cum quo anima Meſſiæ arctiſſima & ſpecialiſſima, nec unquam diſſoluta unione ſeſe univit. Per *ſanctificetur* autem id rogatur, ut emittatur influentia è Sanctitatis fonte, nempe Coronâ & Sapientia (Vid. Appar. P. I. p. 672. 676. 367.) in filium. Et tertiò ſequitur: *adveniat regnum tuum*: ubi indubitatò intelligitur Malchuth, ſedes Spiritus Sancti, cum omnibus illis attributis, quæ à Cabbaliſtis ad hanc claſſem referri ſolent. Atque ſic exhauſtum eſt totum Syſtema Aziluthicum: & ſequitur Briathicum, ſeu Mundus Mentium ſeparatarum, animarumque ſublimium, quæ in ſummis manſionibus & palatiis Paradiſiacis benevolentiſſima viſione Dei fruuntur: ubi rogamus; *fiat voluntas tua, ſicut in cœlo & in terra*, i. e. deſcendat Influxus הרצון ſeu benevolentiæ tuæ à gradu Coronæ originario, per omnia Syſtemata, in terram uſque; ſicut deſcendit per Aziluth

in cœlum, ſeu paradiſum hunc ſupremum. Porrò ſequitur Mundus Jezirathicus ſeu Angelorum, quibus commiſſa eſt cura & nutritio creaturarum inferiorum: ita, ut juxta Cabbaliſtas, ſub initium Anni Præfecti iſti accipiant tantum, quantum ad diſtribuendum per totum annum ſurrogatis ſuis ſufficiat: nos autem rogamus, ut ipſe Pater nobis ſuppeditet influxum hunc ſuſtentativum, ſubſtantiâ noſtrâ ſuperiorem, cum omnibus reliquorum bonorum neceſſariis; non per Angelum præfectum, nec de anno in annum; ſed de die in diem. Tandemque ſequitur Mundus Aſiah, cum mentione Corticum eadem triade, ſed inversâ, quæ in Aziluth: rogando nempe remiſſionem peccatorum, liberationem à ſeductione, & ipſo malo radicali. Tandem autem, prout nunc deſcenſum eſt iterum aſcendit εὐλογία ab Aſiah, ubi regnum inferius, in Jeziram, ubi חיילות δυνάμεις, ſeu potentes exercitus Angelici: & porrò in Briam; ubi Thronus gloriæ: tandemque in Aziluth ubi Mundi Mundorum, æones æonum, i. e. iſtorum principia. Et tandem, ne videatur hac diſtributione facta eſſe mentalis aliqua divulſio Divinorum graduum, deprædicatur unitas in vocula אמן, quæ numero ſuo 91. repræſentat numerum duorum nominum יאהד ונהי. Quæ omnia miram connexionem Cabbaliſticam inſinuant; cum admiratione adverſariorum.

§. 3. Porrò Vita Domini & Servatoris noſtri generatim proponi poteſt eâdem quaſi methodo, ſed inversâ. Quicquid enim 1. Cabbaliſtæ aſſerunt de Malchuth, commodiſſime referri poteſt ad conceptionem virginalem, nativitatemque ejus humilem & paupertate plenam. 2. Quod dicitur de Jeſod, maximam partem referri poteſt ad Circumciſionem, Baptiſmum, & alia fundamenta officii ejus; præſertim autem vitam ejus juſtiſſimam, quam ſimul & præcepit aliis, & exemplo ſuo præmonſtravit. Prout & 3. juxta gradus Nezach & Hod, Propheticos prædixit eventus plurium ætatum, uno & ſimplici vaticinio, idque vicibus & allegoriis pluribus. Et

4. variis miraculis, juxta gradum Tiphereth, ſe Regem eſſe Meſſiam comprobavit. Utque totum hoc *corpus* Aziluthicum eò melius aſſeclis ſuis communicaret; adeoque veram naturam Spiritus in illis efformaret, ſacratiſſima Symbola corporis & ſanguinis ſui iisdem ſumenda propoſuit: atque mox in rigoroſiſſimum gradum Gebhuræ aſcendens, omne id dolorum & pœnarum genus toleravit, quod propriam decadem Sephirothicam exhaurit. Tandem autem 5. è judicio ereptus, ſiniſtraque omnia perpeſſus, ad dextram elevatus eſt: emenſo nimirum toto ſenarii ſui curriculo; ubi unitus cum Patre, i. e. notionibus ejus tam infimâ, quàm mediâ & ſupernâ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος adæquat.

§. 4. Quia autem non unus eſt conceptus Repræſentationum divinarum, aliquoties Sacratiſſimam Triadem non tantùm ſecundùm Longitudinem, ut ſupra dictum, (ad quam referri poteſt partim profunditas gratioſiſſimi ejusdem deſcenſus: partim altitudo incomprehenſibilis ejusdem ſublimitatis, juxta Eph. 3, 18.) Sed & ſecundùm latitudinem præfigurari poſſe meditatus ſum: ita, ut totum latus dextrum Paternum; medium, Filii; & ſiniſtrum, Spiritus Sancti ſit. Quod fortaſſe & alii obſervabunt.

§. 5. Nec deſunt Exempla magis ſpecialia, obiter ſaltem obſervata, e. g. ſi quis Judæo cuidam Cabbaliſtæ Textus Evangeliorum quorundam Dominicalium, v. g. de nuptiis, primo Chriſti miraculo celebribus Joh. 2, 1. proponeret; l. præfari poſſet, totam illam Hiſtoriam inſinuare doctrinam de influxu Divino ad vitam Chriſtianam; qui influxus cùm admodum ſit vehemens, prout & vehementiſſimi conatus ad bene agendum in Chriſtiano requiruntur Matth. 11, 12. non immeritò dici poterit, influxum illum eſſe Gebhurathicum, i. e. ſeveritate & rigore atque vehementia plenum. Nuptiæ autem ipſæ ſunt Malchuth Matth. 22, 2. Non poteſt autem impleri hoc regnum influxu hoc, niſi per diem tertiam, quæ eſt Binah ſeu mater; de qua Cabbaliſtæ dicunt,

quod

quod רִינִין, i. e. omnes influxus vehementes ab ipſa excitentur: unde etiam Mater Chriſti ſymbolicè ſimul ibidem introducitur. Sex autem extremitates Tipherethicæ deſignantur per ſex hydrias: Purificatio ad Gebhuram. (vid. Lexic. p. 367.) Impletio aquarum, influxum paternum, per Cheſed, cùm quinque Chaſadim: Mutatio in vinum rubrum, applicatio horum influxuum ad vitam fœderi Chriſti analogam; omnes convivæ ad Malchuth referri poſſunt. Quòd autem primus convivarum dicit; *vinum bonum aſſervatum eſſe huc usque*; hoc ipſo denotatur influxus ille, aſſervatus in Binah, pro ſeculo Meſſiæ. Conf. Lexicon. p. 432.

§. 6. Eodem modo Hiſtoria Evangelica Matth. 8, 1. ſeqq. Sic proponi poſſet Cabbaliſtæ cuidam; ut Chriſtus deſcendens de monte ſit quaſi Tiphereth, qui elevatus fuit in Kether, repletusque influxu ſummo: ita, ut vim habuerit confringendi duos cortices; dextrum, i. e. lepram albicantem: & ſiniſtrum, i. e. morbum militis. Unde cortici dextro applicuit manum dextram, cum applicatione totius decadis ad verba Domini, ꝟ. 4. ita, ut verba illa: *vide nemini dicas*; ad Kether, de qua nihil dici poteſt: *ſed vade*, ad Chochmah; unde primus quaſi motus eſt ad extra: *& oſtende te*, ad Binah; ubi manifeſtatio actualis: *Sacerdoti*, ad Cheſed; ut notum: *& offer holocauſtum*, ad Gebhurah; ubi ignis & exuſtio, *quod præcepit Moſes*; ad Tiphereth; ad cujus ſenſum intimum Moſes pertinet: in *Teſtimonium*, ad Nezach, Hod, Jeſod; qui ſunt teſtes: *ipſis*, ad Malchuth, quæ eſt congregatio Jiſraëlis. In eodem gradu Malchuth autem, quæ דבר dicitur, (Vid. Lexic. p. 243.) Verbo ſanavit Servum militis, ut alia ſpecialiora iſtius hiſtoriæ nunc taceam.

§. 7. Sic, ſi Cabbaliſta Judæus interrogaret, quare præcurſori Meſſiæ datum ſit nomen Johannis & non Zachariæ? & aliquis reſponderet, quod juxta Malachiæ 4, 6. & Luc. 1, 17. nec non Matth. 11, 14. Johannes fuerit Elias; quodque nomen אליהו הנביא, quatenus iſte fidem vitamque 4. patrum

reintro-

reintroducere debuit in Jiſraëlitas, numeris æquipolleat nomini יוחנן. Judæus ſanè iſtum applicandi modum reji-cere non poterit; quia eadem methodo Cabbaliſtæ ubique quaſi utuntur.

§. 8. Sic quoque poſſet fieri applicatio hymni Beatæ virginis Luc. 1. ita, ut ✠. 46. ad Aſiah: 47. ad Jezirah: 48. ad Briah: 49. ad Aziluth: & tres primas: 50. ad Cheſed: 51. ad Gebhurah: 52. ad Tiphereth: 53. ad Nezach, Hod: 54. ad Jeſod: 55. ad Malchuth; ubi concurſus patrum, referatur. Item, nomen Salvatoris noſtri applicari poteſt ad Sephiras, non minus, quàm Tetragrammaton. Item, hymnus ad agnum Apoc. 5, 12. ad ſeptem inferiores. Item, Chariſmata 1. Corinth. 12, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. ad totam decadem, & alia plura ſimiliter: & omnia juxta analogiam Cabbalæ, ſatis congruè applicari poſſunt; quamvis id κατ' ἄνθρωπον ſaltem fieret.

§. 9. Plura de his non ſubnecto, ſed ad ipſam lectionem autorum Cabbaliſticorum ſtudioſos remitto; utque etiam errata, quæ tam translatori, quàm correctori inter concatenata negotia alia horis tantùm ſucciſivis huic negotio accurrentibus, obrepſerunt, haud gravatim corrigantur, etiam atque etiam rogo.

TABULA ERRATORUM.

Pag. 1. lin. 2. השמים. p. 13. l. 28. tota l. 29. aliena l. 30. ipſam p. 20. l. ult. loco *unde*, leg. quæq; p. 28. l. 26. ſufficientisſimum. perfectum p. 29. l. 24. quia. p. 30. l. 13. poſt *alio* inſeratur Colon. p. 36. l. 24 loco *ſit* leg. eſſe. p. 43. l ultim. ſublimius. p. 45 l. 30. deleatur comma poſt *Syſtematis*. p. 47. l. 9 ultima. p. 48. l. 27. poſt *Hyle* leg. ſeu. p. 51. l. 4. deleatur *ſequitur*. p. 53. l ult. cæterarum. p. 54. l. 6. contineat. l. 25. tum. p. 55. l. 26. pervenire p. 56. l. 19. loco *intermedii* leg. intermediis. p. 65. l. penult. del. denominatio. p. 71. l. antepenult. loco *Pſ.* leg. Part. p. 75. l. 18 & p. 76. l. 24. poſt eminenter inſer. ibi comma, hic colon. p 98. l. 30. leg. augmentationi. p. 106. l. 13. loco *quod* leg. qui. p. 111. l. 21. loco *ejus* leg. ſui p. 123. l. 27. eſtque. p. 136. l. 22. Æn-Sophici. p. 141. l. 18. vita. p. 144. l. 23. 350. p. 162. l. 25. loco *quæ* leg. quamvis p. 171. l. 15. loco *earum* leg. ſuæ. p. 196. poſt *reſolvitur* inſer. in. p. 219. l. 14 loco 4. leg 5. p. 231. l. 16. loco *claritas de claritate* leg. ardor de ardore. p. 237. l. penult. Injan. p. 245. qui.

LIBER

שער השמים

Seu

PORTA CŒLORUM

In quo

Dogmata Cabbaliſtica Philoſophicè proponuntur & cum Philoſophia Platonica conferuntur.

Autore

R. Abraham Cohen Irira, Luſitano.

Digitized by Google

DISSERTATIO PRIMA.

CAPUT I.

Quod Entia vel omnia ſint neceſſaria, vel omnia contingentia, vel partim neceſſaria, partim contingentia: ubi ſimul demonſtratur, quod non omnia ſint neceſſaria, nec omnia contingentia, ſed partim neceſſaria, & aliqua contingentia.

Dari Ens neceſſarium, quod ſit a ſe ipſo exiſtens [illegible] ſit cauſa prima [illegible].

§. 1.

Totum Univerſum, ex viſibilibus conſtans & inviſibilibus; adeoque cum omni entium conſortio [illegible], neceſſario ad unum ſequentium membrorum refertur. Vel enim omnia quæ ſunt, ſunt Entia neceſſaria; (Ens autem neceſſarium eſt, quod non poteſt non eſſe ullo modo.) vel omnia ſunt contingentia: (contingens autem eſt, quod a ſe non habet eſſe, ſed tamen, ut non repugnet ei, ut exiſtentiam habeat, quam tamen accipiat ab alio: & hac ratione indifferenter ſe habeat ad eſſe & non eſſe: atque quodammodo non ens, cum aptitudine tamen ad exiſtendum.) Vel partim ſunt neceſſaria; partim vero contingentia.

§. 2. Jam vero certum eſt, non omnia Entia eſſe neceſſaria; quia multa [illegible]; adeo ut quodammodo dicantur eſſe & non eſſe, [illegible] e privatione exiſtentiæ ſuæ.

DISSERTATIO PRIMA.

CAP. I.

Quod Entia vel omnia ſint neceſſaria, vel omnia contingentia, vel aliqua neceſſaria & aliqua contingentia. Ubi ſimul demonſtratur, quod non omnia ſint neceſſaria; nec omnia contingentia: ſed aliqua neceſſaria, & aliqua contingentia: & quod non niſi Unum detur, quod ſit neceſſarium à ſe ipſo exiſtens: quod ſit cauſa omnium contingentium, id eſt entium reliquorum omnium.

§. I.

TOtum Univerſum, ex viſibilibus conſtans & ex inviſibilibus, adeoque cum omni ente conſideratum, neceſſariò ad unum ſequentium modorum refertur. Vel enim omnia quæ ſunt, ſunt Entia neceſſaria: (Ens autem neceſſarium eſt, quod non poteſt non eſſe ullo modo.) Vel omnia ſunt contingentia: (contingens autem eſt, quod à ſe non habet eſſe, ita tamen, ut non repugnet ei, ut exiſtentiam habeat, quam tamen accipiat ab alio: ut hac ratione indifferenter ſe habeat ad eſſe & non eſſe: ſitque quodammodo non ens, cum aptitudine tamen ad exiſtendum.) Vel partim ſunt neceſſaria; partim verò contingentia.

§. 2. Jam verò certum eſt, non omnia Entia eſſe neceſſaria; quia multa ſunt & pereunt; adeo ut quodammodo dici queant eſſe & non eſſe: quoniam è privatione exiſtentiæ

 ſuæ,

ſuæ, deducuntur in eſſe,cùm poſſibilitate tamen redeundi ad non eſſe; dum ſcilicet amittunt exiſtentiam ſuam, quam ab alio acceperant.

§. 3. Eodem modo impoſſibile eſt,omnia entia eſſe contingentia: quia hoc modo nunquam exiſterent, & nulla res unquam daretur actu. Si enim contingens,ut diximus, indifferenter ſe habet ad eſſe & non eſſe,ita ut per ſe & à ſe non exiſtat, quamvis nec repugnet ipſi exiſtere; neceſſariò,ſi in eſſe deduci debet, quo nunc privatum eſt, cauſam aliquam requirit, à qua conſtituatur in eſſe, quæque ipſi det exiſtentiam illam, ad quam per ſe indeterminatum eſt & indifferens, & quam à ſe habere nequit.

§. 4. Si itaque ex dicta diſtinctione duo membra concidunt; verum indubitatò erit membrum tertium; quod nempe in hac rerum univerſitate reperiatur & neceſſarium & contingens.

§. 5. Porrò tamen infertur,Ens neceſſarium non dari niſi unum; adeoque cætera entia omnia, tam præterita, quam præſentia & futura, eſſe contingentia,quæ illam naturam, illamque exiſtentiam,quam habent, quâque ex ſeſe eſſent privata,accipiant ab Ente neceſſario.

§. 6. Quod ut demonſtretur,ſic argutabimur: Individualitas cujusvis rei non datur cum extrapoſitione: nota enim eſt diverſitas illa, quæ intercedit inter rem ſingularem vel individuam, & inter notionem communem pluribus extra ſe poſitis, per quæ multitudinis naturam habet; quæ duo propterea ſunt incompatibilia. Unde hæc individualitas competit Uni, quatenus nempe hoc Individuum eſt ſingulare, & determinatum quid, quod non extenditur,nec multiplicatur per aliquod extra ſe poſitum,ſive unum ſit,ſive plura; ſed eſt Idem & à ſe ipſo indiſtans.

§. 7. Jam verò extra dubium eſt, quod Ens neceſſarium ſit tale, quatenus eſt ſingulare: Eſt enim, quod eſt, quate-

quatenus eſt ſingulare; prout & entia alia; quæ, quatenus ſunt ſingularia, exiſtentiam habent & ſunt.

§. 8. Ubi quidem hoc objici poteſt: Si ens neceſſarium non eſt tale, niſi quatenus eſt ſingulare, ſequitur, quia tale eſt ob ſingularitatem, (adeoque ex alio quodam) illud eſſe contingens: tertium enim non datur. Si autem eſt contingens ob ſingularitatem, non erit neceſſarium; adeoque eſſet contradictio in adjecto.

§. 9. Sed verum tamen eſt, Neceſſarium tale eſſe, quatenus eſt ſingulare & individuum: quia Univerſalia non ſunt à ſe ipſis nec per ſe ipſa, ſed mediantibus ſingularibus & per ſingularia. Unde indubitatò concluditur, Individualitatem hanc competere Enti Neceſſario à ſe ipſo, quatenus eſt Neceſſarium à ſe ipſo & in actu: uno verbo, propter neceſſitatem exiſtendi ipſi eſſentialem & naturalem, & propriam: & quia non eſt ab alio, ſicut genus vel ſpecies; nec in potentia ullius rei alterius eſt illud producere: ita ut cùm à ſe ipſo ſit neceſſarium, impoſſibile ſit illud eſſe ab alio.

§. 10. Quod ſi ergo neceſſitas exiſtendi ipſi competit ob ſuam Individualitatem: hæc autem Individualitas non extenditur ad extra ſe poſitum aliud, quia aliàs res ſimul eſſent ſingulares & univerſales; indiviſibiles & diviſibiles, individua & non individua, quod eſt abſurdum: Hinc ad oculum patet, quod Ens neceſſarium ſit unum, ſingulare, individuum, & ita ſibi Idem, ut non ſit commune aliis: imò ut etiam impoſſibile ſit plura dari Entia neceſſaria, præter hoc.

§. 11. Reliqua autem entia contingentia, quia poſſunt eſſe & non eſſe, cauſam habebunt ſuæ exiſtentiæ: quæ vel etiam contingens eſt, ut ipſa, vel neceſſaria. Si contingens, iterum ab alio erit, quia poterit eſſe & non eſſe, & opus habebit productore, & ſic in infinitum, quod abſurdum eſt. Unde ſubſiſtendum erit in Uno, quod, cum Neceſſarium ſit à

Digitized by Google

parte ſui, etiam cauſa eſt omnium contingentium, quæ ſunt Entia reliqua à Causâ primâ diverſa.

CAP. II.

Ex eo, quia natura Individualis & ſingularis Cauſæ primæ eſt Ipſa Divinitas, oſtenditur, quod hæc & illa ſint unum & idem, adeò ut neceſſe ſit, Deum eſſe Unum, non extenſum ad aliquem extra ſe poſitum.

§. 1.

UT confirmemus, quod poſuimus de Unitate Cauſæ primæ, quæ non eſt natura communis aliis; adhuc aliam ſubnectemus rationem. Illud, propter quod omne Ens individuum eſt atque ſingulare, nullo modo poteſt eſſe univerſale & commune pluribus. Exempli gratia: Illud, propter quod Abraham eſt homo, id eſt natura humana, commune eſt individuis pluribus, ejusdem ſpeciei, qui etiam ſunt homines. Sed illud, propter quod Abraham eſt Abraham, id eſt, homo hic ſingularis in individuo, neutiquam commune eſt individuis aliis.

§. 2. Nam hæc individualitas ipſi eſt eſſentialis & ab eo inſeparabilis, cumque ipſo ſic unum quid, ut ſint res eadem; per quam tamen ſeparatur à reliquis hominibus, ut appareat illum eſſe hunc & non alium;

§. 3. Adeò, ut illud, propter quod Abraham eſt homo, quæ eſt natura ejus humana, ſit re ipſa idem illud, propter quod eſt hic homo ſingularis, nempe Abraham, & non Iſaac vel Jacob &c. Et ſicut impoſſibile eſt dari Abrahamos alios, id eſt, homines plures, qui citra differentiam numericam & individualem ſint homo Unus, hic, digitô demonſtrabilis: ſic impoſſibile eſt, iſtum Abrahamum eſſe plures quam unum hominem, nempe Abrahamum hunc in individuo.

§. 4. Jam ſi cauſa prima ſpectatur, Divinitas ejus eſt ipſa eſſen-

eſſentia ejus: quia aliàs non eſſet à ſe ipſa, nec per ſe ipſam ſufficiens ſibi, ſimplexque & ſingularis; ſed ab alio quodam, quod eſſet individualitas: adeoque ipſa eſſet diviſa realiter à ſe ipſâ; Et præterea, quia, quicquid non eſt per ſeſe, etiam non eſt à ſeſe, multa eſſet & compoſita ex natura aliqua & eſſentia imperfectâ & mancâ, eſſetque è genere communium, nempe natura quædam ſub ſe comprehendens Eſſentiam, & Individualitatem, per quam ſolam compleatur & determinetur & deducatur in eſſe actu: quæ omnia abſurda ſunt.

§. 5. Cauſa prima ergò ſimpliciſſima eſt & perfectiſſima & actus merus, nullam admittens privationem, potentialitatem, circumſcriptionem & numerum; & hæc eſt natura ejus & ejus eſſentia. Et hæc nunquam non eſt Una, prout & indiviſibilis: inque eâ non niſi una definitio eſt, quâ diſcriminatur ab aliis.

§. 6. Adeoque Cauſa prima, Deus nempe benedictus, eſt unus & ſingularis, incommunicabilis pluribus. Nam quia natura & eſſentia Dei ſunt ipſa divinitas ſingularis; manifeſtum eſt, quod non extendatur ad alia, nec aliis ſit communis; quia aliàs eſſet hic, & alius ab hoc, adeoque non hic; uno verbo, Individuum & Univerſale, Eſſentiâ idem, & Eſſentiâ communis, indiviſibilis & diviſibilis. Et concluditur, quod eſſentia & natura Dei ſit incommunicabilis, ſed in individualitate eſſentiam habens. Unde patet & demonſtratum eſt, quod non tantùm non detur niſi unum, ſingulare, individuum, & identitatem eſſentiæ habens, Benedictus nimirùm, qui cauſatus non eſt, ſed Cauſa prima; ſed & repugnet, illum eſſe ſingularem in ſe & individuum, & ſimul communem alii vel pluribus.

CAP.

Cap. III.

Probatur rationibus diverſis, quod Ens neceſſarium ſit ſimplex & perfectum, & propterea alienum à ſeptem modis compoſitionis, qui occurrunt in reliquis entibus.

§. 1.

IN præcedentibus oſtendi, Ens neceſſarium eſſe unum, quod non ſit cum extrapoſitione; quodque ſit cauſa omnium reliquorum entium contingentium. Jam dicam, quomodo ens neceſſarium, de quo loquimur, ſit ſimplex, ſine diverſitate, & numerus ſimplex, abſque compoſitione.

§. 2. Dicimus ergò; quod, ſicut in luce ſimplici nulla eſt caligo, vel nigredo; & ſicut in calore perfecto non datur frigus & gelu: ita in primo perfecto, quale eſt Ens neceſſarium, non reperiatur compoſitio, qualis eſt in multitudine & numero, qui ſequitur Unitatem; quæ ipſum antecedit, & eſt cauſa ejus;

§. 3. Compoſitum ergò eſt, quod, cum ſit poſt unitatem ſimplicem, conſtituitur è partibus ſuis, quæ ſimul ſumtæ, ſive aliquot, ſive omnes, ipſum componunt, & cum Uno conjungunt.

§. 4. Ex eo autem apparet, quod Enti neceſſario, quod non eſt cauſatum, non conveniat, ut extra ſe exiſtat; prout ſe habet omnis multitudo, quæ dependet ab Uno, & iſto eſt poſterior: ſed illud in omnibus partibus ſuis eſt idem ipſum.

§. 5. Compoſitum autem aliter ſe habet: nam quia natura & conſtitutio ejus eſt à componentibus ſe, hinc iſtis eſt poſterius, & ab illis cauſatum, & datur aliquid, quod ipſa componit ut ſint unum, quia impoſſibile eſt, ut exiſtant, & non ſint cauſata.

§. 6. Sed

§. 6. Sed Unitas ſimplex & perfecta fuit, eſt & erit ſine multitudine & compoſitione, quæ ſunt naturæ poſteriores, & contrariæ ipſi: & impoſſibile eſt, illas eſſe, niſi eſſet unitas & ſimplicitas, quæ non tantum ipſis prior eſt, ſed & ab extra illas in eſſe conſtituit & generat, & ab intra eſt principium & cauſa earum; & continet & in ſe habet principaliter & primariò & in gradu perfectiſſimo & eminenti, quicquid in illis eſt, eò quod ſint ab ipſâ productæ tanquam effectus ejus.

§. 7. In ſpecie autem in primo perfecto, quod eſt Ens neceſſarium, non datur privatio vel defectus. Manifeſtum autem eſt, quod omne multum & compoſitum admittat privationem, & ſit imperfectum: opus enim habet partibus ſuis, & aliquo, qui illas componat, quod eſt unum. Nam Unitas eſt actus & forma partium compoſiti, quatenus relationem habet ad aliud, vel alia, ſive in potentiâ, ſive actu talia. Notum autem eſt, quod nec potentia, quia opus habet actu, quo privata eſt; nec actus, qui actuatur ex potentia, adeoque defectuoſus eſt & mancus, perfecta ſint à ſe ipſis, ſed ab alio: quod potentiam in eſſe deducendo, generat actum & producit Compoſitum, dum illa exiſtere facit.

§. 8. Jam porrò notum eſt, quod perfectio compoſiti non competat ſingulis ejus partibus; quia quælibet harum privata eſt perfectione omnibus communi: Unde omne compoſitum multum eſt, & totum ſimul habet perfectionem unam, communem multis partibus in ſe defectuoſis: quare etiam totum illud non habet perfectionem abſolutam & completam, quia partes componentes illud imperfectæ ſunt.

§. 9. Adde, quod ea, quæ conſtituuntur ab alio, & componuntur cum alio, etiam cum inferiore, neceſſariò requirant Ens aliquod perfectum, quod citra auxilium extraneum ſubſiſtat per ſe & ſibi ipſi ſit ſufficiciens, adeoque ſimplex. Nam quia alienum eſt ab omni potentialitate ſubjecti

Digitized by Google

& compoſitionis; per ſe ſimplex erit & in infinitum perſiſtet lucens atque ſplendidum.

§. 10. Et quia ſubſiſtit per ſe & neceſſarium eſt; hinc non tantum eſt unum, & cauſa entium reliquorum, ſed etiam perfectiſſimè ſimplex eſt, & omnino perfectum: unde nullo modo eidem convenit numerus, vel compoſitio, quippe quæ contraria ſunt naturæ ejus.

§. 11. Ex quo ſequitur, 1. quod neutiquam in ſe admittat dimenſiones quantitativas, ut ſunt, longitudo, latitudo & profunditas, multo minus quod inde conſtruitur, qualia ſunt corpora ex illis compoſita: adeoque impoſſibile eſt, illud eſſe unum ex his, vel partem ejus, vel ſimile quid.

§. 12. Deinde quoque 2. alienum erit ab omni compoſitione materiæ & formæ, quæ competit rebus naturalibus, tam cœleſtibus, quam elementis & elementatis.

§. 13. Nec tribui eidem 3. poterit qualecunque Genus & differentia compoſitionis, è quibus conſiſtunt compoſita.

§. 14. Nec 4. compoſitio è ſubſtantia, accidente & differentia:

§. 15. Item 5. potentia & actu:

§. 16. Nec non 6. ſuppoſito & natura:

§. 17. Et 7. Eſſentia & exiſtentia; qui ſunt modi, quibus compoſita ſunt omnia entia reliqua, etiam animæ intelligentes, & intelligentiæ ſeparatæ & ſimilia: quæ propterea omnia ſunt contingentia, finita & multiplicia, adeoque imperfecta.

§. 18. Econtrario verò Cauſa ipſorum, quæ non eſt cauſatum, & vocatur Ens neceſſarium, à ſe ipſa eſt, & non ab alio; eſtque perfecta omnibus modis & excelſa atque magna eminentiſſimè atque infinitè: adeoque & ſimplex perfectiſſima ſimplicitate: item immutabilis & æterna, elevata ſuper omnia extra ſe poſita, & conſtans perfectione infinita; eſtque cauſa omnium, ſapientiâ infinitâ, bonitateque & potentia, prout dicetur latius.

CAP.

Cap. IV.

Per unitatem, quæ reperitur in multitudine, demonſtratur, dari aliquod per ſe ſubſiſtens eminenter, quod ſit cauſa reliquorum Unorum, & multorum. Et hoc excellentiſſimo quodam modo alienum eſſe ab omni natura corporis & formæ corporeæ, animæ, & intellectus viventis, exiſtentiæ & Eſſentiæ: cujus eminentia depingitur ſub analogia unius ad numerum relati. Simulque exponitur, quomodo ab illo dependeant omnia.

§. 1.

OMnia, quæ ſunt, tam corporea & materiæ innexa, quam ab hac ſeparata, conſiderantur ut Unum quid. Quamvis enim differant modis variis, gradibusque, item generibus, ſpeciebus, proprietatibus, accidentibus; quoad entitatem tamen non ſunt ſeparata, quia omnia & ſingula ſunt entia & entium propagines quodammodo coordinatæ. Adeò, ut quamvis mutentur naturæ atque conditiones eorum, ſemper tamen retineant ſtatum eſſendi, ob quem ſunt unum quid.

§. 2. Hoc unum autem non eſt à ſeſe, quia non ſubſiſtit per ſe, ſed per aliud; nec eſt primum ſimplex & perfectum, ſed ultimum, defectuoſum, & mancum, ſecundùm naturam multi, quod imperfectum eſt, diviſibile, & ſub privatione.

§. 3. Jam ſi unum hoc, quod reperitur in multitudine, non eſt à ſeipſo; quæritur, cujusnam demum vi atque privilegio ſit? Non ſanè vi multorum, & mutabilium, in quibus conſiſtit: quia, cum hæc talia ſint, non poſſunt eſſe cauſa Unius, quod ab omnibus diſtinctum quid eſt. Nec etiam virtute unius è multis illis; quia, cùm hoc ſit ſingulare quid & ab aliis Unis diviſum atque ſeparatum, non ſanè dare poterit

omnibus unitatem illam generalem & inſeparatam , in qua omnia communionem habent.

§. 4. Ergò Unitas illa, quæ ſe extendit per multitudinem, dependet ab Unitate aliqua, quæ ſine mutatione & numero, in perfectione completa à ſe ipſa & per ſe ipſam ſubſiſtit. Quod ſi enim in illa daretur aliqua ſaltem multitudo, eadem recurreret quæſtio, & dicendum eſſet, quod non eſſet à ſe, nec ab uno è ſingularibus, nec ab omnibus ſimul; adeoque procederetur in infinitum, quod eſt abſurdum.

§. 5. Hinc ſubſiſtendum erit in Uno, quod excludit omnem multitudinem; & hoc erit cauſa illius, & multi, & cauſa unitatis communis omnibus, & ſingulis ejus membris.

§. 6. Hoc unum ſimplex independens eſt ab alio, & improductum. Si enim dependeret à cauſa ſuperiore, duo magna ſequerentur abſurda. Primò, quia non eſſet unum, perfectum & ſimplex: cum enim dependeret ab alio, neceſſariò communem cùm illo haberet notionem aliquam: adeoque non eſſet unum ſimplex, ſed multum, & compoſitum è communitate cauſæ ſuæ & ipſa unitate & natura ſuâ.

§. 7. Secundò, quia Cauſa ejus non eſſet una; cùm enim foret ſuperior cauſato ſuo, & hoc tamen eſt Unum primum & perfectum, adeoque principium omnis unitatis, unde cauſa illa ſuperior non communem haberet naturam cum cauſato ſuo ſe inferiore; hinc neceſſariò vel non eſſet; (quia nihil datur, quod non ſit unum:) vel eſſet multitudo quædam, in infinitum, compoſita è multis infinitis, quod eſt abſurdum.

§. 8. Unde concluditur: quod principium ſine principio, & quod continet omnia Entia, ſit unum ſimplex.

§. 9. Hoc autem non poteſt eſſe corpus, quippe quod compoſitum eſt è partibus variis.

§. 10. Nec forma corporea, quæ multiplicatur & extenditur in claſſes & dimenſiones quanti diviſibilis.

§. 11. Nec

§. 11. Nec anima, quæ ob facultates & operationes ſuas communis eſt variis multitudinibus & motibus.

§. 12. Nec eſt intellectus, qui compoſitus eſt, dum multiplicatur ab exiſtentia objectorum vitalium & omnium aliorum: nec non è natura intellectuali, & actu intelligentis & objectis variis.

§. 13. Nec etiam eſt vita, ob motum internum eidem ſuperadditum, unde fermè componi dicenda eſſet ab utroque.

§. 14. Nec eſt Ens compoſitum ab exiſtentia & eſſentia.

§. 15. Nec eſt Eſſentia, cui ob defectum ſuum proſpectum ſit de exiſtentia, qua dum carebat, erat non-Ens.

§. 16. Et tandem non eſt Natura, vel Ens, quod producat Eſſentiam ſecum habentem communitatem; & quæ intra ſuos terminos & limites definitionis admittenda ſit.

§. 17. Jam igitur ſciendum eſt; dum Cauſa prima vocatur Una, id fieri ad analogiam & cum reſpectu ad Unitatem, quæ eſt principium Numeri. Nam hæc eſt Caput omnium numerorum, ita ut non ſit unus ex ipſis, nec omnes ſimul ſumti: ſed omnes complectitur implicitè, eminenter & ſimpliciter, ut tamen non determinetur vel ad unum vel ad omnes: idque omne propterea, quia continet omnes perfectiones eorum, citra defectum, multitudinem, mutationem, & diviſionem, quæ ipſorum ſunt attributa: eſtque in omnibus non tantùm in totis, quia totus numerus unus eſt; ſed & in partibus eorum, quia quælibet etiam pars una eſt; ita ut exiſtat in omni quoq; parte partium eorum, & ſic in omnibus: ut adeo ſit totus in toto, & totus in qualibet parte, quia alienus eſt à partibus & indiviſibilis: & omnis numerus in ipſum convertitur & reſolvitur, ſive magnus ſit, ſive parvus, prout ipſi vel vicinior vel ab eo remotior eſt.

§. 18. Eodem modo Cauſa prima, Deus nempe benedictus; eſt principium omnium Entium, quæ fuerunt, ſunt &

erunt,ita tamen ut non ſit unum ex ipſis, nec omnia ſimul: idque non quod alienus ſit ab ipſis,ſed quod ſit ſuper illa elevatus & ſupereminens,modo & gradu quàm perfectiſſimo.Per ſe enim ſolummodò ſubſiſtit,& non extenditur ad aliud quid extra ſe: adeò, ut in eſſentia ſua contineat & implicet omnia Entia,non tantum ceu principium,quod omnibus dat omnia, & in ea influxum habet; ſed & tanquam fons ſcaturiens,qui emittit aquas in rivum:&producit omnia,prout ipſe eſt omnia, ſed omnia in eminenti unitate, ſimplicitate, & excellentia; non comprehenſus ſub notione Generis, terminati ſpeciebus ſuis; nec limitatus differentia vel natura hac vel illa,vel ullo quod ſit vel eſſe poſſit: ſed exiſtens ſuper omnia infinitè, & eminentior omnibus illimitatè. Sicque in ſe continet finitum,per modum infinitatis; multum, per modum unitatis; compoſitum,per modum ſimplicitatis; & mutabile, per modum perennitatis & permanentiæ; item temporale per modum æternitatis;corporeum per modum ſpiritualitatis,& ſummatim, omnia per modum Unius infinitè & eminenter dicti. Prout & exiſtit in omnibus magis intrinſecus quam ipſa ſibi, eſtque totus in omnibus, & totus in ſingulis & in ſingulorum partibus ſingulis, ut tamen non includatur vel ab uno eorum, vel ab omnibus, ſed ipſa includat omnia, quia ipſe ab extra illa ambit, & ab intra illa implet. Ab extra enim ita eſt, & ſuper omnia, ut tamen non abſit vel ſeparetur ab intimo omnium; nec tamen includatur vel comprehendatur ab univerſis,cum ſuper omnia inæſtimabiliter & incomparabiliter ſit evectus: in interiora tamen omnium extenditur & in ipſa immanare facit omnem eſſentiam,potentiam,& operationem eorum, ſed ita,ut in ſe ipſum regreſſus ſua eſſentia omnia perficiat. Et ſic quoque Unitatem illis confert determinatam, ut ſimilia,in genere ſuo,ſint Unitati Ejus: quæ enim ſimplicia ſunt,propter unitatem, quam ab Ipſo acceperunt, una ſunt; & quæ compoſita, ob unionem & nexum partium cum toto:

adeò

adeò,ut omnia conſpirent ordine quodam generali in unum, quia dependentiam habent à principio Uno; & tendunt ad finem Unum.

§. 19. Unde concludimus, quia totum univerſum eſt unum, vel unitum, vel cum ordine ad unum, omnia etiam emanâſſe ab Uno ſimplici & perfecto; & omnia ad unitatis naturam aſpirare & agi: quia unum eſt cauſa permanentiæ & entitatis eorum,eò quod id,quod unum eſt, æternum eſſe poteſt, & perfectum,reſpectu unitatis, cum qua habet communionem.

Cap. V.

Illuſtrat præcedentia & explicat Unitatem Cauſæ primæ, ejusque proprietates & perfectionem.

§. 1.

CAuſa prima,Creator & productor omnium entium, non eſt Unum numerale,ut principium numeri: quod eſt ſub quantitate diſcreta & accidens.

§. 2. Nec eſt unum corporale, quod pertinet ad quantitatem continuam: quia licet hoc ſit inſectile,in partes tamen dividi poteſt in infinitum.

§. 3. Nec eſt unum eſſentiale,determinatum ad aliquam naturarum,ut ſunt,verbi gratia,unum vivens,vel intelligentia una&c. quod non eſt primum, ſimplex,& perfectè unum,ſed ſive hoc,ſive aliud,ſunt de natura poſteriorum, ſuntque cum privatione,compoſitione & defectu.

§. 4. Nec eſt unum accidentale,quod imperfectum eſt.

§. 5. Nec eſt unum genericum, quod continet ſpecies multas.

§. 6. Nec unum ſpecificum, quod continet multa individua.

§. 7. Nec individuale,quod compoſitum eſt è quantitate & ma-

& materia, vel è natura ſpecifica, & individuali, proprietatibusque & conditionibus accidentalibus; vel tandem ex eſſentia & ſuppoſito.

§. 8. Nec eſt Unum, quod admittat additionem & augmentum ab alio: ita ut ipſum ſit in alio, vel aliud in ipſo: quod dependeat ab alio, vel reſpectum habeat ad aliud.

§. 9. Nec eſt Unum, quod concurrat cum alio, ut fiant compoſitum unum, aut Totum unum.

§. 10. Nec eſt unum, quod compoſitum ſit è partibus diverſis, prout eſt univerſum.

§. 11. Nec eſt ſicut unum, quod partibus ſuis prius eſt, & in illas extenditur, velut in operationes ſuas & facultates ſuas.

§. 12. Nec eſt unum, quod idem eſſe queat cum alio, vel quod ſimilitudinem, relationem & analogiam habere queat cum alio.

§. 13. Sed eſt unum, quod negat omnem multitudinem, compoſitionem, definitionem, & terminum æqualitatis & ſocietatis, item ſimilitudinem, reſpectum, combinationem aut diſpoſitionem cum alio: & multò magis dependentiam ab alio ſuperiore, quod excelſius ſit ipſo, & cauſa exiſtentiæ & operationis ejus. Adeoque eſt Unum, infinitis modis diſtinctum ab omnibus entibus in univerſum: quodque per naturam ſuam ſuperantem & vehementem actum magnitudinis ſuæ degit & conſiſtit, id eſt; infinitè unum eſt, in eſſentia ſua propria, & in ſimplicitate perfecta, indiviſibile & indiviſum, & in omnibus operationibus ſuis, quæ ſunt entia reliqua, intimum, totum in omnibus, & in ſingulis & partibus eorum, & partium partibus: ita ut quàm perfectiſſimè ſit cauſa exiſtentiæ, eſſentiæ, permanentiæ, potentiæ, & operationis eorum.

§. 14. His addimus: quod diximus, hoc unum eſſe indiviſibile; id nempe ſic intelligendum, ut quodammodo contrarium ſit Uni, quod eſt principium numeri; & puncto, quod

quod eſt radix quantitatis molis: quia præterquàm, quod ambo ſunt accidentia & ſub natura multi & magni; hæc etiam ab intellectu noſtro conſiderantur, deſcendendo à ſummo ad imum, à multo ad paucum, tanquam minima & infima ſecundùm ultimam extremitatem. Sed cauſa prima & Deus benedictus, à nobis conſiderandus eſt ab imo ad ſummum, à pauco ad multum, tanquam ſupremum quid & circundans omnia entia alia & perfectiſſima magnitudine, & fortitudine, & potentia ipſa ſuperans.

§. 15. Unde concludimus, quod, cum ipſum appellamus Unum, non tam affirmamus aliquid de eſſentia vel natura ejus, quia, cum ſit infinitus, excelſior quoque eſt infinitis modis, quàm ut ullo intellectu vel lingua concipi aut ediſſeri queat: ſed potius negamus de eo omnem dependentiam ab alio, & omnem tendentiam ad aliud ſe prius; & omnem pluralitatem principiorum, quæ ſimul cum uno ſimplici ſint cauſæ primæ omnium entium: omnemque adeo compoſitionem multitudinis & alteritatis internæ, ut ſunt, ex actu & potentia, ex affirmatione & negatione; ex exiſtentia & eſſentia; ex ſubſtantia & accidente; ex entitate in potentia & entitate actu; ex entitate & bonitate entitatis; ex natura vitæ & intellectu; ex voluntate & intentionibus ejus; & operationibus ejus, quæ ſunt benignitas, judicium, & pulchritudo; ex bonitate & unitate & cæteris attributis, quæ à ſe invicem diverſa ſunt; & omnia ſimul ab eſſentia ceu ſubjecto ſuo. Unde, cum de cauſa prima negamus omnes hos defectus, & perfectiones finitas, id dicimus, quod, quia illa non eſt cauſatum, ſequatur, illam eſſe priorem omnibus entibus; & quia eſt una, nulla inveniatur alia præter ipſam; quodque ob excellentiam ſimplicitatis ſuæ à ſe excludat omne multum, omnem compoſitionem, & motum; & ſummariter, cum ſit infinita, omnem privationem & perfectionem finitam, definitionem, terminum, analogiam, reſpectum, diſpoſitionem, & aſſimilationem cum cau-

ſatis ſuis, non tantùm exiſtentibus, ſed & poſſibilibus & ſimilibus; & ſi addimus cauſalitatem, quam habet (ut unum in numeros) in omnia entia, prout docuimus capite præcedente, intentio noſtra clara ſatis erit atque manifeſta.

CAP. VI.

Demonſtratur rationibus multis, quod Cauſa prima ſit infinita; & explicatur, quomodo?

§. 1.

QUod cauſa prima & Unum ſimplex ſit infinitum, probatur hoc modo. Cauſatum ultimum eſt circundatum & ſubter omnibus cauſis ſuis: ipſum verò non circundat nec terminat ullam rem aliam: quod ſi non foret, ipſum eſſet cauſa & non cauſatum & poſtremum, quia daretur aliud poſt illud, ab ipſo dependens.

§. 2. Similiter Cauſa prima & Unum ſimplex ambit & terminat omnia entia; ipſum verò non circundatur nec terminatur ab alio; quod ſi non foret, non eſſet primum, ſed poſterius, & poſt aliud: nec eſſet cauſa, ſed cauſatum.

§. 3. Jam igitur, quia Deus non circundatur nec terminatur ab alio, ſequitur, ipſum eſſe infinitum, quia per ſe & à ſe termino caret & limite. Nam quia terminus & limitatio ipſi eſt defectus & imperfectio, hinc non datur in eo, per ſe & à ſe tale quid, niſi ſimul illi tribueretur defectus ſcientiæ & potentiæ: neceſſe ergò eſt, ut negetur de eo in ſummo gradu, tanquam de perfectione ſumma & divina.

§. 4. Et quia etiam non eſt cauſatum ſui ipſius, (cùm aliàs foret ante ſe ipſum, quod eſt abſurdum:) dici etiam non poteſt, quod ipſe ſit cauſa termini ſui, qui limitet & definiat exiſtentiam ejus: ſicut differentia, quæ determinat Genus ad ſpeciem.

§. 5. Mul-

§. 5. Multò minus autem terminatur ab alio; quia eſt prior omnibus principiis & cauſis; ipſe verò eſt prima.

§. 6. Jam ſubnectimus pro ratione ſecunda: Quantò magis entia ſunt una, tantò ſunt robuſtiora & fortiora. Cauſa autem prima, tanquam radix omnis Unitatis in ſummo gradu Una eſt, atque ſimplex; Ergò etiam in ſummo gradu erit robuſta & vigoroſa: nam ipſa Poteſtas illimitata in eſſentia, eſt etiam interminata, & irrefracta in gradibus potentiæ & excellentiæ; adeoque perfecta & fine carens.

§. 7. Ratio tertia: Actus in ſe & ſua natura conſideratus non involvit terminum; quia ſubjectum, quod ſuſcipit terminum, ſunt actuata vel perfectione privata; quæ opponuntur actui, qui in ſe eſt efficax & perfectus; ita ut activum non ſit paſſivum nec receptivum termini, niſi applicetur ad ens potentiale & paſſivum, amittatque perfectionem & vim ſuam. Jam autem Unum ſimplex eſt actus ſimplex & perfectus in excellenti gradu, & alienus atque liber ab omni facultate paſſiva, ſive eſſentiæ, ſive materiæ: adeoque eſt infinitum & illimitatum; prout apparebit è ratione quarta.

§. 8. Quæ eſt hæc: quod, quia nullius rei eſt ſuſceptivum, neceſſariò ſit infinitum, prout dicetur: quia, quod definiri nequit terminis ſummorum generum, quæ continent omnem naturam finitam, qualia ſunt decem Prædicamenta, neceſſariò abſolutè & perfectò infinitum eſt. Jam verò cauſa prima talis eſt: nec reduci poteſt ad ullum prædicamentum, prout ſtatuerunt Philoſophi. Ergò indubitatò eſt infinita.

§. 9. Ratio quinta: Si ad magnam durationem neceſſaria eſt magna potentia; ſequitur, quod ad durationem & permanentiam infinitam neceſſaria ſit potentia infinita. Jam verò Cauſa prima æternam, & principio & fine carentem habet durationem & permanentiam: Ergò illa vim quoque, potentiamque & robur habet infinitum, per quam in infinitum perſiſtere & permanere poteſt. In ſpecie, quia duratio ejus

Digitized by Google

non eſt temporalis, cui tribui queat prius & poſterius; præteritum, præſens & futurum; ſed ſine motu continuata & una; adeoque proveniens è vi & potentia non ſubjectâ tempori tali, quod quaſi compoſitum ſit è partibus infinitis, quarum tamen quælibet ſit finita; ſed eodem actu perfecto & vehementi continuatâ, ut, cum ſit à ſe ipſa ſine motu & una, ſit quoque perfectiſſimè infinita. Et hæc infinitas eſt unum & idem cùm eſſentiâ ejus, citra devolutionem temporis, nec ita, ut quaſi ſucceſſivè illam acciperet & haberet de momento in momentum partem unam poſt aliam: quæ omnia ulterius dilucidantur ratione ſequenti ſexta.

§. 10. Quicquid eſt terminatum & finitum, vel tale eſt ab intra per principia eſſentialia, ut ſunt forma & materia; vel ab extra limites accipit. Primo modo terminantur naturæ corporeæ & compoſitæ: Secundo, ſimplices & immateriales: Et ſic modo primo forma terminatur per materiam vel ens potentiale, in quo commoratura eſt; ita quidem, ut non aſſequatur omnem perfectionem naturæ ſuæ, ſed illam tantùm quam è diſpoſitione ſui vel materiæ ſuæ habere poteſt: quoniam etiam ea, quæ per naturam ſuam terminata & ſpecificata ſunt, reſtringuntur per rem illam, in qua degunt. Sed formæ incorporeæ pro gradu perfectionis ſuæ conſiderari poſſunt ut aliquid infinitum; id eſt, indeterminatæ ſunt ad ullum gradum ſuæ ſpeciei, ita tamen, ut etiam non negetur de iis, ipſas eſſe finitas, quoniam in ordine exiſtendi & entium, non ſunt naturæ abſolutè perfectæ in ſe & per ſe ſubſiſtentes; ſed formæ aut naturæ, quæ acceperunt eſſe & exiſtentiam ab alio, quod illas determinat ad hanc vel illam exiſtentiam, naturam aut ſpeciem.

§. 11. Sed cauſa prima non terminatur à materia, vel eſſentia; nec limitatur per aliquam ſpeciem vel naturam, ut corporea: Nec eſt forma vel natura immaterialis exiſtens ſub communitate, unde quidem limitatur terminis ſpeciei ſuæ;

ſed

ſed ita tamen, ut, licet ei non deſit ullus gradus perfectionis ſpeciei ſuæ, nihilominùs ad abſolutam perfectionem non accedat. Sed illa, nempe cauſa prima eſt per ipſam exiſtentiam infinita & perfecta in eſſendo, in ſe & à ſe ſubſiſtens, & ſic infinita & interminata, prout id explicat Philoſophus Aquinas in Quæſtionibus ſuis, dum inquit in hunc ferè modum: Infinitum & interminatum duobus modis dicitur; primò privativè, cui quidem competit finis, ſed in quo conſummatio non extat: & hoc non habet locum, niſi in quantitatibus continuis & diſcretis. Secundò negativè id eſt infinitum tale, cui nec competit, nec actu datur in eo terminus ullus vel finis. Primus modus non competit Cauſæ primæ, quia hæc non eſt quantitas, nec ulla dimenſio in illa eſt: & deinde, quia cum omni privatione concurrit defectus, qui de cauſa prima dici nequit. Sed modus alter, qui negativus vocatur, verè in ipſam quadrat & propriè, quia non terminatur ab alio, & exiſtentia, vita, intellectus, veritas, bonitas, potentia & cœtera attributa ejus nullum admittunt terminum.

§. 12. Sed ut redeamus ad præcellentiam roboris ejus & ſingularitatem facultatis ejus agendi, dicimus per ſequelam de activitate: tanta eſt rei præcellentia, quanta eſt ejus activitas; quia res magna judicatur ſecundùm poteſtatem agendi, quam habet. Jam verò Cauſa prima eſt agens infinitum; quod ex eo demonſtratur, quod agens non terminatur niſi vel ex parte agentis, ſicut activitatem opificis ſequitur natura & perfectio operis ejus: vel ex parte recipientis, vel ſubjecti, ſicut calor modificatur & terminatur diſpoſitione & quantitate lignorum ardentium. Sed activitas Dei non terminatur ullo agente, qui hìc non datur, cùm ille ſit primus & à ſe ipſo, nec dependens ab alio: nec ullo ſubjecto alio extra ſe; quia, cùm in illo non ſit ulla potentia operandi relativa, ipſe eſt actus perfectus & abſolutus, quamvis non adſit recipiens aliud, in potentiâ; nec extra illum ullum detur ſubjectum.

Digitized by Google

Et propterea eſt infinitus, & exiſtentia ejus eſt perfecta & completa.

§. 13. Sicut apparet & ex hoc: quod exiſtentia viri hujus refertur ad ſpeciem humanam, in quo ille exiſtit cum ipſa natura ſua, privatus cæteris, quæ extra ipſum; cui ſimilis eſt exiſtentia leonis, Solis, angeli & cæterorum entium. Jam igitur, ſi nullum eſt extra ipſum ſubjectum recipiens; id eſt, nulla natura vel eſſentia generica, ſpecifica, individualis, &c. ab ipſo ſeparata; ſequitur, ipſum eſſe eſſentiam ſimplicem, interminatam ab ullo exiſtente, infinitam, & æternam. Et ſicut natura generalis extenditur ad entia infinita, ſic divina eſt infinita in eſſentia ſua, & extenditur in infinitum.

Cap. VII.

Formatur objectio, & ſubjicitur Reſponſio. Probaturque, qua ratione non omnia diviſibilia ſint infinita. Et Confirmatur ex Platone, quod omnia entia compoſita ſint è fine & termino; quodque Cauſa prima, quatenus ſublimior eſt ambobus, ſit cauſa eorum.

§. 1.

REdibimus autem, tam ad finitum perfectum & ultimum, quam ad Unum ſimplex, à quo, quia eſt primum & principium perfectum & abſolutum, initium fecimus ſcribendi; dicimusque; quod, quamvis Unum ſimplex, in ſe ipſo non admittat numerum ullum, tamen etiam dentur quædam, ubi Totum poſitivè compoſitum eſt è partibus, & hæc tamen non habent partes, & talia ſunt multa, & reſpectum habent ad Totum; & tamen in iis nec principium datur, nec medium, nec finis, nec terminus; prout explicabimus. Unde formari poſſet objectio: quod nempe Unum numerale, principium numeri ſcilicet; & punctum, quod etiam ſuo modo eſt principium quantitatis continuæ, non habeant partes,

unde

unde colligeretur, quod etiam principio, medio & fine careant, & ſint infinita.

§. 2. Sed reſpondemus; quod Unum numerale & punctum in ſuo genere quidem ſint indefinita: quia Unum non habet partes numeri, nec punctum partes dimenſionum; & tamen non repugnat, quin Unum ſe extendat ad numeros infinitos; & Punctum ſe extendat ad dimenſiones infinitas; quare utrumq; vocari poteſt indefinitum in ſuo genere: quamvis in ordine omnium Entium generali ſint abſolutiſſimè finita. Nam poſt Unum ſimplex, quælibet eſſentia vel natura finita, definitur definitione determinata, & reſtringitur differentia quadam ſpecifica ad certam aliquam ſpeciem, in qua comprehendatur & includatur cum proprietatibus, attributisque ſuis & his vel illis conditionibus, dum & aliunde quædam accidentia alia ſuſcipit. Adeoque definita eſt & ſub natura quadam ſuperiore vel cauſa, à qua dependentia ejus ordinatur ad finem ipſi eſſentialem, cum hac vel illa facultate, commenſurata & determinata ad operationes & opera finita. Et quia Unum numerale & Punctum hos terminos & partes admittunt, reverâ ſunt finita, prout & cætera Entia: quoniam hæc in concatenatione & deſcenſu ab uno ſimplici & perfecto, neceſſariò ſunt compoſita, adeoque finita, quia conſtant termino & fine, potentia & actu. Quod Sapientes, qui gnari ſunt Veritatis in materia de Judicio & miſericordia, ſic exprimunt, quod Cauſata ortum habeant à Reſtrictione Infiniti & cauſæ primæ, & emanatione Lucis ejus & potentiæ ejus, prout infrà deducetur.

§. 3. Eſt autem Finis potentia imperfectionis, in ſe quidem informis, ſed tamen formam & perfectionem quandam accipiens ab alio. Vel, eſt potentia paſſiva, accipiens perfectionem & actum primum, qui eſt in ordine ad opus, progredientem ad opus ipſum vel actum ſecundum.

§. 4. Terminus autem vocatur forma vel actus, & opus,

quod

Digitized by Google

quod in perfectionem deducit potentiam, dando illi perfectionem deſideratam.

§. 5. Adeoque Finis & Terminus ſunt principia & fundamenta prima & generalia, per quæ à cauſa prima conſtituitur compoſitio & eſſentia omnium entium & operationum. Quamvis enim ſibi ſint oppoſita, tamen ab Illa dependentiam habent, & Illa eſt Unitas ſimplex, quæ illas producit ut cauſa, & jungit, & unit ut ſint unum.

§. 6. Nunc notandum, quod Illa, nempe Cauſa prima talem finem quidem non habeat; ſed non cum reſpectu ad alium, (à quo eum habere poſſit:) quia alias eſſet potentialis, & imperfecta & ab alio ſuperiore ad perfectionem & terminum deducta; adeoque non poſſet terminare vel perficere cætera indefinita: quia, quod quis non habet, nec invenitur penes illum, non poteſt dare alteri.

§. 7. Illa porrò etiam non eſt Terminus ſupra deſcriptus, quia alias eſſet determinata ad diſpoſitionem potentiæ, quæ in illo deſinit & quieſcit. Nec etiam poſſet dari perennitas.

§. 8. Quare Unum illud ſimplex ſuperius eſt iſtis omnibus, & omnibus aliis quocunque modo oppoſitis, quia poteſt æqualiter illa producere & perficere: cum abſolutiſſimè ſit infinitum, quia in ipſo non dantur termini aut partes ab intra, nec ab extra iſta accipit, propter quæ terminaretur v. g. ab Ente vel forma, vel Cauſa quâdam actuali, aut finita, aut cadente ſub ſcientiam, vel tempus, vel locum, vel aliam conditionem ſimilem: cum excellentia Poteſtatis & roboris Ejus non ſit ſuſceptiva ullius numeri vel modi: & hinc eſt infinitum modo quàm perfectiſſimo.

§. 9. Adeoque dicimus, quod Ipſum ſit terminus omnium entium: non, quod ſit terminus hic vel iſte, aut ullo gradu natura vel affectio quædam; nec etiam quod ſit ab uno vel ab omnibus; Sed quia eſt principium & cauſa omnium terminorum, qui perficiunt & formant omnes æones & potentias.

CAP.

CAP. VIII.

Probatur rationibus haud paucis, quod Unum illud ſimplex, quod eſt Ens neceſſarium & Cauſa prima, ſit Bonum perfectum, & proponuntur aliqua proprietates ejus.

§. 1.

QUod Bonum perfectum & abſolutum ſit Unum illud ſimplex & infinitum, ſic probatur: Quia aliàs neceſſariò & poſitivè in Ipſo involveretur aliqua multitudo & compoſitio: & tunc non eſſet per ſe ſufficiens & perfectum; quoniam omnis pars caret perfectione partis alterius & perfectione Totius; & quicquid compoſitum eſt è partibus imperfectis, non eſt perfectum, ut taceam, quod omnis pars opus habeat parte aliâ; & ſingula egeant Toto ex ipſis compoſito, quod etiam opus habet ipſis. Prout & tam partes, quàm Totum ſunt ab uno illo ſimplici, quòd, cum ipſis ſit ſuperius, eſt cauſa eorum; & cauſa, quod unumquodque eorum ſit unum, & ex omnibus ſimul conſiſtat totum, quod etiam ſit unum. Adeoque ſi eſſet compoſitum, opus haberet partibus & componente; eſſetque ſub privatione & defectu, poſterius, & ab alio; & per conſequens, non Bonum vel perfectum, ut completum & perfectum primum, exiſtens à ſe & permanens.

§. 2. Nam ſi Bonum abſolutum non eſſet Unum illud ſimplex, quod prius eſt omnibus entibus; tunc illud, quod conciperemus eſſe ante illud, ipſo foret melius: quoniam cauſa ſuperior ſemper perfectione ſuperat cauſatum, quod ab ipſa productum eſt: dari autem Bonô abſolutô melius, abſurdum eſt: quia eſſet melius ex eo, quod eſſet communius: impoſſibile autem eſt Summo Bono dari ſuperius, quia, cùm ſit ſuper omnia elevatum, impoſſibile quoque eſt iſto Bono abſolutiſ-

ſolutiſſimo dari melius; quia hoc ob ſummitatem ſuam ſuperius nihil admittit.

§. 3. His addimus: Bonum perfectum vel deſiderio afficeretur erga cauſam ſuam, vel non. Quod non deſideraturum ſit Illam, impoſſibile eſt, quia omne effectum percupit ſuum efficiens, & omne formatum ſuum formatorem, ut accipiat actum perfectum, ab eo, à quo accepit actum primum. Quod autem deſideraturum ſit illam, etiam impoſſibile eſt, quia Bonum perfectum à ſe ipſo eſt, nec opus habet alio; adeoque nihil eſſet, quod cupere vel deſiderare poſſet. Nec etiam ſive Ipſum, ſive aliud quodcunque, deſideraret aliquid, quod non eſſet bonum; quia hic eſt finis & ſcopus omnis cupiditatis.

§. 4. Et reverà, ſi res ipſa ſpectetur, admirandum omninò eſt dominium Boni perfecti, quod ſolum eſt eſſentiale & proprium Cauſæ ſummæ & perfectæ, Cauſæ ſcilicet omnium entium: quod nempe in ipſa ejus eſſentia lateat vis & robur infinitum & inceſſans, conjunctum cum benignitate & clementia tam gratioſa & commiſerante; adeò, ut quamvis plena facultas ipſi ſit extirpandi & deſtruendi omnia entia in univerſum; nam ſi rapuerit, quis reſtituere faciet eum. Jiob. 9, 12. non tamen urget illa; ſed benignitate & bonitate ſua inſigni ducit & gubernat ea blandiſſimè; intenditque illum ipſum finem, imò & media, quæ ipſa percupiunt & deſiderant: nemo autem aliquid deſiderat, niſi quod pro bono habet, qui eſt finis omnis cupiditatis & operum omnium. Non igitur reperitur dominium & regimen in natura ullum, quod ſimile foret miſerationi & gratiæ Boni perfecti. Et iſtud amatur ab omnibus, ita, ut ſi fieri poſſet, quod abſit! ut ſpernatur vis & poteſtas infinita, impoſſibile tamen eſſet, ut illud ſperneretur; ſed neceſſe eſt, ut ſemper deſideretur & quæratur: cùm enim cauſa ſit omnis boni, quæ produxit omnia entia, eſtque perfectio omnium, & ipſe finis & ſcopus generalis, & perfectio

omnis

omnis deſiderii & amoris; alienum planè eſt & ſeparatum ab omni odio & inimicitia: &, ſicut Plato loquitur, ipſum eſt ſufficiens per ſe ipſum: ita ut ſe exſerat & influat in omnia entia influxu maximo, nec ullus tamen in ipſo concipi poſſit defectus: nec tantum immanare ſinit & immittit in illa bona naturalia, quæ pertinent ad ipſorum eſſentiam; ſed ea quoq; ad ſe trahit, & perficit, & ad ſe reducit, & quælibet in ſuo genere beata reddit.

§. 5. Juxta hæc omnia Bonum perfectum eſt illud, quod eſt primum perfectum & ſimplex, non cauſatum, & præditum poteſtate infinita, unum abſolutum, & neceſſariò exiſtens abſque fine, & cauſa entium. Hoc eſt Bonum, quod non eſt ab alio, vel in alio, vel ad aliud; ſed à ſe ipſo, in ſe ipſo, & ad ſe ipſum: quod non eſt corpus bonum; nec anima bona; vel intellectus bonus, natura bona, vita, vis, aut actus, nec perfectio alia ſingularis, vel eſſentialis; exiſtens, vel potentialis; quia omnia hæc, cum ſint menſurata & terminata, per naturam privata ſunt cœteris perfectionibus: & quodlibet ex ipſis, quamvis ſit perfectum in ſuo genere, non tamen eſt abſolutè.

§. 6. Nec eſt compoſitum quoddam unum ab omnibus perfectionibus, quia tale, cum foret concretum & compoſitum, neceſſariò eſſet poſterius quid, & ab uno ſimplici dependens; adde, quod compoſitum illud Boni ſimplicis & perfecti, & indeterminati ad naturam aliam, ab illo dimenſuraretur, & determinaretur ad certam aliquam affectionem finitam, genus vel ſpeciem: unde defectus in ipſo exiſteret.

§. 7. Adeoque bonum iſtud negandum eſt, & ſubſtituendum Bonum ſimplex, præter quod non datur aliud; Bonum elevatum ſuper omnia Bona; quod ſubſiſtit per ſe, & non dependet ab alio; quod non eſt affectio vel attributum; diſpoſitio vel habitus; actus primus vel ſecundus ab ipſo diviſa; nec exiſtens per cauſam ſuperiorem aliam; nec ſubjectum in quo

Digitized by Google

exiſtat; vel finis ad quem tendat: Sed eſt principium ſine principio & ſine fine, & finis omnium bonorum.

§. 8. Et reverà, affectio Boni omninò competit DEO, imò illi ſoli convenit: hac ipsâ enim oſtenditur inſignis ejus Celſitudo & ipſa natura perfectionis ejus; eâdem etiam demonſtratur communicatio ejus, & quod omnibus entibus influxum præbeat à Bonitate ſua, ut per Bonitatem Ejus creſcant & exaltentur, non tamen ut ipſe propterea defectum patiatur: non enim quadrat in Bonum perfectum privatio & defectus: ſed id influere ſinit & largitur, per inſignem benignitatem ſuam, quod præ magnitudine & immenſitate boni ejus exundat è Scaturiginibus ſuis.

§. 9. Hoc eſt Bonum illud perfectum, quod continet in perfectione Unius, omnes perfectiones & bonitates: quoniam exiſtentia, & vita; intellectus & veritas; potentia & actus; benignitas & ſeveritas; pulchritudo & omnis perfectio alia, & omnes ſimul continentur, reconduntur & abſtruſæ ſunt in Bono. Nam ad operandum bonum, ſolum Bonum perfectum omnibus influxum præbet.

§. 10. Præterea Bonum etiam per ſe competit cauſæ finali, & principio ſine principio, quod eſt finis omnium entium. Cum enim ſit principium omnium principiorum, & cauſa omnium cauſarum, eo ipſo cauſa eſt omnium cauſarum aliarum, easque de ſe negat; & productionem operationum Illarum ipſum perficit, & ad id, in quo quieſcant, deducit. Adeò, ut, quia eſt ſufficientiſſimus, & perfectus; ſuper omnia, & in omnia influxum præbeat citra ullum ſui defectum; eſtque ſcopus & centrum eminentiſſimo modo, & cum plena intromiſſione in omnia, illa continet & amplexatur; producitque cauſaliter omnes perfectiones deſiderabiles, quas, dum unæ fiunt cum eo, perficit, & in ſummo gradu beatificat & ditat.

CAP.

CAP. IX.

Concluditur, quod unum ſimplex & Bonum perfectum ſit Æn-Soph ſeu Numen infinitum benedictum, & Cauſa prima, ſit Cauſa omnium entium.

§. I.

EX omnibus ſupradictis clariſſimè patet, quid intendat R. Jizchak Lorja, dum, quàm proximè ad hunc ſenſum, ſic inquit: Unitas divina, quæ eſt infinita, eſt ante omnia Entia, eſtque cauſa eorum. Nam, quia Unum ſimplex eſt prius, & producit omnem numerum & compoſitionem, indubitatò ſequitur, quicquid eſt, eſſe vel ſimplex vel compoſitum. Si eſt ſimplex, tale eſt propter unitatem quæ dependet ab uno ſimplici, quod fecit ipſum ſimplex & unum, & non tantum indiviſum actu, ſed etiam indiviſibile, & citra hanc potentiam, ut dividi poſſit unquam. Si eſt compoſitum; tum ſanè nondum eſt tale, quamdiu partes ejus inter ſe adhuc ſeparatæ ſunt, ac diviſæ, ſed tum demum, cùm uniuntur per unum ſimplex, quod prius eſt ipſis, & ipſa cauſaliter producit; atque tunc componuntur, & fiunt compoſitum unum; quod, quamvis actu non eſt diviſum, in potentiâ tamen eſt diviſibile. Adeò, ut cum Unum illud ſimplex ſit principium, & ſcaturigo, & origo omnis Unitatis, ipſum etiam ſit Omnia, quæ illa ſunt, abſoluta neceſſitate.

§. 2 Præterea, qui Neceſſarium illud exiſtens eſt Infinitum, ſequitur, quod Cauſa ſit omnis eſſentiæ & naturæ finitæ. Omne enim ens, ſi non habet entitatem ſuam ab Ente ſimplici & puro, (quia non poteſt eſſe cauſa ſui ipſius, cum alioquin eſſet antequam eſſet, vel aliquid daret, quod non haberet, quod abſurdum) tunc emanavit ab alio & virtute & ente quodam peculiari, quod eſſet perfectum & ſimplex, & neceſſariò exiſtens, à ſe ipſo: nam quicquid eſt ab alio & emanavit ali-

unde, illud dependet à quodam neceſſario, & quod ſit à ſe ipſo.

§. 3. Exempli gratia: lignum, non eſt calidum à ſe ipſo, ſed virtute ignis, qui per formam & naturam ſuam calidus eſt, & propterea cauſa omnis caloris, quem non accipit ab alio: quia ante calidum primum, non dici poteſt fuiſſe aliud. Quod ſi autem Sol & reliqua cœleſtia calorem immittunt atque largiuntur igni & reliquis inferioribus; tunc vel juxta Platonicos id propterea fieret, quia conſtant ex igne; prout & dixerunt ſapientes noſtri: שמים cœlum dicitur quaſi אש ignis & מים aqua: vel juxta Peripateticos, quia calor ibi continetur eminenter & ſecundum excellentiam.

§. 4. Adeoque illud, quod non eſt à ſe ipſo, ſed ab alio neceſſario, dependet à tali, quod ſit à ſe ipſo, & à ſua natura aut forma, aut proprietate tale: vel concludendum erit, illud, quod eſt ab alio, non dependere ab alio.

§. 5. His addimus: Quia Bonum perfectum tale eſt, quod per naturam ſuam validiſſimè extenditur, neceſſe eſt, ut ſit, antequam extenditur in omnia. Nam quoniam eſſentiale & naturale eſt omnibus entibus, producere operationes ſibi congruas; hinc operantur ſecundum perfectionem ſuam, vel majorem vel minorem, in ſua ſpecie; adeoque perfectiora perfectius, & quædam perfectiſſime, juxta ſpecies atque excellentias ſuas varias. Unde concluditur, quod Bonum perfectum, quod eſt eminenter ſingulare, & infinitum, quia eſt Bonum actuale & influens; & quia eſt ſummum eminenter, omnia det omnibus.

§. 6. Sed quia eſt ſimplex & unum, hinc à ſe emanare & dependere fecit immediatè Principiatum tantummodò unum, & in illo, & per illud, quia eſt unum ſuper omnia, produxit omnia, & hoc modo eſt cauſa omnium entium. Et propter illud quodlibet ex ipſis unum eſt, & omnia evadent una, & redibunt in unum, tanquam ad principium & menſuram ſuam.

DISSER-

DISSERTATIO SECUNDA.

CAP. I.

Probatur tredecim argumentis fortiſſimis, quod à Principio primo immediatè emanaverit Principiatum Unum tantùm & perfectum.

§. 1.

QUod à Cauſa vel principio primo, immediatè non emanaverit niſi Principiatum unicum tantum, quod R. Jizchak Lorja, inſecutus veſtigia magni illius in Lege Luminis R. Schimeonis Jochaidæ in Libro Sohar, vocavit אדם קדמון ſeu Hominem primum: & Cabbaliſtæ ipſo priores, כתר עליון Coronam Summam, demonſtrare poſſumus argumentis his.

§. 2. Quia ab Uno, quatenus Unum, non emanat niſi unum: & ab Eodem, ſemper manente in eadem identitate ſua, non poteſt provenire niſi idem. Hinc ab uno illo ſimplici, per actum unicum, ab ipſo omnino indiviſum, non poteſt emanare niſi Principatum ſolummodo unum. Jam verò Deus benedictus ſolus eſt Unum illud, de quo negatur omnis multiplicitas & alteritas potentiarum, operationum, attributorum, ſive intellectui, ſive objectis intellectualibus competentium, volitionum & deſideriorum: & qui in eſſentia ſua ſimplex perſiſtit, in illo non poteſt produci ullum nomen relativum, diſpoſitivum, coordinativum, & aſſimilativum, cum alio quopiam: quia ab omnibus entibus quàm abſolutiſſimè abeſt, & differt, quia Ipſe eſt Infinitus; ipſe eſt unum illud, quod alienum eſt à tempore & motu: & hanc ob cauſam non operatur aliquid hodie, quod non operatus fuerit & heri, vel operaturus ſit & cras. Nec utitur inſtrumentis variis & mediis diverſis: quia nec ante Principiatum primum,

quod

quod eſt inſtrumentum & medium ad omnia principata ſubſequentia, aliud aderat medium vel inſtrumentum; nec poſt illud: præter Principium ipſum ſine Principio; à quo immediatè emanavit principiatum hoc primum, quod poſt emanationem ſuam medium eſt ad omnia principiata alia. Eodem modo non adfuerunt ſubſtantiæ diverſæ & materiæ differentes, ob quarum diſpoſitionem & naturam diverſam vis operandi in Infinito diverſimodè modificata fuiſſet, ut per illas (principiata) dividerentur & multiplicarentur. Unde concluditur, quod ab Uno illo ſimplici non exſerat ſe vel emanet niſi principiatum unum.

§. 3. Ratio ſecunda: Quia etiam illi, qui ſtatuunt, à cauſa prima immediatè dependere operationes varias, & cauſata plura, fatentur, iſta non dependere à naturâ Unitatis atque ſimplicitatis ejus; (quia ab Illa non emanare queat niſi principiatum unum; eo quòd à perfectè uno non emanet niſi Unum:) ſed à multitudine formarum divinarum, quæ ſint ideæ ſpecierum, contentæ in intellectu divino, & abinde procedant: & à variatione voluntatis & liberi arbitrii, & prædominio voluntatis liberè eligentis. Qua opinione tamen indubitatò attribuitur multiplicitas Uni illi ſimplici, & operationes determinatæ & diverſæ, & affectiones & proprietates introducuntur in incomparabilem illam naturam Infiniti omnium ſummorum ſummi.

§. 4. Ratio tertia hæc eſt: A cauſa perfecta, qualis eſt prima, congruum eſt emanare Cauſatum perfectum; quod non niſi unum eſſe poteſt. Quod ſi enim duo eſſent, vel plura, neceſſariò differrent numero & individualitate, ut hic homo ab illo; vel ſpecie, ut homo & leo: vel ab uno ad unum, ſeu ſecundùm magis & minus: ut ſubſtantia ab accidente. Si autem differrent ut individua, ſequeretur, illa conſtare è quantitate & materia, quæ ſunt rationes fundamentales differentiæ numericæ & individualis ſecundùm Ariſtotelem, Thomamque

que Aquinatem & ſectatores ejus. Adeoque nullum ex illis eſſet indiviſibile, ſed omnia naturalia, nec permanentia, adeoque imperfecta, quod fuit propoſitum. Si autem differrent ſpecie, vel, quod magis, ut unum eſſet perfectius altero; tum ſanè non omnia eſſent perfecta, imò nec prima; quia ſpecies ſunt ſicut numeri, dum una vel tantillum differentiæ eſſentialis plus habet quam altera, adeoque fermè unum & idem ſunt. Si autem unum referretur ad alterum, tanquam ad radicale quid, & prius, & unde haberet definitionem ſuam & eſſentiam, prout ſe habent ſubſtantia & accidens, tunc principiatum perfectum tamen ſaltem eſſet unum.

§. 5. Quod ulteriùs probatur per rationem hanc quartam, quæ eſt hæc: Si à Cauſa prima immediatè emanarent duo aut plura principiata, hæc neceſſariò vel eſſent penitus ſimilia, vel penitus diverſa: vel partim ſimilia, partim diverſa. Si planè ſibi ſimilia forent, non eſſent duo, ſed unum, quia nulla intercederet differentia, qua ſepararentur. At ſi planè diverſa eſſent, tunc, ſi unum eſſet principiatum ab eadem cauſa prima, hoc eſſet primum & perfectum, & per conſequens hæc etiam una ex ipſorum differentiis, quod hoc eſſet primum & perfectum, ut dictum eſt, alterum autem non eſſet primum, nec perfectum. Unde ſequitur, non dari principiatum niſi unum, quod ſit perfectum & primum. Si autem partim convenirent, & partim diſcreparent; tunc omninò in uno exiſteret proprietas quædam, quâ alterum careret, nimirum id, in quo differrent: hæc autem vel perfectio eſſet, vel defectus. Si perfectio; alterum, quod illâ careret, non eſſet perfectum; nec etiam principiatum primum cauſæ primæ & perfectæ. Si autem defectus; hoc ipſo diceretur privatus eſſe & carens perfectione quadam, quæ daretur in altero, quæque eſſet ipſa natura principiati perfecti & primi.

§. 6. Ratio quinta. Omnis multitudo reducitur ad unitatem quandam: ut, multitudo hominum ad ſpeciem unam, & formam humanam: & omnis multitudo formarum ſpecificarum, quæ unæ, & neceſſariò ſub genere aliquo determinato ſunt, reducuntur ad unitatem aliquam ſuperiorem, quæ, quia eſt generalis, omnes illas in ſe complexa eſt; & extra ſe emiſit & produxit. Sitque Exempli loco ſubſtantia, quæ comprehendit omnes naturas & ſubſtantias ſpeciales. Eodem modo apparet, quod omnis multitudo materiatorum, vel ſubjectorum huc pertinentium, reducatur ad materiam vel ſubjectum primum: omnia corpora ad corpus unum: omnis calor & lux ſimiliter ad calorem & lucem primam: item, omnes motus ad motum unum: omnes naturæ ad naturam unam, omnes naturas in ſe continentem: omnes animæ ad unam primam & perfectam: & omnes intelligentiæ & objecta intelligibilia ad intellectum primum & perfectum; & ad objectum & ſubſtantiam ſimilem. Nec hoc tantùm, ſed omnis hæc multitudo & unitas ejus, reducitur ad unitatem cauſæ primæ & æternæ atque externæ, quæ non eſt ſub ulla claſſe finita, vel ullo prædicamento aut genere, ſed ſuper omnia inæſtimabiliter elevata eſt. Verùm ad ipſius analogiam illa ſubordinata & ſubjecta ſunt principiato primo & perfecto, quod, quia & ipſum eſt ejuſdem generis, eſt determinatio & menſura cœterorum, quæ quantò propius ad hoc accedunt, vel remotiùs ab eo abſunt, eò ſunt perfectiora vel imperfectiora, & hac proportione ipſo ſunt communiora, & magis ipſi ſimilia. Exhinc colligitur exiſtentia unitatis primæ, unius, extremè perfectæ, ſed emanatæ, ad quam referuntur omnia reliqua una tam emanata, quam numeri.

§. 7. Ratio ſexta. Principiatum ſummum & ſimplex, quod emanavit à cauſa prima, non poteſt eſſe niſi unum. Si enim duo eſſent aut plura, neceſſario, vel quicquid reperitur in uno, etiam reperitur in altero; vel non. Si prius, non eſſent duo,

duo, ſed unum; quoniam, ſi in una eſſentia jungerentur, non poſſent eſſe duo, ſed unum, compoſitum ex uno & altero, quod ambo complecteretur, & in ſubſtantia ſua combinaret & uniret. Si autem dicemus, unum ex illis non comprehendere alterum, & non eſſe unam eſſentiam, tunc eſſet imperfectum, privatumque & carens eo, quod reperitur in altero, hoc ipſo ſe potiore. Unde ſequitur, non poſſe eſſe, nec eſſe revera, niſi unum. Et hæc eſt

§. 8. Ratio ſeptima. Primum tam ſublime & elevatum ſuper alia, quale eſt Principiatum Cauſæ primæ, primum & perfectum, non decet eſſe niſi unum. Si enim inveniretur aliud, quod ipſo non eſt prius & celſius, hoc ſane non eſſet primum, ut diximus, & ante omnia, tam quoad perfectionem, quam quoad ſimplicitatem; quodque ſuper omnia principiata & emanata eſſet elevatum & exaltatum, quia poneremus naturam aliam, quâ non eſſet prius; quod ſane magnus foret error.

§. 9. Ratio octava. Prototypum illud, cui aſſimilari debet, quicquid eſt ſub poſſibilitate, tanquam ſimilitudini & imagini ſingulari, non poteſt eſſe niſi unum. Si enim eſſent duo vel plura; nullum ex illis eſſet, cui aſſimilaretur in debita perfectione, id quod poſſibile eſt. Quia, ſicut perfectio totius ſpeciei deeſt individuo aut ſingulari, quod ab illa emanat cum multis individuis aliis, in quorum univerſalitate continetur omnis illa perfectio, quâ carent ſingula, &, cùm differentiis materialibus diſtinguantur, quantitas & accidentia individualia, eapropter in perfecto primo etiam non reperiuntur individua multa, ut nec privatio vel defectus: hinc revera ſequitur, etiam non dari niſi unum quoddam, cui aſſimilari, & ad quod referri poſſit, quicquid poſſibile eſt ideæ divinæ infinitæ. Præterea, quod eſt

§. 10. Ratio nona; quamvis adæquatio fieret per reliqua, tamen magis ſimilitudinem refert Unum quid: quia

E 2 ipſum

quia ipſum perfectiùs ſimile eſt Uni ſimplici & unitati divinæ perfectæ & ſublimi, quam multa & diverſa.

§. 11. Ratio decima. Illud, quod non intercedente ullo alio proximè adjacet Uni perfecto & ſimplici, non poteſt eſſe niſi unum & ſimplex. Quia, ſi eſſet multiplex & diverſum, non eſſet proximum & ſimile illi; nec, propter multiplicitatem & diverſitatem in ſe contentam, poſſet comparari & aſſimilari cum Uno indiviſibili, nec proximè cum ipſo uniri: Quoniam cum uno non conjungitur nec proximè applicatur niſi unum; ut ad punctum centrale punctum lineare; & non lineæ pars quædam ab ipſo diviſa, & multominùs ſuperficies vel corpus.

§. 12. Ratio undecima. Quem ordinem cauſa prima obſervat cum cauſatis ſuis, & quibus mediis congruis & convenientibus illa deducit & promovet ad finem ultimum, qui eſt ipſa ejus eſſentia; eundem etiam tenetur obſervare, atque eodem modo agere cum principiato perfecto, quod, procul dubio, primum eſt, & ad finem dictum tam propinquum & vicinum, quantum poſſibile eſt. Sed hoc fieri non poteſt, niſi uno tantùm gradu: quia nulla eſt diverſitas graduum, niſi ſecundùm quod hoc vel illud propinquius, vel remotius eſt à principio & fine ſuo ultimo. Unde ſequitur, illud, quod ipſi viciniſſimum eſt & immediatè illam attingit, tam ratione unitatis & initii, quam ratione finis & perfectionis, non ſit niſi unum.

§. 13. Ratio duodecima. Quia, ſicut à perfectione cauſæ primæ Efficientis, producitur atque emanat non tantùm exiſtentia, ſed & operatio cauſatorum ejus, quemadmodum à Sole lucente ſtellæ lucentes illuminantur: ita à Cauſa ſumma, quæ eſt principium omnium entium, proximè dependet & emanat principiatum unum, quod ad ſimilitudinem Cauſæ ſuæ producit & conſtituit cauſata ſubſequentia poſt ipſum; operaturque, quicquid operandum & faciendum reſtat; nempe

quicquid

quicquid eſt ſub pedibus ejus, quousque ipſe Emanator ejus, ipſo mediante, ſe extendit. Niſi enim operaretur modo dicto, non eſſet ſimile Cauſæ ſuæ, nec eſſet perfectum; ſequereturque, aliud quid eidem ſimilius eſſe, quod magis conſtitueret cauſata, eſſetque cauſa omnium ſub ſe exiſtentium; quæ diximus cauſaliter producta eſſe à Principiato hoc primo.

§. 14. Ratio decima tertia. Omnis cauſa efficiens conatur ſibi ſimile efficere cauſatum; & quantò magis hoc ipſi ſimile eſt, tantò magis manifeſtatur magnitudo & potentia ejus, & tantò melius aſſequitur finem, quem operatione ſua intendit; qui non eſt alius, quam ut magnificetur, manifeſtetur & extendatur. Indubitatum enim eſt, quod, quantò magis principiatum ejus ipſi ſimile eſt, tantò magis illa hinc manifeſtetur & ad illud extendatur, & magnificetur felicitas bonitatis ejus, perfectiorque & vehementior ſit. Atque ſic etiam in ſimili illo admodum perfecto, magis effulget & propalatur clariùs perfectio divina, & vis operationis ejus, quam ſi minor eidem principiato ineſſet perfectio: & quo majus iſtud, & quò ſimilius illi eſt, eò meliùs agnoſci & manifeſtari ipſa poteſt, & plus quam ſi viliùs eſſet & minus, & quod ipſi non uſque adeo eſſet ſimile. Jam ſcito, quod Infinitum illud Numen benedictum, Efficiens cauſa omniũ perfectiſſima ſibi ſimile fecerit Principiatum ſuum eſſentiale & primum in perfectiſſimo gradu; illique infundat, quicquid in hoc, per aptitudinem ejus, immitti poteſt: cum enim ſit principiatum, hoc ipſo finitum eſt; & ſimile illi factum, ad imaginem & ſimilitudinem ejus, quantum per naturam principiati poſſibile fuit, modo ſcilicet magis finito, quam eſt cauſa ejus, quæ infinita eſt. Et propterea Principiatum hoc perfectiſſimam ſimilitudinem habet cum cauſa prima: aliàs enim hæc non aſſecuta eſſet finem, intentum ab omni efficiente, quod conatur ſimile ſibi reddere effectum ſuum omni modo poſſibili: nec propalaretur & manifeſtaretur in eo pro omni potentia ſua, digniſ-

ſima & pulcherrima majeſtas ejus; nec benefaceret illi, juxta omnia, quæ invenit manus ejus, quod tamen eſt eſſentiale Bono perfecto: nec laudaretur & condecoraretur in operatione ſua omni vigore poſſibili: adeoque non eſſet Cauſa Efficiens perfecta, nec Bonum perfectum in ſummo gradu manifeſtatum; eò, quòd in operationem ſuam ſe quidem exſereret, ſed non quantum per potentiam ſuam & robur ſuum potuiſſet.

§. 15. Unde concluditur, quod Rex ille magnus & ſublimis & in infinitum excelſus, Rex ſuper Reges Regum, regnet ſuper Regem ab ipſo emanantem, qui ob ſingularem ſuam prærogativam Rex eſt ſuper cæteros Reges: adeoque Rex ille celſiſſimus non cauſatus, perfectus dicitur & exaltatus juxta excellentiam & magnitudinem Regum illorum & Regni, ſuper quod Regnum ejus ſe extendit: inter quos unus eſt principiatum illud perfectum, quod immediatè proximum eſt Cauſæ ſuæ, & deinceps ob ſingularitatem ſuam & ulteriùs productam operationem ſuam, Cauſa eſt omnium, quæ ſub ipſo ſunt. Hoc enim tanquam inſtrumentum in manu opificis omnia in eſſe conſtituit & progeneravit; & eſt tanquam ſecundus à Rege, ſub quo alii Reges & plures Principes & Satrapæ, quos ipſum regit & ad perfectionem promovet.

§. 16. Et ex dictis clariſſimè intelligi poteſt intentio Magiſtri noſtri R. Jizchak Lorja, & quid ſibi velit diſtinctio illa in Sohar, ſectione Breſchith, & Tikkunim à R. Schimeone ben Jochai tradita, inter Cauſam omnium Cauſarum, & Cauſam Cauſarum. Harum prima enim indubitatò eſt Cauſa illa, quæ non eſt cauſatum, ſed Cauſa omnium, nempe Infinitum illud Numen, cujus nomen atque decus laudatum ſit atque condecoratum. Altera verò, ſecundùm infirmitatem intellectus mei, eſt Cogitatio illa ſuprema, Adam Kadmon ſeu Homo primus, Corona prima & Excelſus, qui eſt ſuper Excelſum; &, ut ſummatim dicam, Principiatum hoc primum &

perfectum, quod prodiit à Cauſa, quæ non eſt Cauſatum ab alio, Cauſâ omnium cauſarum, & principium omnium principiorum: quod tamen & ipſum virtute & excellentia ſua ſingulari eſt Cauſa Cauſarum inferiorum; ſed non omnium cauſarum ſicut Infinitum: quia aliàs eſſet cauſa ſui ipſius. Et quamvis ſit cauſa cauſarum poſt ſe ſequentium, & gradatim ſub ſe demiſſarum, tamen quoque Cauſatum vel principiatum eſt, prout, juvante Deo, latius docebitur.

Cap. II.

Confirmatur autoritatibus Philoſophorum ſapientisſimorum, quod à Cauſa prima immediatè procedat Principium perfectum Unum tantùm; & mediante ipſo, tanquam inſtrumento in manu figuli, facta ſint omnia reliqua Cauſata.

§. 1.

IN præcedentibus tredecim graviſſimis rationibus probavimus, quod à Cauſa prima non emanet immediatè niſi principiatum unum perfectum in ſummo gradu; quodque mediante illo & per illud producta ſint cætera cauſata: quod nunc confirmabimus autoritatibus Philoſophorum, qui ſunt ſapientes argutiſſimi, quorum nomina labiis meis non profeſani: (& mentionem tantùm faciam nominum Philoſophorum noſtratium, ut ſunt R. Moſcheh bar Maimon; ſapiens ille R. Joſeph Albo; & R. Jehudah Abarbenel; & alii.) Et metu prolixitatis non niſi tria vel quatuor teſtimonia è præſtantioribus allegabo, qui argumentis pulcherrimis idem probant, atque docent, quod nos aſſeruimus.

§. 2. Primumque erit id, quod ſcripſit unus ex ipſis in commentario, quem edidit ſuper Librum de numeris Platonis, his verbis: Ab uno ſimplici proximè & immediatè dependet mundus unus, perfectiſſimâ unitate: & à Bono perfecto mundus

mundus alius Bonus, ſumma Bonitate. Nimirum, quia mundus iſte ſenſibilis propter remotionem partium inter ſe, contrarietatem qualitatum, differentiam operationum, & diverſitatem corporum, non perfectiſſimè Unus & Bonus eſt, intellectus concludit, quod immediatè emanaverit ab unitate & Bonitate divina mundus Unus, omni poſſibili modo ſimilis cauſæ ſuæ, non ſenſibilis, ſed intellectualis, & qui intra ſe complectatur formas & ideas & exemplaria omnium entium; qui non ſit Bonum perfectum, ſed cauſatum ejus perfectum, ab ipſo dependens; imago, ſimilitudo & antitypus cauſæ ſuæ, & exemplar omnium, quæ infra ipſum ſunt: ad inſtar lucis, quæ eſt extra ſolem, & ab intimo Lucis ejus: & tamen mediante ſplendore, radiatione & calore ab ipſo protenſo, vi & proprietate cauſalitatis ſuæ producit omnes naturas reliquas.

§. 3. His addimus, quod ſcripſit Plotinus his verbis: Unitas perfecta & ſimplicitas divina tam ſublimis atque elevata eſt ſuper omnem eſſentiam & naturam, ut nulla reperiatur unitas ipſi ſimilis; nec ipſa cum illis ullo modo comparari poſſit. Unde non reflectendo vel applicando ſe ad aliud quoddam Unum, ſimul conſtituit & perfecit omnia. Sed quatenus Numen hoc benedictum eſt Bonum perfectum, omni Ente eminentius; hinc omnia ſimul produxit: & quatenus eſt Unitas abſoluta perfecta & ſimplex, non emiſit è ſe proximè niſi Ens unum tantùm, ita ut illud, quod immediatè emanavit ab uno ſimplici, quod omni ſublimi ſublimius eſt, ſit Ens unum, vel natura, quæ comprehendit omnem naturam & entitatem; intelligibile unum, quod continet omnia intelligibilia, quodque ſimul ſit intellectus primus, qui intra ſe complectitur omnes intelligentias ſeparatas & ſimplices, & omnes formas divinas & ideas omnium rerum, quotquot ſunt; & uno verbo, mundus intelligibilis emanavit è Bono perfecto, & ab uno ſimplici unum generale, à quo emanavit Anima univerſalis & prima, quæ eſt unum & generale quid, in cujus ſub-

ſubſtantia certo quodam modo in tempore & motu manifeſtatur id, quod intellectus ſimplex, qui eſt fons perenniter & inceſſanter ſcaturiens, intra ſe complectitur. Hunc ſequitur mundus corporalis & ſenſibilis, qui dependet ab Intellectu, mediante Anima illa, quæ ratione generalitatis non habet ſimile quid; & tamen eſt Unum concretum & compoſitum ab omnibus: quoniam in Intellectu ſimplici & Anima univerſali & prima Unitas eorum præcedit ipſorum multitudinem; ſed in mundo corporeo & ſenſibili unitas omnium formarum illorum ſequitur multitudinem, è qua compoſita eſt. Unde concluditur, dicimusque, omnia mundi membra & naturas eorum converti & reduci ad naturam unam animalem, tanquam caput & ducem ſuum: omnes animas ad animam mundi; & omnes intelligentias, quæ habitant in conclavibus animarum, ad Intellectum, qui cæteris animabus & intelligentiis ſuperior eſt, per ſe ſubſiſtens in perfectiſſima amœnitate & ſimplicitate; quique ſe habet ad illas, ſicut ſe habet lux è ſole radians ad oculos multos & lucidos. Et ut ſummatim dicam, iſte intellectus ſublimis & ſimplex convertitur & reducitur ad radicem Lucis perfectiſſimè Bonæ, & ſimpliciſſimè unius, tanquam ad principium ſuum & finem ſuum, à quo emanavit proximè & immediatè; ad hunc redit.

§. 4. Hæc omnia evincit & probat dictus Philoſophus Plotinus, dum demonſtrat, neceſſariò exiſtere aliquod, quod ſit ſupra omnia, & eminentiſſimum omnium, quod omnium primum ſit ſine principio: De hoc dicit, quod non poſſit eſſe omnia immediatè, quia ſit Unitas abſoluta & ſimpliciſſima & omni numero ſuperior: Deinde etiam demonſtrat, dari aliquid, quod ſit infra omnia, quod ſit corpus ſingulare & ultimum: Unde neceſſariò ſit inter duo iſta extrema medium aliquod, quod ipſa conjungat & uniat; Hoc eſt Univerſum & compendium omnium reliquorum entium.

§. 5. Eſtque, juxta ipſum, triplex: quorum primum &

ſummum eſt,quod proximè dependet ab uno perfecto; iſtique ſimile eſt quàm perfectiſſimè: quod eſt multum generaliſſimum, & omne,quod tamen eſt Unum, in ſubſtantia, & in momento. In ſubſtantia,quia eſt ſubſtantia ſingularis,non concreta nec compoſita è ſubſtantiis multis. Unum in momento, quia non extenditur nec diſpeſcitur in partes multas: nec enim opus habet expandi in particulas punctorum plurium localium, quæ impleat, & occupet: Deinde etiam propterea dicitur unum in momento, quia,quicquid vult aſſequi, aſſequitur & occupat & producit in momento indiviſibili, ita,ut non mutetur & varietur per momenta temporalia & motum, & tranſitum; quaſi tranſeat & mutetur de hoc in illud, ceſſante momento uno,dum attingit alterum, & ſimilia. Et hic intellectus ſimplex,qui dependet immediatè à Cauſa prima,iſtique ſimilis eſt,omni modo poſſibili,continet & includit generalitatem omnium formarum & idearum intellectualium in eſſentia ſua ſingulari; quæ hoc modo inter ſe & cum iſto unæ ſunt: quia omnes habent ſubjectum eſſentiale unum alienum & liberum à quantitate, & indiviſibile; quoniam in ſingulis ſunt omnes, alienæ ab omni tempore; & quoniam non operatur hodie, quod non operatus fuerit & heri, & operaturus ſit cras: quod non competit Animæ univerſali & primæ, quæ eſt Univerſum ſpecie ſecunda.

§. 6. Quamvis enim & hæc ſit una in ſubſtantia, & una in momento,nec in tempore, ita ut per naturam ſuam moveatur & aſſequatur rem unam poſt aliam, & actum poſt actum: nec etiam ſit materia completa & formata, quippe quæ, cum remotior ſit ab Uno ſimplici & cauſa prima,minimam habet unitatem, adeoque extenditur per diſtantiam localem & ſpatium, quòd tantùm occupat motus, qui ab anima communicatur, & à pluralitate & diverſitate formarum, quæ ab intellectu prænoſcitur, & iſti ſuperadditur, ut

loqui-

loquitur Mirandulanus, juxta ſententiam Plotini, cum quo conſentit & Ariſtoteles, Avicenna & alii Philoſophi.

§. 7. Quod nempe Deus Deorum emanare fecerit è Natura intellectuali & incorporea perfectum quidpiam modo omnium perfectiſſimo, qui ullatenus creaturæ competere poſſit: præter hoc autem nullum amplius ens immediatè produxerit: quoniam à Cauſa una perfecta quàm perfectiſſimè, non dependeat niſi ens Unum perfectiſſimum: quod autem perfectum eſt, eſſe non poſſe niſi unum. Quod ſi enim duo eſſent vel plura, ſequi, unum ex illis, plus vel minus perfectionis habere quàm aliud; quoniam aliàs unum foret in altero ipſo, nec eſſent duo vel plura, ſed unum. Si autem in altero eſſet minus perfectionis, hoc non fore perfectum. Et ſi Creator immediatè produxiſſet plura, quam hoc Ens perfectũ, illa non fore perfecta, quia haberent minorem perfectionem; adeoque non eſſent realiter producta à Cauſa prima, quia, ut dictum, quod illa producit, neceſſariò debet eſſe perfectum in ſummo gradu, & per conſequens unum.

§. 8. Sciendum autem, hoc Ens perfectum, quod immediatè dependet à Cauſa prima, ſecundum Platonem & Philoſophos antiquiores vocari Intellectum mundi formalis & intellectualis: quod ſic exponunt: quod ab Uno, i. e. primo omnium entium principio non emanaverit immediatè niſi Unum, quod ſit Intellectus primus & mundus intellectualis, in quo ſint multæ formæ divinæ, quæ ab illo ſint diſtinctæ ut forma & exemplar; & quæ ſint cauſa multitudinis rerum ſenſibilium. Non, quod cauſa prima id per ſe requirat, ut entia ab aliâ quâdam formâ quàm à ſe dependeant, quia Ipſa eminenter & ſecundùm excellentiam ſit forma & exemplar omnium formarum, & exemplarium: ſed quod alteri huic rectius tribuatur formæ & exemplaris nomen, eò, quod Principium primum non comprehendat nec aſſequatur intellectus, cùm ſit ſublimior omni intellectu; Cum ergò ipſum ſub eſſe

Digitized by Google

mere ſimplici & perfecto per ſe ſubſiſtat, nec ad ullam naturam vel claſſem rerum accedat, hinc factum eſſe, ut ſubſtituerit Principiatum ſuum primum, & perfectum, quod jam ſub intellectum & intellectionem cadat, & in ſe comprehendat exemplar omnium entium formarum, quæ in cauſa prima; quippe quæ nimis ſint ſublimes & perfectæ, & omnem intellectum & intelligibile longè ſuperent.

§. 9. Sciendum igitur, deſcenſum primum ab Eſſe ſimpliciſſimo & perfectiſſimo eſſe Intellectum, qui jam eſt natura determinata, & non eſſe ſimplex, ſed diſpoſitum, ita ut in intellectione ſua comprehendat omnes naturas reliquas, in quo ſimilis eſt Eſſe ſimplici, quamvis non ratione ſummæ perfectionis: quoniam in Eſſe primo omnia entia ſunt in eſſe eminenti & ſuperiore omni naturâ & omnibus entibus; ſed in Intellectu ſunt in intellectione determinata & modo quodam definito, videlicet non ſecundùm eſſe ſimpliciſſimum & abſolutum, ſed intelligibile & intellectum, quæ eſt ipſa ejus natura.

CAP. III.

Contra id, quod propoſitum eſt de Principiato primo & perfecto, quod ſit Cauſatum cauſa prima, formantur quatuor Dubia graviſſima, quæ deſtruere poſſent omnia, quæ hactenus dicta ſunt.

§. I.

IStis, quæ diximus in duobus capitulis præcedentibus, opponuntur Dubia quædam graviſſima. Primò enim ex eo, quod diximus, è cauſa prima immediatè non poſſe procedere cauſata multa, ſequitur, illam eſſe determinatam per ſuam naturam ad Principiatum unum tantùm. Ut enim ab abſolutiſſimâ ejus Unitate & perfectione argumentamur, ad dependentiam Principiati unius & perfecti tantùm; ita intelle-

ctus

ctus contra argumentatur, quod, cum vis operandi in Ipsâ ſit infinita, ipſi non competat reſtrictio ad cauſatum unum ſaltem, niſi hoc omninò ipſi ſimile, adeoque & ipſum foret infinitum, quod eſt impoſſibile. Si autem ab ipsâ procedit principiatum vilius, & inferius, atque finitum; videtur, ipſam non determinandam eſſe ad hunc ſaltem gradum diminutionis, vel ſimilem, cum plenam habeat poteſtatem producendi ſuper omnia principiatum finitum aliud, iſto majus, & ſic in infinitum; ut non opus ſit ſubſiſtere in ſummo quodam perfecto, quod terminet potentiam ejus interminabilem. Adde, quod, cum finis & ſcopus cauſæ primæ non ſit alius, quàm ipſam bonitatem ſuam infinitam manifeſtare omnibus entibus; hæc autem, ſi finita ſint & terminata, non poſſint eandem aſſequi, nec perfectè publicare; ſequitur, illam non reſtringi ad exſertionem hanc vel aliam, ſed exſeri & manifeſtari modis pluribus atque diverſis.

§. 2. Objectio ſecunda. Hoc principiatum primum â Cauſa prima neceſſariò vel eſt per naturam, vel ab illa emanat ex proæreſi voluntatis & liberi arbitrii, ita, ut quidem fuerit in facultate ejus, producere Cauſatum aliquod majus vel minus; ſed ſic placuerit ipſi potius hoc producere, quàm aliud quodpiam. Si hoc, non opus eſt Sephiris, (quæ ſunt media & inſtrumenta finita & multiplicia & ſuo modo aliena ab unitate & perfectione Cauſæ primæ, quæ per illas determinatur & reſtringitur ad cauſata finita, & multiplicia & diverſa.) Si enim Infinitum, in intellectu ſuo incomprehenſibili, & arbitrio ſuo, ſic ſe reſtringere & determinare poteſt; ut producat hoc vel illud cauſatum, hoc modo vel alio, hoc tempore locove, vel alio, fruſtra ſtatuimus media iſta, quæ ſunt Adam Kadmon, ſeu Homo primus; Lumina Sephirarum; & Perſonæ Syſtematis, Infiniti, Emanationis, Creationis, Formationis, & Factionis &c. quoniam in facultate ſua eſſet, juxta opinionem Philoſophorum poſteriorum, pro voluntate & arbitrio ſuo potentiam

Digitized by Google

ſuam determinare & ſic dirigere, ut, quamvis ipſe ſit infinitus, tamen producat cauſatum aliquod finitum. Unde, ſi ſupponitur, in Cauſa prima dari intellectum & voluntatem, eo ipſo tollerentur & negarentur media; atque ſic etiam Cabbala & doctrina, quæ docet iſtorum diſpoſitionem.

§. 3. Si autē non admittitur arbitrium, ſupponendum erit, cætera omnia eſſe per accidens, præter cauſatum illud primum, quod eſſet naturale; & hoc eſt oppoſitum intellectus, qui ea, quæ ſunt per accidens, excludit: (ut enim evertatur hoc, res factas eſſe per accidens, demonſtrandum eſt, productionem naturarum non dependere à materia, nec ab efficientibus pluribus, nec à concatenatione cauſarum, ſed à ſapientia quadam intellectuali & intentione primaria unâ.) Quod autem omnia ſint per accidens, ex eo confirmari poſſet, quia, ſi tantùm principiatum unum dependeret à Cauſa prima, nulla dari poſſet ratio, quare omnia ſic à ſe invicem diverſa eſſent: nam ſi unumquodque habet cauſam propriam, diverſitas omnium cauſatorum & cauſarum ſecundarum, non poteſt referri ad cauſam unam: unde omnia dicenda erunt eſſe, ex cauſarum multitudine, ita ut nulli cauſæ tribuatur certa quædam intentio; adeoque diverſitas omnium rerum ſequetur eſſe per accidens. Perfectiſſimum autem quod eſſet in natura, non poſſet conſiſtere in ullo alio, niſi in miro illo ordine, qui eſt inter partes & totum, & cauſam eorum finitam efficientem, & in diminutione & deſcendentia cauſarum ſic differentium, quæ, quia à ſe invicem deſcendunt, (omnes autem à cauſa prima,) præter intentionem & per accidens producerent diverſitatem mundorum & eorum partium: & in hoc ordine & diſpoſitione conſiſteret maxima mundi perfectio.

§. 4. Objectio tertia. Cum Cauſa prima una ſit ſimpliciſſimè & ſublimior omni intellectu & voluntate, ſequitur, in illâ non dari intellectionem, nec objecta intelligendi; nec volitionem, vel objecta voluntatis: & per conſequens, per accidens

dens

dens fieri, quod omnia entia permanent, & ſic diſponuntur, & citra intentionem ullam cauſati cujuſdam generalis & primi.

§. 5. Objectio quarta. Impoſſibile videtur, quod Adam Kadmon, tanquam emanans quoddam, immanare debeat non præſuppoſita ſubſtantia aliquâ, adeoque ex nihilo producere Lumina ſuperna, & perſonas, & ordinem trutinæ decem Sephirarum; (ubi poſtea Sephirah una producat aliam, & ultimo, quæ eſt Schechinah, ſeu Gloria cohabitans, tres mundos; nempe Thronum gloriæ, vel Briah, ſeu creationis; Angelorum vel Jezirah, ſeu Formationis; & corporalem vel Aſiah, ſeu factionis.) Cum enim ſuperna omnem excludant compoſitionem materialem & corpoream; illorum Eſſe & generatio non poteſt eſſe ex aliquo ente; ſed emanant vel creata ſunt, ſine materia, vel ſubſtantiâ præcedaneâ, adeoque, ut dictum, è Nihilo. Ad hoc autem, ut emanatio eorum exiſtat è Nihilo, requiritur vis infinita, & actus, qui non reperitur niſi in Cauſa prima. Si autem diceretur, unum producere alterum, & hoc dependere ab illo, virtute & proprietate Cauſæ primæ, & quia ſint inſtrumenta operationis ejus; reſponderi poterit, Infinitum non determinari ad operationem cauſatorum finitorum, niſi mediantibus infinitis: Si enim vis Cauſæ primæ infinita reciperetur & reſideret in medio quodam finito, illa ſanè, non obſtante excellentia & vigore, fieret finita, & modificaretur è capacitate ſubjecti, quod, quia eſſet finitum, non poſſet ſuſcipere vim infinitam. Unde medium tale finitum non poſſet producere vel generare ens quoddam è nihilo, quippe quod requirat tantam potentiam, quantum diſtet non eſſe ab eſſe, quæ eſt infinita. Ex quo colligit intellectus, non poſſe produci aliquid è nihilo niſi à Cauſa prima, quæ aliena eſt à finitate: item non dari niſi Cauſatum unum immateriale; ſi verò talia, prout hoc revera eſt, ſint plura, ſequeretur, illa omnia immediatè provenire

à Cauſa

Digitized by Google

à Cauſa prima; quod eſt contra omnem doctrinam Cabbalæ.

CAP. IV.

Reſpondetur ad Dubium primum: & probatur, quod Cauſata, quæ emanant à Cauſa prima, non aſcendant ad copiam infinitam: quodque neceſſe ſit, eſſe unum, quod ſit ſummum, & perfectiſſimum inter omnia contingentia.

§. 1.

NUnc reſpondendum eſt ad quatuor illas objectiones graviſſimas, capite præcedente propoſitas. Ad primam autem reſpondemus duobus modis. Primò, quod deſcenſus perfectionis à ſummo gradu ad imum, & à maximo ad minimum, non poſſit eſſe in infinitum, ſed tandem perveniatur ad id, quod omnium maximè privatum eſt perfectione, quod eſt materia prima, quæ aliena & privata eſt ab omni perfectione & forma, & usque adeò vicina atque propinqua nihilo & privationi, ut ab hac non differat per id, quod habet, quia nihil habet omninò, ſed per id, quod poſſit obtinere & recipere, quæ eſt abſoluta potentialitas entium, id eſt formarum naturalium & compoſitorum.

§. 2. Et quamvis inter nihilum & aliquid quidam Philoſophi ponant diſtantiam infinitam; ex quo ſequeretur, inter hæc duo dari intermedia infinita; res tamen ita ſe non habet: quoniam e. g. inter Terram, quæ eſt exiſtens quoddam, & inter Ens non dantur intermedia innumera, ſed unum tantùm, quod eſt Hyle S. materia prima, quæ non tantùm non exiſtit immediatè, ſed nihilo tam eſt propinqua, ut inter illa non detur medium.

§. 3. Atque hoc nunc etiam invertemus aſcendendo: nam ab una perfectione ad alteram non aſcenditur uſque ad ſummam

mam per media infinita; ſed tandem pervenitur ad aliquid, cujus perfectio proxima ſit ſummo. Nec enim omnem perfectionem ſecundariam & finitam in ſublimitate & magnitudine ſua, referre poſſumus ad primum & infinitum; ſed datur ſummum quoddam aliud, quantum ſcil. poſſibile eſt pertingere: ſicut datur imum, nempe materia: & iſtius ſummi tanta eſt propinquitas cum cauſa prima, quanta imi cum nihilo. Nam tota combinatio exiſtentium eſt finita, adeoque terminata per duo hæc extrema, quorum ſummum eſt Adam Kadmon, vel Corona ſumma & prima; imum autem materia prima & Hyle, proxima nihilo.

§. 4. Et ſicut inter Cauſas efficientes non datur progreſſus in infinitum, ſed tandem pervenitur ad unam & primam, quæ non admittit aliam ſimilem: ita nec inter Cauſata inſtitui poteſt proceſſus in infinitum; ſed tandem pervenitur ad aliquod ſummum, quod immediatè proximum eſt Non-cauſato & Cauſæ omnium. Alias enim combinatio & concatenatio naturarum procederet in infinitum; nec unquam perveniretur ad Non-cauſatum.

§. 5. His addimus & hoc: ſicut omne Cauſatum finitum eſt, tam inter potentialia quàm inter actualia; ſic omnis combinatio & concatenatio omnium exiſtentium erit finita, non tantum quoad potentiam & excellentiam, ſed etiam quoad numerum & computum. Quoniam infinita multitudo & perfectio infinita repugnant concatenationi rerum omnium cum primo; & ordini, qui inter illas & principium eorum; & eminentiæ, quam Cauſa prima habet ſuper illas.

§. 6. Præterea non datur Numerus, cujus numeratum non deſcendat ab uno, quod reperitur in toto, & in ſingulis ejus partibus, ſive ſit par, ſive impar.

§. 7. Unde concluditur; ſicut à materia prima deſcenditur immediatè ad Nihilum; ita ab Adam Kadmon vel Corona ſumma aſcenditur immediatè ad Cauſam primam, quæ

G eſt

Digitized by Google

eſt Æn-Soph: nec intercedit ullum cauſatum aliud medium: & quidem non propterea, quod inter hæc duo talis intercedat relatio: ſed quod omnia Cauſata, ſive actualia ſive potentialia, habeant ſupra ſe ſummum unum, à quo aſcendant in Cauſam primam infinitam.

§. 8. Et ſciendum eſt; ſi non ſupponeretur dari Cauſatum primum, etiam non datum iri reliqua ſequentia, & ab iſto dependentia.

§. 9. Imò etiam, ſi Æn-Soph ſublimior ſtatueretur hoc principiato primo, & adhuc alio, quia tamen & hoc eſſet finitum, quoad magnitudinem & excellentiam ſuam, & neceſſariò daretur reſpectus inter ipſum & inter infinitum; hinc congruum eſſet iſtius Potentiæ, ut illud faceret perfectiſſimum in natura rerum; quo ipſo etiam tolleretur proceſſus in infinitum: habent enim ſingula & univerſum ſimul naturas ſuas terminosque & gradus perfectionis, & numerum finitum, quæ transgredi non poſſunt.

§. 10. Præterea, ſicut Cauſa prima & Æn-Soph in ſe continet omnia mundana Syſtemata, nempe Mundum Æn-Soph, ſeu Infiniti, Mundum Aziluth, ſeu Emanationis, Briah, ſeu Creationis, Jezirah, ſeu formationis & Aſiah, ſeu factionis; ita etiam complectitur omnes ſpecies, & individua eorum, etiam poſſibilia, per omnia Syſtemata in genere, atque Gradus eorum in ſpecie: unde, ſicut ſeſe extendit extra omnes mundos vel gradus dabiles, qui, ſecundùm Platonicos, ſubſtantiæ vivæ intellectuales & unæ; ita meritò etiam ſe extendit in omnes ſpecies intra illos mundos atque gradus contentas; quia non datur ratio, quomodo, dum extenditur ad mundos & gradus, non etiam extenderetur ad omnes ſpecies & partes: imò, quia eſt Bonum abſolutum, meritò extenditur ad omnia perfectiſſimè; quod non fieret, ſi non extenderetur ad omnes ſpecies graduum: præſertim, cum in ſpeciebus & gradi-

gradibus, quos celſitudo Infiniti includit quàm perfectiſſimè, dentur quædam perfecta & bona.

§. 11. Addatur & hoc: Vel poteſt producere Principiatum perfectiſſimum, vel non. Si poteſt; ſequitur, quia eſt Bonum perfectum, adeoque quàm perfectiſſimè extenditur ad omnia creata ſua; quare non fecit atque produxit tale? Si non poteſt, ut ſtatuunt illi, qui dicunt, quod omni principiato producere potuiſſet ſublimius, & ſic in infinitum; ſequitur, illum carere potentia quadam, nec eſſe infinitum, quia nequeat eo usque pertingere & producere principiatum atque Ens perfectiſſimum.

§. 12. Ulterius, Æn-Soph perfectiſſimè novit, quot modis extendi queat ad principiata ſua, & quot modis ipſis ſit ſimilis. Jam verò, ſi actu non extenditur ſecundùm id, quod novit ſe poſſe, neceſſariò vel non vult; quod eſt contra Bonitatem ejus, (quod nollet in principiata ſua influere, unde non eſſet perfectè & abſolutè Bonus;) vel non poteſt, quod eſt contra Poteſtatem & infinitatem ejus. Imò, habere potentiam ſeſe exſerendi, & non poſſe exſerere ſe, ſunt contradictoria. Potentia enim extendendi ſe nihil eſt aliud, quàm quod ſit diſpoſitus, aptus & ſufficiens, ut extendatur.

§. 13. Deinde, omne cauſatum principaliter eſt cauſatum Cauſæ primæ, quæ, ſive immediatè ſive mediatè, eſt cauſa omnis entis. Si autem admitteretur proceſſus in infinitum, nec ſubſiſteretur in aliquo ſummò, ſequeretur, dari aliquod Cauſatum, quod non eſſet Cauſatum cauſæ primæ; quod eſſet atheiſticum.

§. 14. Concludimus ergò ſic: Si ſibi proponeret omne ens facere cauſatum, quæritur, utrum hoc futurum eſſet, an non? Si non fieret cauſatum, ſequeretur, illum non poſſe adimplere omnem voluntatem ſuam, adeoque eſſet impotens. Si verò fieret, habemus, quod volumus, nempe quod inter Cauſata non detur aſcenſus in infinitum; ſed tandem

 perve-

Digitized by Google

perveniatur ad ſummum aliquod unum, & omni poſſibili modo perfectum.

§. 15. Præterea, tota combinatio Poſſibilium eſt Poſſibilis. Quod ſi ſic; quare non eſſet ab Infinito, qui ſolus poteſt, quicquid poſſibile eſt? aliàs enim daretur poſſibile, quod Ipſe non poſſet producere, adeoque non eſſet omnipotens.

§. 16. Ulteriùs: omne principiatum poſſibile vel eſt Infinitum, vel finitum. Infinitum eſſe nequit: quia non poſſunt dari duo vel plura infinita; nec æquale poteſt eſſe cauſatum contingens, cauſæ ſuæ, quæ neceſſaria eſt, & non cauſata: Ergò erit finitum: adeoque habebit terminos, tam quoad numerum, quàm quoad perfectionem.

§. 17. Atque hinc inter omnia contingentia dabitur unum ſummum, quod ſublimitate ſua terminus erit reliquorum. Quia Cauſa prima, quamvis ſit infinitè perfecta, non tamen in infinitum extendet cauſalitatem ſuam, nec planè habebit ſimile.

§. 18. Et quando loquemur de Reſtrictione ejus, dicemus, quod cauſata non poſſint Ipſi eſſe æqualia, Eamque repræſentare juxta perfectionem Ejus & naturam Ejus perfectam atque immenſam; ſed in tantum ſaltem, quantum ipſis queat competere: ita, ut Cauſa prima reſtringat atque coarctet in ſe ipſam perfectionem ſuam immenſam & infinitam; & ab Ipſa ad Cauſata tantùm extendatur illa ejus portio & qualificatio & exſertio, quam attingere queat aptitudo inſtrumenti finiti omnium principiatorum; id quod Cabbaliſtæ appellant ſpatium, vel aërem primum, quem adimpleat Adam Kadmon, adeoque illi includatur, & in ipſo omnia entia, quæ omnia ſunt finita & terminata; ut hoc modo non progrediantur in infinitum, quia aliàs daretur naturatum infinitum quod eſt impoſſibile.

§. 19. Si autem objiciatur: ſupra omne finitum dari poſſe aliud majus; Reſpondemus; ſupra omne finitum, quatenus

tenus tale, non repugnare,ut detur aliud; ſed quatenus eſt ſummum, illo dari non poterit ſublimius tale : quia aliàs non hoc eſſet ſummum,ſed quod ipſo eſſet ſuperius.

§. 20. Et ſi ulteriùs objicitur : Hac ratione Potentiam divinam eſſe limitatam, quia in Ipſa conciperentur termini, quos nequeat transgredi ; unde non futura eſſet infinita; porrò reſpondemus: ſicut cum immenſitate divina conſiſtere poſſunt perfectiones illæ abſtractæ, quæ in ipſa continentur; ita Potentia ejus immenſa conſiſtere poteſt cum cauſatis contingentibus. Sed perfectiones illæ, quas immenſitas divina continet intra ſeſe, non ſunt infinitæ, [nempe abſtractæ illæ ad rerum ſpecies pertinentes ; quia ſunt perexiguum quid,& ſaltem tales,ut dici poſſit,melius eſſe,quod ſint, quam quod non ſint; imò,ut unica ejus perfectio omnes illas infinitis modis ſuperet, quamvis eſſent infinitæ numero; & tamen non dicitur infinita numero, ſed gradu ſaltem & excellentia.] Ergo &c. Et ſic nec Potentia divina fit infinita numero,ex eo, quod poſſit producere entia infinita,ſpeciebus diſtincta, quamvis nec ſint, nec conveniat,ut ſint. Verùm quia poteſt producere contingentia , quamvis ob naturam ſuam contingentem ſint finita & terminata,tamen intra illas operatur virtute & potentia infinitâ: ita ut non ſaltem poſſit producere Cauſatum tam magnum, ſed & infinitum, ſi non obſtaret contingentia ejus ; & niſi limitaret ipſam aptitudo producti, quæ finita eſt. Adeoque illa hoc modo reſtringitur & coarctatur,ut non poſſit producere ens infinitum; ſed terminatum & finitum.

§. 21. Unde colligitur, quæ ſit natura producti illius ſupremi, ad quod Bonum perfectum extenditur, eique cognoſcendum ſe præbet : nempe hoc eſt maximum & execellentiſſimum omnium,quæ reperiri queant : imò tanta eſt præeminentia ejus,reſpectu productorum & cauſatorum cæterorum,quanta cauſæ ejus,reſpectu cæterorum cauſarum.

Digitized by Google

§. 22. Differt tamen ab Eâ, tanquam principiatum: unde,& quatenus finitum eſt, non tantùm non æquale eſt illi, ſed ne quidem cum Ipſa comparabile; quia natura infiniti non poteſt tribui niſi uni. Et in nulla re ipſi aſſimilatur, niſi quod & ipſum ſit unum, & ab uno perfecto, perfectum; quodque intra ſe comtineat, & à ſeſe exſerat, virtute cauſæ ſuæ, per quam eſt & operatur, quicquid continetur in quinque Syſtematibus, Æn-Sophico, Aziluthico, Briathico, Jezirathico,& Aſiathico.

Cap. V.

Quod in præcedente capite concluſum eſt, ulteriùs confirmatur argumentis aliis.

§. 1.

SI cauſa prima ſupra apicem omnium cauſatorum poteſt producere cauſatum aliud, & hoc in infinitum; Unum ex his duobus ſequitur: vel, quod in infinitum dentur entia infinita, quod eſt abſurdum, vel,ſi non procedatur in infitum, quod non detur cauſatum perfectiſſimum, quod tamen in facultate ipſius eſſet producere: quia ſuppoſuimus, ipſam ſupra hoc poſſe producere aliud perfectius; unde nec hoc, nec aliud, quod facere poſſet,eſſet perfectiſſimum. Si autem producere non poteſt perfectiſſimum, tam magno laborat defectu cauſa prima & perfectiſſima,& magna relinquitur privatio in Ente illo, quod in ſe non contineret tantam perfectionem, quantam Cauſa ejus ipſi dare poſſet; adeoque non eſſet perfectum nec completum.

§. 2. Item ſequeretur, Cauſam primam non poſſe actu efficere & proferre id omne, quod in facultate ejus ſit, ut producatur; quod eſt manifeſtè contradictorium. Si enim producit entia proceſſu in infinitum,manifeſtum eſt; quod non tantùm nunquam perveniat ad ultimum, quod tamen poſſet produ-

producere; ſed etiam non poſſit producere ultimum, quod tamen in facultate ejus eſſet, ut produceret.

§. 3. Nec ſufficit, ſi dicatur, Illam quidem verè poſſe producere ſingula per ſeſe, quæ, juxta poteſtatem ejus, ſint producibilia; ſed non numerum univerſum & Combinationem omnium producibilium; ſive ex parte, ſive ex toto. Sic enim aliquid poſſet & non poſſet, quod abſurdum.

§. 4. Idem oritur abſurdum, ex parte Principiati, Ponatur autem Cauſam primam non poſſe illud producere: nec Cauſatum primum; quia tamen eſt poſſibile, ſequitur, illud poſſe produci à Cauſato alio. Hoc autem minus eſt primo; unde ſequitur, Quod minus eſt, poſſe producere aliquid, quod non poterat majus: item, Cauſam cauſarum non eſſe cauſam Cauſati ſui: item, vilius eſſe potentius illo.

§. 5. Breviter: ſi non repugnat, ut ſit; congruum eſt ut fiat. Si hoc, fiet per Æn-Soph, ſive immediatè, ſive mediatè. Si autem procedi poteſt in infinitum, dabitur aliquid, cui repugnat, ut ſit; eritque, quod nullo modo eſſe poteſt; quod manifeſtè contradictorium.

§. 6. Ergò Potentia Infiniti tantùm extenditur ad id, quod eſſe poteſt, & cui non repugnat, ut ſit. Et per conſequens, dabitur Productum & Cauſatum perfectiſſimum, omni modo poſſibili; quod indubitatiò erit primum.

§. 7. Addatur & hoc: Si cauſa prima in univerſali productione Entium aſcendit ab omnium imo, ad omnium ſummum, vel ad Cauſatum perfectum; nec tamen poſſet provenire ad Cauſatum infinitum; ſequitur, quod poſſit producere in infinitum ſemper majore majus, ita, ut nunquam accedat ad tale, quo non detur ſuperius: adeoque nunquam produceret cauſatum omni perfectione plenum, quo non poſſet dari perfectius: prout accidit in numeris; qui, dum aſcendunt ab unitate, accipere poſſunt, quamvis actu non accipiant, augmentum in infinitum; quia omni numero adhuc ſuper-

Digitized by Google

ſuperaddi poteſt alius. Quia autem cauſa prima non aſcendit à Cauſato minimo ad maximum, ſed deſcendit à ſummo ad imum, à majore ad minus, ubi non datur deſcenſus in infinitum; quia aliàs Terra non eſſet ultimum inter corporea: nec Hyle & materia potentialitas abſoluta, ultima & ima inter naturas, proxima non-enti: Hinc ſequitur, dari quoque unum, quod proximum ſit Cauſæ primæ, unum ſcil. & perfectiſſimum, medium, & primum, gradusque primus, per quem deſcenſus fit ad reliqua: quod fuit propoſitum.

§. 8. Nam quicquid medium eſt & comprehenſum inter duo extrema, vel duos terminos, neceſſariò eſt terminatum & finitum. Jam verò Cauſa prima ab una parte; & intelligentia ultima vel Angelus, ab altera parte; ſunt duo extrema vel termini omnium eorum, quæ in medio eorum ſunt. Unde ſequitur, intermedia non poſſe eſſe infinita: quia aliàs vel nunquam pertingeremus ad Cauſam primam, aſcendendo, & ad intelligentiam ultimam, deſcendendo: vel intermedia transgrederentur terminos & extrema; adeoque non eſſent intermedii termini, vel termini eorum fierent intermedia, & intermedia termini terminorum; quod eſt abſurdum. Ergò datur Cauſatum ſummum & perfectum, productum à Cauſa prima.

§. 9. Quod etiam probatur argumento ſequenti: Omnis cauſa efficiens conatur cauſatum ſuum ſibi reddere ſimile; & hoc, quò magis illi eſt ſimile, eò magis cenſetur perfectum; & eò magis Cauſa aſſequitur finem, quem in operatione ſua intenderat. Nam quò magis Cauſatum cauſæ eſt ſimile, eò magis hæc in ipſum extenditur, & infundit in ipſum bona majora & perfectiora: quoniam è majori ſimilitudine proprietas ac virtus ejus magis manifeſtatur, quàm ſi ſimilitudo eſſet imperfectior. Jam verò Cauſa prima Æn-Soph eſt cauſa efficiens perfecta, & ſibi ſimile reddidit Cauſatum ſuum, in ſummo gradu: & influit in illud, ceu Bonum perfectum,

ſe

de cujus naturâ eſt benefacere & influere omni perfectiſſimo modo, ſed ſecundùm diſpoſitionem Cauſati, & ita, ut non elevetur & conſtituatur extra terminos cauſati, fieretque non-cauſatum vel ſimile cauſæ ſuæ, quod eſſet abſurdum. In quantum ergò non obſtat impoſſibilitas, requirit natura divinitatis, ut Cauſa prima atque Æn - Soph ſibi faciat ſimile ſuum Cauſatum, in quantum hoc Cauſæ ſuæ ſimile fieri poſſit. Aliàs enim non aſſequeretur id, quod intendit omnis Cauſa efficiens; (nempe ut faciat ſibi ſimile cauſatum ſuum, in quantum admittit hujus receptivitas:) nec manifeſtaretur & appareret in hoc, quantum fieri poſſet; nec bene feciſſet, quantum potuiſſet; nec honoraretur atque condecoraretur, quantum fieri poſſibile eſſet: item, non eſſet Actus perfectus & abſolutus; nec Bonum abſolutum & verum in opere & cauſato ſuo: quia non immitteret in hoc omnem perfectionem, quam poſſet.

§. 10. Et hîc apponemus, quæ Philoſophus quidam alienigena ſcribit; quorum ſumma eſt hæc: Rectiùs ſtatuitur natura ſubſtantiæ immaterialis, & intellectualis, quam materialis & corporeæ. Intentio enim Cauſæ efficientis eſt, ſibi ſimile reddere opus ſuum: &, quanto gradu ſimile eſſe poteſt opus cauſæ ſuæ, in tantum etiam decet illud produci. Unde, cum cauſa prima ſit ſubſtantia incorporea & intellectualis, convenit, ut etiam producat ſubſtantiam incorpoream & intellectualem potiùs, quàm materialem & corpoream; quia illa ſimilior eſt ipſi, quàm hæc: quò magis autem ſubſtantia creata eſt actualis & perfecta, eò ſimilior eſt Cauſæ primæ, & ſubſtantiæ ejus ac proprietati divinæ &c.

§. 11. Ex his omnibus concludimus: quod à Cauſa prima dependeat Cauſatum perfectum & ipſi quàm ſimillimum, quod eſt Adam Kadmon, prout illud appellat Princeps Cabbaliſtarum.

Digitized by Google

Cap. VI.

Confirmatur autoritate R. Moſcheh Korduero, quod à Cauſa prima non emanet immediatè niſi principiatum unum & perfectum.

§. 1.

NE autem putes, ea, quæ in antecedentibus adduxi, mea tantùm eſſe, breviter etiam allegabo, quæ ſcribit R. Moſcheh Korduero *Tract. 2. cap. 7. lin. 22.* Verba ſunt hæc: Hîc occurrit Quæſtio aliqua, in qua errârunt quidam è Philoſophis, nimirum; An Infinitum illud Numen poſſit producere decem Sephiras alias, præter iſtas; an non? Si enim hæc eſt proprietas Bonitatis ejus, ut influxum emittat extra ſeſe, quare non produxit millies millena millia Sephirarum, & mundos quàm plurimos alios, prout produxit hos? Sed hæc quæſtio planè fatua eſt. Si enim ſic foret; illæ Sephiræ aliæ, neceſſariò vel ſimiles eſſent iſtis; e.g. Corona Coronæ; Sapientia Sapientiæ, &c. vel his majores, id eſt, ſubtiliores; vel minores. Similes eſſe, impoſſibile eſt: quia non differunt invicem niſi ut Cauſa & Cauſatum. Quomodo ergò Corona una ſimilis eſſet Coronæ alteri, niſi ſimul in aliquo differrent, quod eſſet differentia aliqua corporalis & ſubjecti? Adhæc, ab uno Emanatore prodire non poteſt niſi Emanans tantùm unum. Si enim duo eſſent aut plura, in quo differrent? non quantitate nec materiâ, quia ſunt ſpiritualis naturæ: unde non eſſe poteſt niſi principiatum unum à Principio uno. Et ſic in cæteris. Nec dici poteſt, hâc ratione Emanatorem primum non habere poteſtatem producendi duas Coronas, quæ ſint Cauſata ſua, immediatè ipſi proximæ, ſimiles ſibi, ad inſtar ſpeciei, & diverſæ numero. Cum enim productio harum ſit impoſſibilis, exinde non reſultat defectus quidam potentiæ, nec in Emanatore, nec in emanante; ſed hoc fit ob

tam

tam inſignem utriusque perfectionem. Si enim differrent numero & individualitate, neceſſe eſt, ut deſcenderent ad vilem illam naturam corporum, quæ dividi poſſunt in partes, ob quarum diverſitatem dicerentur plura: quod dici nequit. Nam ab excellentia Servi cognoſcitur excellentia Domini. Nec inverti poteſt iſtud, quaſi, cum ſit incorporeus & ſimpliciſſimus, potuiſſet producere duas Coronas corporeas ſibi æquales. Hujus generis enim multa creavit, ut ſunt Angeli, qui ſunt corporei, juxta veram Cabbalam, quamvis corporeitas illorum admodum ſit ſubtilis, ad inſtar ignis, & ſubtilior, &c.

§. 2. Majores quoque eſſe non poſſunt: quia inter Emanatorem & Emanans nulla alia eſt differentia, quam Cauſæ & Cauſati: & in quantum fieri poteſt ullo modo, ut Emanans Emanatori ſit ſimile, in tantum ſimilis ipſi eſt Corona, ita, ut inter ipſa impoſſibile ſit intercedere ullum Emanans aliud, &c.

§. 3. Nec tertiò minores: quia jam datur immediatè minor, nempe Chochmah, ſupra hanc autem nihil eſt, quam Kether, nempe Cauſa ejus; & inter has duas nulla intercedere poteſt tertia: quippe quæ nec Coronæ ſimilis eſſe poteſt, nec Sapientiæ. Hæc ſunt verba R. Moſcheh Korduero.

§. 4. Unde patet, quod in omnibus nobiscum concordet; in quo etiam conſentiunt omnes Cabbaliſtæ, quod nempe detur Principiatum unum tantùm ſummum, immediatè proximum Cauſæ primæ, Emanans cum omni perfectione poſſibili, quodque ſit Cauſa, vi Infiniti, omnium inferiorum.

§. 5. Ubi notanda ſunt duo: 1. quamvis R. Moſcheh Korduero illud vocet Coronam, non tamen intelligi Coronam Aziluthicam, ſupra quam adhuc datur Olam ha-Æn-Soph; ſeu Syſtema Infiniti; prout apparet è Sohar & Tikkunim, & explicuit R. Jizchak Lorja: ſed intelligitur Adam Kadmon, vel Corona iſtius, quæ eſt Caput omnium Coronarum.

§. 6. Deinde etiam apparet, quod R. Moſcheh Korduero utatur rationibus Philoſophicis ad confirmandas Veritates Cabbaliſticas, prout & Ego facio, autoritates è Platone & ſectatoribus ejus adducens.

Cap. VII.

Ulterius confirmatur, quod inter Cauſata Cauſa prima non detur progreſſus in infinitum; ſed reperiatur Principiatum unum tantùm ſummum & primum, ſimplex atque perfectum.

§. 1.

DUrandus, magnæ autoritatis inter Philoſophos, ſic ſcribit ſummariter: Quamvis omne id, quod Cauſa prima in ſe continet, ſit infinitum: illud tamen, quod ipſi tribuitur, reſpectu Creaturarum, non poteſt eſſe infinitum. Prout dicetur de Ideis divinis. Ipſa enim Natura divina intrinſecè non habet Ideam divinam; ſed tantùm tales, quæ ſpectantur ad ſimilitudinem, quam creaturæ habent cum Ipſa. Et ſicut hæ non poſſunt eſſe infinitæ: ita Cauſa prima non poteſt habere Ideam divinam, quippe quæ deberet eſſe infinita: quia Idea & Ideatum, Imago & exemplar debent eſſe ſimilia, & unum debet ingredi definitionem alterius.

§. 2. Hinc apparet, in perfectionibus ſpecierum omnium creatorum non dari progreſſum in infinitum: ſed exiſtere unum quoddam tam perfectum, ut eo non detur perfectius. Omnis enim ſpecies inter creata poſſibilis in creatore aliquam habet Ideam & formam: unde, ſi Ideæ non ſunt infinitæ in Creatore, ſequitur, etiam ſpecies ipſas non eſſe infinitas in creatis.

§. 3. Quod autem Ideæ non ſint infinitæ in Cauſa prima, ſic probatur; Si enim (prout ipſæ ſpecies, quæ ſunt ſimilitudines & antitypi illarum) ita ſunt ordinatæ, ut una ſit

ſupra alteram, ita ut perfectio inferioris contineatur in ſuperiore, ſicut vegetativum in vivente: & hoc modo una ſpecies plus perfectionis habet quàm altera; ſicut unus numerus plus continet quàm alter: ſequitur, ſi Ideæ eſſent infinitæ, datum iri unam aliquam, quæ contineat perfectiones infinitas: quod eſt impoſſibile; quia aliàs etiam deberet reperiri ſpecies aliqua inter res creatas, quæ obtineret perfectiones infinitas: quod eſt contradictorium.

§. 4. Præterea; Sicut Cauſa prima datur in ordine cauſarum, aſcenſu nimirum finito; ita datur Ens aliquod primum & perfectiſſimum in ordine perfectionis ſpecierum. Et ſicut in Cauſa prima non datur facultas admittendi progreſſum in infinitum, etiamſi inter Cauſas efficientes talis ſupponeretur: ita nec in ſecunda, quamvis in perfectionibus ſpecierum progreſſus in infinitum admitteretur. Et ſicut in omni genere una datur ſpecies præ cæteris perfecta; ut eſt ſol inter cœleſtia; & homo inter animata: ita in ordine omnium emanatorum, adeoque & intelligentiarum, eò collimant omnia. Atque ſic etiam inter ſpecies meritò ſtatuitur inveniri ſpecies una præ cæteris perfecta: quæ, ut ait Philoſophus, quaſi ſit menſura & regula omnium reliquarum, atque ſuprema, quamvis finita; ad cujus naturam determinatam & & finitam ſe reſtrinxit & commenſuravit potentia divina.

§. 5. His addimus, quod dicit Julius Cæſar Scaliger: Si Cauſa prima aliquid faceret pulcherrimum & perfectiſſimum, & *illi* cauſato ſummo & perfecto deinde adhuc adderet aliquam perfectionem, ſequeretur, illud non fuiſſe perfectum. Nam ſi eſt perfectum, & à Cauſa perfecta, nihil illi perfectionis ampliùs ſupperaddi poteſt. Quod enim aliqua re caret, ſuo modo imperfectum eſt.

§. 6. Accedit & hoc: Inter omnes Cauſas inferiores non niſi una eſſe poteſt, quæ ſit perfecta, emanans ab Uno perfecto; Illa enim cauſa, quæ caret aliquo, & minus habet boni,

Digitized by Google

caret etiam potentiâ. Nec dici poteſt, Bonum abſolutè tale non operari cum perfectione ; quia hoc eſſet contra naturam Boni abſoluti ; quod nec vult, nec facit niſi bonum & perfectum. Unde à Bono ſimplici & perfectiſſimo non niſi completum atque perfectum provenit, in quocunque rerum genere & ordine. E. g. Homo in ſuo genere eſt perfectus, quoad bonitatem: & ſic quoque pulex & muſca, quia non eſſent, id quod ſunt, niſi conſecuta eſſent perfectionem eſſentiæ & naturæ ſuæ. Et quia inter hominem & intelligentiam ultimam nulla intercedit ſpecies alia; indubitatò ſequitur, eſſentiæ hominis nihil poſſe ſuperaddi.

§. 7. Si verò hoc dubium manet, annon ſupra Intellectum ſummum Cauſa prima producere poſſit alium, addendo illi gradum aliquem ſupra perfectionem primam creatam? Reſpondere etiam potero : quod omnia quidem poſſit facere & producere, & nihil ipſi præcluſum ſit ; ſed non velit. Quia non convenit, ut dicatur operari citra perfectionem. Etſi enim per potentiam ſuam infinitam ſupperadderet aliquam perfectionem Emanatis ; neceſſariò tamen ſubſiſteret in aliquâ; nec ulteriùs pergeret, atque in infinitum, quia eſſet impoſſibile, dari cauſatum infinitum, cum ad minimum cauſa ejus ſublimior eſſet ipſo. Dicimus ergò, quod Cauſa prima producere quidem poſſet cauſatum aliquod ſublimius & perfectius productô, ſed quod ipſum Cauſatum iſtud, cum eſſet finitum, tam ſubſtantiâ, quàm numero, non poſſet admittere infinitatem : unde, vel ulteriùs progredi deberet in infinitum; vel producere tandem Cauſatum infinitum, quod eſt impoſſibile; vel ſubſiſtere in Cauſato quodam ſummo : quod, quamvis ſit finitum, tamen erit omnium perfectiſſimum & cauſæ primæ, omni poſſibili modo, proximum.

§. 8. Porrò addo : Cauſa prima exſerit ſeſe ad Cauſata ſua vel infinitè, vel finitè : Non infinitè : quomodo enim

cognoſci

cognoſci poſſit infinitum à finito? Ergò finitè: unde manifeſtò ſequitur, non poſſe dari Cauſatum infinitum, vel numerum, quem non poſſit aſſequi intellectus Cauſæ ejus, vel qui non ſit vel par vel impar; Cum numeri omnes conſtent ex unitate aliquâ, omneſque ſint compoſiti ex partibus multis, quarum quælibet eſt una, quæque in compoſitione ſuâ efficiant totum aliquod unum: quod, cum ſit menſuratum ab unitate, ſine dubio dici debet terminatum, atque unum, & non multum è multis infinitis, & compoſitum in infinitum.

§. 9. Quia ergò impoſſibile eſt Cauſata eſſe infinita, quia non datur numerus ullus, qui non ſit finitus: hinc patet, Scientiam Cauſæ primæ & exſertionem ejus eſſe terminos eorum; unde in concurſu & communicatione ejus cum cauſatis ſuis dabitur ſummum & imum. Ergò datur quoddam Summum, quia non detur ſublimius, perfectius & majus.

§. 10. Iterum: Si datur perfectio ſupra perfectionem in infinitum, procul dubio vel Deus cognoſcit perfectionem illam infinitam; vel produxiſſet aliquid, quod non cognoſceret; vel nunc demum cognoſceret, quod non cognoviſſet ante; quod abſit! Quamvis enim cognitio noſtra de Deo ſit cum differentiis temporis, ita ut dicamus, eum hodie aliquid facere, quod heri non fecerit, nec facturus ſit cras: In Dei tamen Scientia non ita ſe res habet: quia ille in natura & cognitione ſua continet eſſentias omnium, quæ fuerunt, ſunt & erunt; ut tamen indiviſus maneat in perennitate ſua immutabili; nec, quod præteriit, in ipſo quid diminuat, vel futurum ipſi aliquid addat: unde non contemplatus eſt heri, quod novit hodie, nec contra. Si ergò operaretur in infinitum, neceſſe eſſet, ut exiſtente cauſato novo, etiam exiſteret nova cognitio: quod eſt contra perennitatem & perfectionem abſolutam ſcientiæ & intellectionis Ejus: Hinc ſemper novit & produxit Cauſatum perfectum & ſummum, prout voluit.

Digitized by Google

voluit. Quamvis enim potentia ejus ſit infinita, attamen natura cauſatorum & productorum, quæ finita ſunt, perfectione & numero, non admittit cauſationem & influxum infinitum. Si verò quis dicat: Potentiam indicari ex operatione & effectu, & in vanum laborare Cauſam, ſi non efficiat id, quod vult. Reſpondemus: Potentiam Dei eſſe ipſam Eſſentiam ejus perfectam & infinitam, nec habere reſpectum ad aliud quid, extra ſeipſum; nec ſcopum vel finem alium extra ſeipſum. Unde non eſt opus, ut producat cauſatum infinitum, ut nec facit aliquid, quod eſt impoſſibile.

§. 11. Dicendum ergo eſt, quod Cauſatum fecerit omni modo poſſibili perfectum, quod, cum infinitum eſſe nequeat, procul dubio finitum erit.

DISSERTATIO TERTIA.

CAP. I.

In eo proponuntur octo modi infinitatis, qui non niſi Cauſæ primæ competunt; nempe ratione Eſſentiæ; Perfectionis, & actus: item Durationis & perennitatis, & immenſitatis perpetuæ.

§. 1.

QUamvis nunc ſufficienter reſponderim ad dubium primum, propoſitum cap. 3. Diſſertationis 2. tamen ulterius apponemus reſponſum adhuc aliud, quod maximè conſentaneum eſt opinioni Philoſophorum recentium, & fundatum in doctrina R. Jizchak Lorjenſis. Nempe: ſepoſito, non eſſe productum Principiatum poſſibiliter ſummum & perfectum; dicimus, quod Æn-Soph, ſeu Numen infinitum in Intellectu ſuo & voluntate ſua reſtrinxerit & quaſi contraxerit poteſtatem ſuam: ita ut produxerit Cauſata limitata

tempore

tempore determinato, & loco proprio. Et hoc eſt, quod dicitur צמצום contractio vel reſtrictio illa lucis, quæ facta eſt ante Emanationem omnium mundorum, & Adami primi, principiati ejus perfectiſſimi.

§. 2. De quo, ut aliquantò prolixius dicatur, ad meliùs intelligendam naturam infinitatis, quam Diſſert. 1. cap. 6. adſcripſimus Cauſæ primæ, præmittimus, illam dari octo modis, unde cognoſci poterit, quæ ſint ejus oppoſita, & quæ ad illam referantur, & quomodo.

§. 3. Infinitum autem eſt id, quod nullo modo terminos vel menſuram habet, vel, quod, ſicut omnes terminos abnuit, ita, quò magis atque magis apprehenditur, eò magis quædam de eo reſtant apprehendenda. Quicquid ergò infinitum eſt, id uno ex octo his modis tale eſſe neceſſe eſt.

§. 4. Horum primus eſt ratione quantitatis continuæ: ut ſi concipiatur linea, ſuperficies vel Nomen aliquod, carens terminis; & extenſum in infinitum. Et hæc infinitas non tantùm non reperitur in rerum natura, conſentientibus omnibus Philoſophis: ſed, quamvis daretur, non tamen competeret Cauſæ primæ, quæ quàm ſimpliciſſimè indiviſibilis eſt & una, & in immenſum remota ab omni materia, quantitate, & corporeitate.

§. 5. Infinitas ſecunda eſt ratione Quantitatis diſcretæ; ut ſi conciperetur numerus innumerabilis infinitus. Hæc etiam non competit Cauſæ primæ, quippe cujus unitas excludit omnem alteritatem, per quam componatur ad producendum numerum; & cujus ſimplicitas non admittit ullam diverſitatem diviſionis, ſimilitudinis, vel numeri.

§. 6. Infinitas tertia eſt ratione Qualitatis: ut ſi conciperetur color vel albedo infinita: quæ etiam non datur in natura. Qualitas enim eſt accidens, inhærens ſubſtantiæ, iſtâque minùs perfectum: denominatio non datur autem ſubſtantia infinita, multò minùs qualitas vel accidens aliud infi-

Digitized by Google

nitum, quia ſubſtantiæ finitæ ineſſe non poſſet. Cauſæ primæ autem etiam qualitas tribui nequit, quia, quicquid in hac eſt, Ipſa eſt; unde excludit, tanquam perfectum quid per ſe ſubſiſtens, omne accidens, ſive ſit qualitas, ſive quantitas, ſive aliud.

§. 7. Quarta infinitas dicitur ratione poteſtatis, uti quantitas continua diviſibilis eſt in infinitum: vel quantitas diſcreta, ſeu numerus multiplicabilis in infinitum, item materia formabilis in infinitum. Hic modus infinitatis Cauſæ primæ etiam tribui non poteſt, quia hæc excludit omnem quantitatem, numerum, materiam, & poteſtatem talem; nec dici poteſt, quod fiat per aliquod accrementum, vel diviſionem; nec accipiat aliquid, vel à ſe ipſa, vel ab alio, quod in ſe non jam habeat; ſive potentia ſit, ſive quod in eâ eſt.

§. 8. Infinitas quintò dicitur ratione privationis; cum aliquod privatum eſt illo termino, qui ipſi competit: ut, cum materia dicitur privata formis, quæ ipſam perficere debent & actuare. Tale quid non tantum eſt imperfectum, ſed etiam indeterminatum & illimitatum. Hoc autem nec convenit Cauſæ primæ: quia hæc eſt actus ſimplex & purus & Bonum perfectum in ſe ipſo; non enim tantùm aliena eſt ab omni privatione, & potentialitate, ſed nec tolerabile eſt, ut dicatur, dari malum infinitum, quia hoc eſt impoſſibile: ſicut nec malum, quo non ſit ſuperius bonum; vel malum fundatum in bono, quia hoc eſt finis & ſcopus ejus. Unde non poteſt dari privatio & malum infinitum.

§. 9. Infinitas ſexta tribuitur illi, quod tale eſt à ſe ipſo. Eſtque eſſentia vel natura eminenter talis, quæ ipſa eſt terminus omnis naturæ terminatæ & finitæ; per ſe ſubſiſtens: unde & potentia ejus actualis, quæ non diverſa eſt ab eſſentia ejus, nullum poteſt ſufferre terminum: adeo nempe eſt interminatum, ut excludat omnem terminum, potentialem & actualem, formalem, negativum, privativum, eſſentiæ & exiſtentiæ;

eſſen-

eſſentiæ & ſuppoſiti; generis & differentiæ; ſubſtantiæ & accidentis, & alios alibi expoſitos. Unde Eſſentia ejus infinitè ſublimior eſt omnibus aliis; & vigor potentiæ ejus ita exſeritur, ut abſolutè efficiat, quicquid eſt poſſibile; ſicut etiam ſublimior eſt infinitè omni eo, quod ab ipſo cognoſcitur, vel cognoſci poteſt: & ſic nec per naturam ejus ullus ipſi competit terminus, in ſeſe, qui ipſum limitet; nec extra ipſum cauſa aliqua datur, quæ ipſum menſuret; vel intellectus, qui ipſum aſſequatur vel aſſequi poſſit; idque omne gradibus tam extremis, ut non indagari queat.

§. 10. Infinitas ſeptima eſt, quam dicunt æternitatem, quæ competit tali, quod fuit, eſt, & erit ſine principio, medio & fine perpetuum atque vivens. Item tali, quod ſtabile eſt & immobile, & in quo nulla eſt portio finita, quaſi eſſet aliquid, quod jam præteriit, (quod eſſet mutatio, cui eſſet terminus & finis non competens niſi finitis:) vel quod futurum ſit, hoc enim jam nondum eſſet; & cum erit, ſic erit, ut poſſit etiam non eſſe amplius, cum appropinquaverit terminus & finis ejus.

§. 11. Et tandem Infinitas octava, huc potiſſimum pertinens, eſt immenſitas & ubietas, quæ tribuitur illi, qui termino caret, ſpatii & loci ratione; & ſemper ibi eſt, ubi nihil eſt, & ubi aliquid eſſe poteſt, nec repugnat, ut ſit; quique eſt in ipſis entibus & intra naturam omnium rerum, adeoque in omnibus extenſis, locis & ſpatiis, quæ ſunt intra ipſa entia, quæ ſunt, & eſſe poſſunt.

§. 12. Et hæ tres ſpecies infinitatis, nempe infinitas eſſentiæ, perfectionis & potentiæ actualis; infinitas æternitatis & perennitatis, & infinitas ubiquitatis & adeſſentia in omnibus locis & ſpatiis, quæ ſunt & eſſe poſſunt, per ſe competunt Cauſæ primæ infinitæ: & hæc ob hanc rationem à Cabbaliſtis vocatur Æn-Soph, Numen Infinitum.

§. 13. Quicquid ergò diximus cap. 6. Diſſertationis primæ,

confirmabimus ſequenti capite 2. Et capite 3. ubi probabimus, quod Deus ſit infinitus ratione eſſentiæ & perfectionis: deinde cap. 4. quod ſit æternus, alienus non tantùm à principio & fine, ſed & à motu & tempore, & cap. 5. quod ſit immenſus, omnis quantitatis & diviſionis expers, adeoque præſens omnibus rebus, quæ ſunt & eſſe poſſunt; omnibusque locis, quæ illas continent & continere poſſunt.

[Hæc quatuor capitula, nempe II. III. IV. V. quia minus ad ſcopum noſtrum faciunt, hoc loco omittimus.]

CAP. VI.

Hic probatur ſeptem argumentis, quod Cauſa prima non agat ex abſoluta neceſſitate, & natura: ſed ex conſilio intellectus ſui & arbitrio voluntatis & electionis ſuæ.

§. I.

IMmenſus hic atque omnipotens DEUS, qui Cauſa prima dicitur, non ex abſoluta neceſſitate naturæ ſuæ, ſed ex conſilio intellectus ſui admirandi, & per proæreſin voluntatis ſuæ efficit, quicquid extra ſe producit & gubernat: ita ut mundum quidem condiderit & conſervet, ſed ſi noluiſſet, nullo impediente facere potuiſſet: quare illum etiam produxit hoc tempore & loco & modo, & non aliis. Id quod probatur argumentis plurimis.

§. 2. I. eſt R. Moyſis Maimonidæ: quod aliàs non poſſet dari ratio tam diverſi motus corporum cœleſtium, & quare circuli illorum non ſint majores vel minores, & quare in cœlo octavo tam innumeræ Stellæ, nec plures vel pauciores; in cæteris verò una tantùm, item quare Planetæ, nunc viciniores, nunc remotiores, nunc oppoſiti, &c.

§. 3.

§. 3. II. quia, niſi ſupponatur divina voluntas, intellectus divinus ſimul eſſe juſſiſſet contraria; e. g. ut Primum mobile ſimul moveretur ab oriente in occidentem, & contra; & ſimilia alia.

§. 4. III. Si ageret per naturam, ex abſoluta neceſſitate, neceſſariò omne id efficeret, quod poſſet; quod in infinitum procederet; & hinc etiam produceret Cauſatum infinitum, quod eſt abſurdum; Vel exſereret ſe in infinitum; unde nec ordo, nec menſura, nec numerus determinatus daretur.

§. 5. IV. Agenti primo & perfecto tribuenda eſt actio perfectiſſima; hæc autem eſt arbitraria; quæ perfectior eſt omnibus naturalibus & neceſſariis, iſtasque perficit.

§. 6. V. Ex Thoma: Quæcunque media non neceſſariò ducunt ad finem; illa per ſe non ſunt neceſſaria: E. g. ire Hieroſolymas per mare, non eſt neceſſarium, quia illuc perveniri poteſt per terras. Sed finis & Scopus Voluntatis divinæ primus atque perfectus eſt ipſa ejus Bonitas & eſſentia infinita; hunc autem aſſequi poteſt, etiam abſque creatis; quia perfectus eſt ſibique ſufficiens; tam ante, quàm poſt rerum productionem, cum nullâ re opus habeat; & finem ſui non habeat extra ſe poſitum. Hinc ſequitur, quod ſi producat creaturas, id faciat ex mero & nudo arbitrio ſuo.

§. 7. VI. Nam in Bonitate & Eſſentia divina perfectiſſimè continentur omnia bona, quæ vel ſunt, vel eſſe poſſunt: unde non opus eſt, ut aliud quid deſideret.

§. 8. VII. Et tandem, Deus per ſe eſt Ens neceſſarium, ita ut etiam ſublatis omnibus entibus, ipſe tamen ſemper ſit, juxta Pſ. 102, 27. Talis autem non eſſet, ſi deficientibus cauſatis & ipſe deficeret: ſi enim neceſſariò opus haberet operibus ſuis, & per naturam ſuam ipſa produceret, tunc, ipſis non exiſtentibus, nec ipſe exiſteret: adeoque non eſſet neceſſarium quid ex ſe, ſed ex alio: & ſic contingens; vel neceſſarium, quod non à ſe, ſed ab alio; quod abſurdum. Unde

 ſequitur,

Digitized by Google

ſequitur, quod Cauſa prima operetur ex arbitrio & mera voluntate.

Cap. VII.

Quomodo hæc concordent cum Cabbala R. Jizchak Lorjenſis, & quid ſit צמצום vel reſtrictio Infiniti: ob quam nec ante hoc tempus, nec in locis infinitis produxerit entia infinita: ſed finita, & tempore determinato, locisque determinatis.

§. 1.

DEUS infinitus & immenſus quàm perfectiſſimè intelligitur ab intellectu ſuo, qui ab Ipſo non eſt diverſus: adeoque in ſe & per ſe percipit omnes ſubſtantias & perfectiones, quæ in ipſo eminenter continentur, & ab Ipſo ſine numero prodeunt, & in entia infinita temporibusque & locis infinitis ſe exſerere poſſunt citra contradictionem.

§. 2. Hæc autem intellectio naturalis & neceſſaria, quâ intellectus divinus cognoſcit potentiam ſuam in ſe infinitam, qua facere poſſet entia infinita locisque & temporibus infinitis, reſtringitur à voluntate & arbitrio Ejus, quo ea tantùm producere concludit, quæ admiranda & occulta ſuo conſilio decernit, talia eſſe, quæ produci debeant, quæque non tantùm finita ſunt quoad ſubſtantiam, potentiam, & numerum; ſed & in ſpatio ipſis aſſignato, & determinato, & in hoc temporum ordine eſſent, ut antea non fuerint. Inſimul autem intra ſe prætermiſit quàm plurima, quæ producere nec voluit, nec unquam voliturus eſt.

§. 3. Ex his intelligitur, quod ſcripſit R. Jizchak Lorja, dum inquit: quod Numen illud infinitum quidem extendatur ad omnia loca imaginaria & poſſibilia, & ea impleat luce vultus ſui: cum autem voluerit manifeſtari, & producere naturas, reſtrinxerit, & quaſi contraxerit coarctaveritq; ſe à ſe ipſo

in

in ſe ipſum ; & ſic reliquerit locum quendam inter infinita illa ſpatia, quæ ante penitus explebat, quem implere poſſet, prout & implevit illis entibus,quæ intra illum produxit ; ita tamen,ut & ipſe illuc extenderetur & ibi manifeſtaretur,prout ante iſtorum productionem.

§. 4. Senſus breviter hic eſt: Quod DEUS, quamvis ſit infinitus, non tamen produxerit vel creaverit Entia illa infinita, in tempore infinito, quæ in immenſitate ſua immotus continet; nec in ſpatiis locisque infinitis, intra quæ potentia & amplitudo ejus infinitæ extenduntur. Non enim operatur ex neceſſitate naturali, quæ infinita eſt; ſed ex arbitrio ſuo & voluntate, quæ contingens eſt; juxta quam produxit, & creavit Entia finita, temporibus finitis, & locis determinatis, & ad illa & in illa extenditur: ita ut non tantùm eminentiâ quâdam infinita illis ſit ſuperior; ſed etiam per potentiam infinitam, ſi vellet, poſſet producere Entia alia præſtantiora & majora, in locis & ſpatiis aliis aptioribus, latioribusve & longioribus, quæ intra immenſitatem & amplitudinem ſuam quam perfectiſſimè continet.

CAP. VIII. & IX.

Quomodo à Cauſa prima dependeant reliqua.

§. I.

QUamvis Avicenna, aliique Philoſophi dicant, quod Intellectus primus creatus creaverit ſecundum, & hic tertium, & ſic porrò,usque ad ultimum: quod alii etiam ad corporea extendunt,incipientes à primo mobili,per cœlos, ad elementa,usque ad Vivens: His tamen repugnat non tantùm Scriptura Gen. 1, 1. & Pſ. 33, 6. &c. Sed & Magiſtri Talmudici; & R. Schimeon Jochaides in Raja mehimna; Pſ. 2. Libri Sohar. f. 18. col. 3. 4. f. 19. col. 1. 2. Item in princ. Libri Tikkunim; ubi introducitur Elias.

§. 2. Quæ

§. 2. Quæ loca ut melius intelligantur, ſciendum eſt; Numen infinitum ſeu Cauſam primam immediatè produxiſſe אדם קדמון i. e. id, quod in ipſo dicitur Homo primus, qui eſt intellectus occultus & cogitatio divina: & ab iſto ſubſequenter Lumina ſuperna prodiiſſe, quæ ſeſe exſerunt in quinque decades Sephirothicas; ita quidem, ut ad productionem mundorum inferiorum, quæ dicuntur Creationis, ſeu Thronus gloriæ; Formationis ſeu Angelorum; & Factionis ſeu iſte materialis, extendatur ipſa illa eſſentia, quæ & in Mundum Emanationis extenditur; eosque non tantùm produxerit, ſed & conſervet & gubernet.

§. 3. In ſpecie tamen Binâ cum duabus ſupremis mediante, Malchuth Aziluthica virtute mariti & ſuperiorum in ſe comprehenſarum, crearit Mundum Briah, ſingulis illius Sephiris concurrentibus ad ſingulas iſtius: nempe Coronâ ad Coronam, &c. quæ non diſcordant ab opinione Platonicorum, quòd nempe Nepheſch ſeu Pſyche cœlorum iſta produxerit.

§. 4. Deinde gradu Tiphereth Briathico cum quinque Sephiris in ſe comprehenſis mediante, Malchuth Briathica formarit mundum Jezirah.

§. 5. Tandem autem Malchuth Jezirathica fabricarit mundum Aſiah materialem.

§. 6. Et ſic cùm dicitur, quod Neſchamah proveniat à Throno gloriæ; ſpiritus à Metatrone: & Nepheſch à Sandalphone; ſenſus tantùm hic eſt, quod proveniant à Luce interna Schechinæ, quæ iſta Syſtemata vivificat & illuſtrat, ibique habitat, & per illa, ceu inſtrumenta operatur. Et ad hanc lucem etiam redeunt Animæ poſt mortem, ibique perficiuntur; non verò per ipſa Syſtemata, Briah, Jezirah, Aſiah; quamvis illuc eleventur, & illuc pertineant, ut pars ad Totum.

§. 7. Hinc concluditur: quamvis non ſtatuamus, Ens unum

unum eſſe cauſam alterius; tamen Sephiras, virtute Emanatoris ſui infiniti, qui illis utitur, tanquam opifex inſtrumentis, & cum iſtis, & per iſtas operatur, creaſſe omne creatum, formatum & fabricatum, per certa quædam media. Ipſæ autem Sephiroth, Perſonæ & Lumina, per ſe non ſunt creaturæ; ſed notiones & radii Infiniti, qui per gradus varios à ſummo fonte ita deſcendunt, ut tamen ab eo non ſeparentur; ſed ipſe per has extendatur ad creationem & gubernationem omnium entium, ſitque cauſa univerſalis omnium unica & perfecta; quamvis determinata ad hanc vel illam operationem, per hanc vel illam Sephiram vel modum.

Cap. X. XI. & XII.

IN his capitibus, per modum Digreſſionis, proponit commentationes quaſdam Cabbaliſticas in Hiſtoriam Creationis: quas, cùm non propriè pertineant ad Scopum noſtrum, hoc loco omiſimus.

DISSERTATIO QUARTA.

Cap. I.

Quomodo Creator per Cauſatum primum emanationem inſtituerit; & quare potius mediantibus aliis, quàm immediatè omnia producere voluerit, cum reſponſione ad objectionem Secundam Diſſertationis Secundæ Cap. III.

§. I.

AD objectionem primam in Diſſert. 2. c. 3. propoſitam jam reſponſum eſt; quod nempe Cauſata Cauſæ primæ ſint finita, & inter illa unum detur ſummum, idque vel per naturam cauſatorum, vel quia ſic voluit Creator, qui

ita reſtrinxit & determinavit potentiam ſuam infinitam, ut produceret Cauſata determinata, locis & temporibus certis & limitatis; adeoque non prout potuiſſet, ſed prout & quando voluit, nempe finita numero, & terminata duratione, & potentia, & proprietatibus; Et inter hæc unum ſummum.

§. 2. Jam ſic formavimus objectionem alteram: Cauſatum illud ſupremum, vel neceſſitate naturæ tale eſt ab Infinito; vel ex proæreſi & arbitrio ejus: ſi hoc, quid opus fuit Sephiris, & luminibus Adami hujus primi, & perſonis Syſtematis Æn-ſophici & cœterorum; quia potuit nuda voluntate ſua reſtringere & determinare potentiam ſuam, ut producerentur cauſata hæc, vel alia, hoc vel alio modo, tempore & loco? Adeoque ſuppoſitis in Æn-Soph intellectu & voluntate, videtur, non poſſe ſupponi media illa dicta: unde fruſtranea eſſet tota Kabbalah. Si verò negatur in Deo intellectus & voluntas; cætera omnia exponi videntur caſui fortuito; excepto hoc Cauſato primo, quod ex neceſſitate naturæ tale eſſet: nulla enim dari poſſet ratio varietatis illorum; ſed hæc per accidens contigiſſe dicenda eſſent.

§. 3. Si ad hæc reſpondere volumus ſecundum alteram primæ objectionis refutationem, dicimus: Deum omnia produxiſſe per intellectum & voluntatem ſuam, & ex libero arbitrio, & quamvis immediatè res producere potuiſſet, voluiſſe tamen illas producere mediantibus Sephiris & perſonis ſuis; quæ, quamvis ſint principiata, non tamen ſunt creaturæ ejus; ſed radii ejus, per quos quam perfectiſſimè manifeſtari queat, eoque melius, ſi ipſas quoque cauſas produceret & cauſarum cauſas, & non tantum effecta ipſa viliora.

§. 4. Quia autem modus dictæ reſponſionis primus nititur veritate Doctorum Cabbaliſticorum, juxta illum ſic reſpondemus: DEUM in Principiato primo produxiſſe omnia cauſata reliqua. Nam quia ipſe ſimpliciſſimè unus eſt; ab uno autem ſimplici immediatè non niſi unum quid provenire

nire poteſt; hinc ſequitur, ab Uno primo ſupremo infinito profluxiſſe ſimul *omnia & unum*. *Unum* nempe, quatenus profluxit ab Unitate ſimpliciſſima, illique ſimile eſt: ſed quod etiam ſit *omnia*, quatenus diſcedit à ſimplicitate illa incommenſurabili cum aliis, adeoque quodammodo ſit multum; quamvis abſolutum & perfectum.

§. 5. Nam ſuppoſito, quod ſit numerus, quia cauſaliter productum eſt ab Uno, & ſub iſto eſt: rectiùs dicitur ipſum eſſe numerum in genere potiùs, quam in individuo hunc vel illum, ſub hac vel illa ſpecie. Quicquid enim eſt primum in aliquo genere, illud eſt perfectum in illo genere; adeoq; in ſe continet omnia individua illius generis, & per conſequens, omnes ejus perfectiones naturales.

§. 6. Principiatum ergò hoc primum & perfectum, in unitate eſſentiæ ſuæ, citra diſtinctionem loci, vel temporis, continet omnia reliqua cauſata. Quod etiam aſſerit Ficinus in Plotinum, dum inquit; Sicut à natura, quæ nec oculos habet, nec pedes, niſi eminenter fiunt oculi & pedes; ita ab uno ſimplici, quod in ſe nec formam habet, nec ſubſtantiam vitamve & Intellectum determinata, niſi eminenter, iſta omnia fieri.

§. 7. Quod autem à natura ſimplici immediatè proveniat multum & varium, id ita ſe habet: quod cauſatum iſtud, quia profluit ab unitate, habet quidem entitatem; ſed non eandem illam unitatem: & ex hoc ipſo eſt multum. Cum enim unum quidem ſit, ſed minori unitate quàm cauſa ejus, hinc neceſſariò multum eſt, & de natura numeri. Et quia compoſitum eſt ex conceptu, qui aliquid habet de cauſa ejus, & ex conceptu, quo diſſimile eſt cauſæ ſuæ; hinc apparet, quod non ſit ſimplex, ut illa, ſed compoſitum ex unitate cujusvis partis ſuæ & ex natura cujusvis univerſali & ex omnibus ſimul ſumptis, atque toto.

§. 8. Interim multum hoc immediatè proveniens ab u-

Digitized by Google

nitate prima, eſt multum in abſtractiſſima generalitate, quod in ſe continet omnes formas: & perfectio ejus quidem conſiſtit in multitudine, ſed quæ unitatem habet in eſſentia ejus: Ita ut in qualibet formarum vel partium ejus contineantur quodammodo omnes formæ & partes ejus. Nam quia bonum perfectum ſuperius eſt omni ente, nec ullum admittit reſpectum vel analogiam, nec cum uno ex illis, nec cum omnibus ſimul ſumptis; hinc ſequitur, illud cauſatum ipſi proximum ab illo non accipere aliquid ſpeciale vel determinatum; ſed in uniformi æqualitate, omnium reſpectu, formam unam perfectam; quæ in ſe contineat formas divinas omnium entium, eſſentialiter tamen diſtinctas.

§. 9. Et hoc ipſum eſt, quod docet Rabbi Jizchak Lorjenſis, dum inquit: quod in Adam Kadmon, qui eſt principiatum hoc primum, DEUS expreſſerit omnia nomina ſancta, præſertim quatuor illa, quæ radix ſunt & vita quatuor mundorum ſequentium: Imò omnes literas, quæ nihil aliud ſunt, quàm numeri & principia formarum vel cauſarum omnium entium, &c.

§. 10. At verò non tantùm produxit Deus omnia entia, & quicquid in iis continetur, in cauſato hoc primo; ſed & modo quàm perfectiſſimo produxit, nimirum emanando, & non creando, per modum cauſatorum, & non formatorum, & uno verbo, eminenter formalia & intellectualia.

§. 11. Præterea, ſicut Philoſophi dicunt cum Ariſtotele, quod inter moventia ſemper id, quod inferius eſt, non movet, niſi moveatur à ſuperiore, & hoc iterum ab alio, donec deveniatur ad primum, quod non moveatur ab alio, ſed ipſum moveat omnia: ſic inter cauſas efficientes, ubi ſemper inferior producta à ſuperiore, etiam per hujus influxum operatur, & ſic conſequenter, usque ad primam & ſummam, quæ cauſam non habet ſupra ſe; & propterea cauſa eſt omnium cauſarum reliquarum, & operationum earum: ita, ut illa non

tantùm

tantùm ſit cauſa operationum cauſarum ſecundarum, & quidem potior, quam ipſæ; ſed in ſpecie etiam cauſa ſingularis & vera ipſarum cauſarum; & quæ ab iis cauſata ſunt: ita, ut illæ omnes conſiderentur, tanquam media quædam & inſtrumenta, per quæ ipſa influat, inprimatque potentiam & proprietatem ſuam Divinam.

§. 12. Atque ſic cauſæ ſecundæ inſtrumenta ſunt Cauſæ primæ, quæ ab ipſa non tantùm emanant, ſed & moventur; ut producant alia, & moveant. Nam cauſa cauſæ potiùs cauſa eſt cauſati, quàm ipſa cauſa, quia influit priùs & majori vi & perfectione in intimum iſtius: & omnia cauſata potiùs cauſam reſpiciunt primam, quàm ſecundas; quia, ſicut à prima accipiunt eſſentiam & potentiam; ſic etiam ſemper accipiunt permanentiam, & durationem atque operationem. Nam quicquid eſt, ſemper dependet ab ente neceſſario; quod, ſicut ceu infinitum in omnibus eſt; ita in omnibus cauſa eſt eſſendi & operandi.

§. 13. Unde patet, quòd Cauſa prima non tantùm dederit eſſentiam & potentiam operandi Adamo primo, ſed illum etiam conſervet & gubernet, tanquam inſtrumentum operandi, in quo luceat & extendatur gloria ejus: ſicut, qui lapidem projicit in aquas, non tantùm eſt cauſa circuli primi, ſed & omnium à primo productorum.

§. 14. Et ſic cauſa prima non tantùm produxit mundum hunc Divinum & intelligibilem, qui eſt Adam Kadmon; ſed & omnes ipſum inſequentes: & lumina hujus quaſi animæ ſunt Sephirarum & perſonarum; hæ verò quaſi inſtrumenta & corpora, quamvis ſpiritualia & incorporea: præter quæ tres adhuc dantur, qui quidem ſinguli immediatè dependent ab iis, qui ſupra eos, ut Cauſatum primum ab infinito: omnes tamen etiam dependent ab iſto; quia in omnibus eſt immediatè, & cauſa illorum eſſentiæ & potentiæ & operationis.

CAP. II.

Formantur objectiones quædam contra ea, quæ dicta ſunt, cum ſubnexis reſponſionibus: adduntúrque rationes quare Deus potiùs mediatè produxerit ea, quæ potuiſſet producere immediatè.

§. 1.

HIc objici poteſt primò: fruſtraneum eſſe, quod Deus dicatur operatus fuiſſe per media plura, quod facere potuit per unum. Si enim Deus ſufficiens fuit ad omnes per ſe operationes; quid opus fuit cauſis ſecundis? vel, ſi iſtæ ſufficientes ſunt, quid opus eſt primâ?

§. 2. Deinde abſurdum videtur, à duabus cauſis perfectis effectum & cauſatum, tantummodò unum provenire. Nam cauſa prima operationem illam vel abſolvit totam, vel ſaltem aliquam ejus partem: ſi totam; nihil ſupereſt, quod agat cauſa ſecunda: ſi partem; ſequitur, partem alteram non dependere à cauſa generaliſſima, quod eſt abſurdum: nec etiam cauſa hæc prima erit perfecta & abſoluta, ſed particularis, unde nec bonum abſolutum, quia non extenderetur ad totum & omne cauſatum.

§. 3. Ad hæc reſpondemus: in omni Cauſa efficiente duo eſſe conſideranda; Primò ipſam eſſentiam operantis, qualis e.g. eſt ignis: Secundò ejuſdem potentiam, cujus virtute operatur: qualis v.g. eſt calor: jam verò potentia efficientis inferioris provenit à ſuperiore, qui illam talem effecit & conſervat, quamdiu eſt, eamque dirigit, tanquam cauſa fundamentalis inſtrumentum operis ſui, ad producendum effectum: ita, ut operatio non tantùm proveniat à potentia operantis, ſed & à ſuperioribus. Hinc ſequitur, tam propinquam eſſe virtutem & potentiam agentis ſuperioris huic vel illi operationi, quàm propinquum eſt ipſum agens inferius. Nam

virtus

virtus inferioris cauſatum non producit per ſe ſolam, ſed virtute proximè ſuperioris; & hoc iterum à ſuperiore; adeoque omnia à ſupremo, quod à ſeipſo, & non ab alio eſt potens: Unde cauſæ immediatè non per ſe producunt cauſata, ſed virtute agentis primi. Sicut ergò non eſt abſurdum, quòd eſſentia effecti dicatur provenire tam ab agente ipſo, quàm à potentia & proprietate ejus; Sic etiam abſurdum non eſt, effectum produci tam à Cauſa ſecunda, quàm à prima; & ab utraque immediatè. Non enim dicitur, unam partem calefactionis provenire ab igne, & alteram à calore: Vel, unam partem ſcripturæ produci à manu, & alteram à calamo: ſed tota calefactio provenit ab igne, & tota à calore; ſicut tota Scriptio à calamo fit, & tota à manu; quamvis non uno modo: quia unum ſe habet ut inſtrumentum, & alterum ut cauſa principalis.

§. 4. Unde non fruſtra ſe exſerit, & concurrit Cauſa prima; quia ſecunda non agit, niſi virtute primæ. Unde non eſt defectus, agere per media, quod fieri poſſet ſine illis: nec impotens dicenda eſt potentia Divina: quippe quæ, cum infinita ſit, omnia poteſt, quæ ſunt poſſibilia: ſed hæc eſt natura bonitatis ejus, ut operibus ſuis in ſummo gradu benefaciat, & ita ſe exſerat non tantùm per eſſentiam; ſed & per potentiam & operationem; ut hac ratione ipſi fiant ſimiles, non tantùm quoad eſſentiam, ſed & quoad operationem.

§. 5. Et ſic etiam multò dignior eſt Divina providentia, dum ipſis etiam proviſoribus proſpicit, quàm ſi ſolummodò proſpiceret curatis: ſicut etiam potentior eſt rex, qui ipſis etiam regibus imperat, quàm qui tantùm populo.

§. 6. Et quia proprium eſt providentiæ, influxum præbere; hinc apparet, providentiam ſummam influxum præbere ipſis etiam influentibus, ſimul cum implendis: unde dignior & perfectior cenſetur influxus, qui per media magnifica & per-

fecta

fecta diſtribuitur; quia diſpoſitio mediorum & inſtrumentorum inſigniter adjuvat rerum ordinem, quibus proſpicitur.

§. 7. Adde, quod major ſit potentia ſuperioris, quàm inferioris: Unde, quicquid poteſt inferior cauſa, id multò eminentiùs poteſt ſuperior: Unde, ſi inferiores producunt operationes quasdam, multò magis eas producere poterunt, & producunt Superiores, quæ incorporeæ ſunt & perfectæ. Nam quod magis eſt actu, magis etiam agit; quia quodlibet agit ſecundùm potentiam ſuam: jam verò Divina ſemper ſunt actu, & eminentiùs; quare etiam majori excellentia operabuntur; cum etiam ſint proximiora cauſæ primæ.

§. 8. Accedit, quod inter agens primum, quod nihil accipit ab alio, & tantùm præbet; & inter effectum ultimum, quod nihil præbet, & tantum accipit; ſint media, quæ ſimul accipiunt & præbent: cum hac tamen diſtinctione: ut, quod proximum eſt primo, tantùm ab hoc accipiat, ſed omnibus ſub ſe locatis præbeat: & quod proximum eſt ultimo, accipiat ab omnibus, quæ ſupra ſe, & præbeat tantùm ultimo. Unde apparet, quod, quæ propinquiora ſunt primo, potentiùs agant, & in omnia, quæ ſub eis, extendantur & influant.

§. 9. Deinde, qui dat principale, etiam dat acceſſorium, quod inde ſequitur, E. g. qui dat terræ gravitatem, etiam dat tendentiam deorſum. Et ſic cauſa prima, ſi omnibus dat eſſentiam, omnibus etiam præbet operationem, quæ eſſentiam conſequitur.

§. 10. Porrò: perfectio cauſati demonſtrat perfectionem cauſæ, ſicut dicitur, ab excellentia ſervi innoteſcere excellentiam Domini, & contra; Unde à Cauſa prima perfectiſſima etiam proveniet cauſatum perfectiſſimum. Si ergo cauſatum nihil poſſet producere, imperfectum eſſet; quoniam, quò quid perfectius eſt, eò magis extra ſe ſemet exſerit, ſicut docent exempla caloris & lucis. Si verò cauſatum eſt imperfectum; imperfecta etiam erit cauſa, quod abſurdum.

§. 11.

§. 11. Et concludimus: Sicut eſſentiale eſt bono agere bene; ita eſſentiale eſt bono perfectiſſimo agere optimè. Jam verò melius eſt exſeri ad plura, quàm ſibi tantùm relinqui. Imò niſi bonum illud influeret extra ſe, ad plura à ſe ſeparata, particulare eſſet, & non univerſale & ſummum. Et exemplum habemus in Sole, qui extendendo radios ſuos non tantùm illuminat ſtellas, ſed etiam potentiam illis præbet lucendi ulteriùs, cum hac tamen differentia, quòd, quæ propiores ipſi ſunt, & ſimiliores, majorem ab ipſo accipiant lucem, illuminentque & alias, ut ulteriùs luceant. Unde patet, quòd cauſa prima ita communicaverit bonitatem ſuam cauſatis ſuis, ut etiam poſſint influere in alia: mundusque perfectior & cauſæ ſuæ ſimilior eſt, ſi conſtat ex partibus influxum præbentibus, quàm ſi actitatæ ſaltim eſſent & non agentes, adeoque defectuoſæ & naturæ tantùm fœmininæ, quâ tantum acciperent.

§. 12. In ſpecie autem, quod operatio cauſæ ſecundæ potiùs tribuenda ſit cauſæ primæ, quam Cauſæ ſuæ propriæ, exinde patet, quòd Cauſa prima, ratione ſecundæ, non tantùm ſit cauſa eſſendi, & potentiæ ejus operandi, & conſervationis utriusque; ſed & adjuvet operationem ejus, & influat in ipſam & in operationem ejus: ita, ut ſicut in manu ejus eſt omnia deſtruere, ſi ipſis adimeret eſſentiam à ſe dependentem; ita ipſis adimere poſſet operationem, occultando faciem ſuam ab iis: quoniam & ad hanc immediatè concurrit, & hæc per ipſam eſt, quod eſt.

§. 13. Unde ſequitur: quia cauſa prima non tantùm omnia operatur, quaſi non adeſſent cauſæ ſecundæ; ſed etiam fecit cauſas ſecundas, ipſisque dedit potentiam operandi; ipſam plus agere hoc modo, quàm ſi ageret absque mediis.

L CAP.

Cap. III.

In hoc ex R. Moſcheh Korduero confirmatur, quòd Sephiræ omnia agant vi Cauſæ primæ, ſintque inſtrumenta ab ipſa producta, non tantùm quoad eſſentiam & potentiam, ſed & quoad operationem.

§. 1.

EA, quæ hic adducuntur ex R. Moſcheh Corduero, ejuſque libro Pardes Rimmonim Tractat. 4. de Eſſentia & Inſtrumentis, c. 4. fol. 23. col. 3. 4. fol. 24. col. 1. huc exſcribere ſupervacuum duximus: cum illuſtrent tantùm quod jam dictum eſt, & ibi videri queant.

§. 2. Notandum tamen eſt, cùm dicit: Cauſam primam eſſe quaſi animam, quæ vivificet & illuminet Sephiras emanantes, & per illas operetur in inferioribus: non intelligi Nepheſch, vel formam, unitam cum materia; ubi ex ambobus his conſtituitur compoſitum aliquod tertium perfectius, quàm ſingula ſola, inque quo ambo illa operantur ſimul: nam cauſa prima actu eminenti exſerit potentiam & proprietatem ſuam, mediantibus cauſis ſecundis & inſtrumentis; ita, ut ſit cauſa perfectiſſima tam mediorum iſtorum, quàm eorum, quæ ab iis producta ſunt.

§. 3. Et Unitas illa infiniti etiam non immediatè adeſt Sephiris illis aziluthicis, ſed iis, quæ ſunt in Adam Kadmon, qui eſt principiatum illud primum & ſummum, & cogitatio vel idea ſuprema, conceptusque Syſtematis Æn-Sophici, & radix atque Scaturigo luminum ſupernorum, quæ ad inſtar Neſchamæ vitam dant mundo emanationis. Quamvis nec cum decem Sephiris ipſius Adam Kadmon proximè uniatur Æn-Soph, ſeu Cauſa omnium cauſarum; ſed per reſtrictionem illam ſæpè dictam, quâ retraxit gloriam & excellentiam ſuam; & per canalem illum Suppoſitum à R. Jizchak Lorjenſi.

CAP.

Cap. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII. XIV.

§. 1.

CApite Quarto Cauſa prima aliena eſſe dicitur ab omni natura intelligibili & ſenſibili; & à ſeptem gradibus entium reliquòrum, in quibus perfectio reperitur diminutior: allegato Platone & Dionyſio Areopagita.

§. 2. Capite Quinto deducitur: quod Cauſa prima nullatenus ſit compoſita cum alio quodam; unde de ipſa negentur omnia: quæ tamen negatio non inferat defectum, ſed excellentiam: unde Infinitum illud, quamvis nihil ſit ex omnibus rebus, ſupra illas tamen, & cauſa illarum eſſe dicenda ſit: juxta Platonicos.

§. 3. Capite Sexto: quamvis Cauſa prima non dicatur eſſe ullum ex omni genere entium, omnia tamen in ipſa reperiri: & quamvis nullum habeat nomen, omnia tamen in illa dari: ita, ut in illa multa quoque contraria ſint, absque contrarietate, idque deducitur prolixè.

§. 4. Capite Septimo omnes naturæ juxta Platonicos & Mirandulanum diſtinguuntur in tres claſſes; quarum una eſt cauſalis, vel eminenter talis; altera formalis & ſubſtantialis; tertia æquivocè, vel analogicè & remotè talis. Ut, v. g. ignis datur primò quoad naturam cauſalem & eminentem in cœlis, ubi eſt potentialiter, non verò formaliter: Ab hinc autem extenditur natura ejus formalis & ſubſtantialis, quæ datur in igne ipſo; ſicut natura ejus analogica reperitur in lignis ardentibus, & ſimilibus. Inter has prima adſcribitur cauſæ primæ; ita, ut v. g. intellectus in illa ſit cauſaliter & eminenter; ſicut in Adam Kadmon eſt formaliter, & in anima mundi analogicè. Ad quod illuſtrandum ex Plotino adducitur: quod in homine reperiantur tres hominis ſpecies: Formalis vel Divina; loquens; & cor-

& corporea : quæ dicuntur ab Hebræis vocari Neſchamah, Ruach, & Nepheſch. Et ſic omnes omnium rerum perfectiones in cauſa prima dicuntur eſſe eminenter: ſed formaliter tales, i. e. illæ, quas voluit extra ſe protendi, attribuuntur luminibus immediatè ab illo emanantibus, quæ Platonicis dicuntur Mundus intellectualis: Et analogicè tales attribuuntur intelligentiis & animabus, quæ in cœlis & elementis, & in animatis, & vegetabilibus, & animantibus irrationalibus, & animante rationali: quæ referuntur ad tres mundos: Creationis, formationis, & fabricæ. Ubi ſimul prolixè agitur de ſecundo iſtius diſtinctionis modo, qui ortum habet à primo, & ab ipſo diſtinguitur, quod ſit unitas determinata; cùm primus ſit unitas interminata, & per ſe ſubſiſtens. Allegaturque ex Proculo & Platonicis; quod à principio primo immediatè emanaverit multum unum, à quo deinde ſint multa reliqua. Item, quod intellectus primus immediatè extendatur ad reliquas intelligentias ſeparatas; & deinde ad potentias animarum intellectualium. Et concluditur, quòd entitas cauſalis extendatur ad entitatem analogicam, mediante entitate formali, quæ applicatur ad emanationem Sephirarum ſupernarum; quæ, cùm contineant formaliter omnes illas perfectiones, quæ ſunt in Cauſa prima, illas, jubente & volente Numine infinito, derivant ad omnia creata.

§. 5. Capite octavo ſupra dicta ulteriùs confirmantur, loco quodam adducto è ſcriptis magni illius Cabbaliſtæ R. Aſariel. Cum quo conſentire dicuntur & alii Cabbaliſtæ, quales ſunt R. Meir Gabæus; R. Jehudah Chajat; R. Moſcheh Corduero; & præ cæteris R. Schimeon Jochaides, qui dicit, quod Numen infinitum eminentiùs omni ente & cognitione, per Sephiras immediatè à ſe emanantes, produxerit, & gubernet omnes mundos, perque eas innoteſcat, & extendatur ad omnia. Ex quo ſatis intelligi poſſit, quis ſit Sephirarum uſus, & quid proſint atque operentur.

§. 6. Ca-

§. 6. Capite Nono ulteriùs dilucidatur: quod naturæ formales à Platonicis non referantur ad bonum ſummum & unum ſimplex: ſed ad intellectum generalem, ſive ad mundum intelligibilem, principiatum nempe primum, qui ſit forma una & formæ omnes; vel rectiùs, unum illud, quòd illi appellant ideas Divinas, tam ſpecierum, quales ſunt: hominis, leonis, equi &c. quàm generum Divinorum, ut ſunt: bonitatis, veritatis, unitatis eſſentialis. Quod ſic explicatur: dum videmus res multas convenire in uno quodam, meritò concludi: ſupra illud, quod in multis eſt, dari perfectionem aliquam unam, ab iſtis abſtractam, per ſe ſubſiſtentem, & ad ea, quæ ſuæ naturæ ſunt, ſeſe extendentem. Non enim dici poſſe, quod unum illud generale, v. g. pulchritudo, quæ reperitur in multis pulchris, dependeat à multis, quatenus ſunt multa & diverſa; quia hæc, quà talia, non poſſint conſtituere unum aliquod omnibus adæquatum: prout nec unum aliquod individuum tale quid poſſit conſtituere, ob cauſas inibi recitatas: nec tertiò, unum hoc generale poſſit eſſe à ſe ipſo: nec quartò, id queat eſſe unum illud ſimplex & perfectum, quod ita compoſitum eſſet è multis; unde concludendum; quod dependeat ab alio, nempe ab uno cauſali, quod per ſe ſubſiſtit, docente Proculo. Et hoc applicatur ad Sephiras ſupernas, de quibus hoc tantùm innoteſcat; quod, cùm proximè proveniant à Cauſa prima, in ſe contineant perfectiones divinas formaliter, eaſque derivent in omnia entia reliqua.

§. 7. Capite Decimo autem porrò explicatur natura & proprietas ſummarum harum menſurarum: & oſtenditur, potiſſimùm exemplo pulchritudinis, quod, quamvis extendantur ad inferiora, non tamen ad illa referenda ſint, niſi per modum efficientis & effecti: adeò, ut quamvis ipſis communicent proprietatem, & potentiam ſuam; non tamen communicent ipſas naturas ſuas. In ſpecie verò de dicta pulchritu-

 dine,

dine, per quam in uno conveniant multa pulchra, dicitur, quod ſit natura quædam generalis, emanans ab uno, quod per ſe ſubſiſtit: (quod etiam applicatur ad ſpecies & monades Divinas,) quodque iſta non ſit ipſæ res pulchræ, ſed natura quædam peculiaris, una ſimplex, & prima in ſuo genere, invariabilis, indiviſibilis, incompoſita, incorporea, non temporalis, ſed omnibus corporibus, animabus & intelligentiis ſuperior, nempe formalis, vel idealis & perfecta: quæque in cauſa prima ſit eminenter, in Sephiris autem emanantibus formaliter, & realiter, & cauſa formalis, & efficiens omnium pulchrorum inferiorum. Eodem planè modò, ſicut ſupra omnia multa datur unitas, per quam illa ſunt una: & ſupra omnia corpora univerſale quoddam, quod illa continet, & movet: & ſupra omnes naturas natura quædam generalis, quæ illas unit: & ſupra omnes animas ſingulares, anima univerſalis Divina, quæ ipſarum caput eſt, & princeps, illaſque unit, & ordinat: & ſuper omnes intelligentias una generalis & formalis, quæ omnes illuminat: & ſuper omnes monades & omnia bona, unum ſimplex & bonum perfectum, nempe Æn-Soph. His præmiſſis, ſubjicitur: omnes entitates analogicè & impropriè tales reſpicere, velut unitatem & menſuram ſuam, & principium primum formale, ſeu ideale, Coronam ſummam, quæ in ſe contineat omnia entia reliqua: Sed per nomen Ehjeh characterem habeat dictæ entitatis. Et omnes vitas, & omnia manifeſtata converti, velut ad unitatem & principium ſuum reale, ad vitam formalem & primam, & lucem intelligibilem, quæ eſt Chochmah. Deinde, omnes intelligentias converti ad intellectum, primum & intellectualem, qui eſt Binah, tanquam ad unitatem, & principium ſuum generale, formamque omnis cognitionis intellectualis, & rationalis, & vitalis. Et omnia gratioſa, ad Cheſed, ſeu gratiam perfectam & formalem. Et omnia diſtribuentia præmium & pœnam, ad Gebhuram. Et omnia pulchra, ad pulchritudinem formalem & perfectam.

fectam. Et omnia per ſe ſubſiſtentia,ad Nezach, quæ denotat permanentiam: Et omnia converſa ad laudem ſuperiorum, ad Hod. Et omnia converſa ad influxum inferiorum, ad Jeſod. Et omnia,quæ à ſuperioribus accipiunt,& ad inferiora demittunt,& inferiora ſuperioribus aſſimilare conantur, ad Malchuth, & Regnum formale. Porrò ſubnectitur: Sapientiam de ea,quæ eſt in Aziluth, & quæ eſt in Intelligentiis abſtractis, item in animabus intelligentibus, non prædicari univocè, ſed analogicè; allegatis Ariſtotele & Thoma Aquinate: unde concluditur; illas converti ad unum quoddam. Et ſicut ea,quæ in ſecunda ſpecie prædicantur univocè, referuntur ad unum per ſe primum; ita etiam,quæ analogicè,debere habere primum analogicum,quod ſit per ſe,& primum in hac analogia, & ad quod reliqua convertantur: ut ulteriùs explicatur ex Marſilio Ficino, quod nempe v. g. intellectus tribuatur Deo & animæ,nomine generali,non æquivocè,nec per accidens,nec impropriè, nec univocè, ut ea,quæ ſub uno genere, vel ſpecie: ſed ita, ut intellectus animæ conſideretur ut poſterius quid emanans,& conſervatum ab intellectu Divino,qui ſit exemplar ejus. Quod ipſum eſt prædicatio illa dicta analogica, ut ulteriùs explicatur exemplo prolocutionis cum voce,& locutionis internæ in mente,& locutionis intellectualis. Et tandem concluditur,quod ſpecies & monades divinæ, ſive generales, vel intermediæ, quales ſunt Sephiræ emanationis, ſive ſpeciales,quales ſunt exemplaria, & cauſæ efficientes ſpecierum inferiorum in Sephiris contentarum; quæque propriè vocantur ideæ & formæ divinæ, influentes ad omnia ipſis analogica, abſtractæ ſint per naturam, à quantitate,loco, & tempore; adeoque indiviſibiles,immobiles & perennes, ſemperque concurrentes ad inferiora: ut e. g. à Sapientia ſuprema,lucente in principiato primo, gradatim deſcendat vis & perfectio Sapientiæ, ad omnia reliqua cauſata mundi Æn-Sophici, & Aziluthici; qui dicitur בלימה: & ſic etiam in

mundo

Digitized by Google

mundo Briathico ad intelligentias, item ad animas rationales, in Jeziram ſeu mundum Angelorum; nec non ad mundum hunc corporeum, quamvis ſecundùm magis & minus, ita tamen, ut ſingulis imprimat notam aliquam divinam iſtius generis. Et ita Gebhurah.

§. 8. Capite Undecimo plura traduntur de monadibus determinatis, & perfectionibus formatis ab uno primo infinito; & oſtenditur, in quo conveniant iſta, & in quo diſcrepent; & quomodo ad hoc omnia referantur, tanquam radii eradiantes ab ipſo, tanquam à Centro; unde cum ipſo ſint una ſingulariſſimè: Et in ſpecie dilucidatur, quod monades illæ ſeu lumina & Sephiræ, & modi Divini quodammodo ſint cauſa prima, & quodammodo non: quodque ab illa quidem emanârint, ſed ut à ſcaturigine ſua non ſeparentur, & ita per ſe ſubſiſtant & extendantur ad omnia entia inferiora ſeparata, & diviſa ab iis: quæ propterea non tantùm non ſunt perfecta, & formalia, ſicut dicta omnium rerum exemplaria, & ideæ; ſed & magis vel minùs impropriè talia; nec unita, niſi mediantibus his monadibus cum cauſa prima, quæ per iſtas quoque manifeſtatur & cognoſcitur; prout per eas etiam manifeſtantur res cœteræ, quæ ab illis dependent, & ad illas convertuntur, tanquam ad numeros, pondera, menſuras, & leges ſuas; quod latiùs ibi explicatur.

§. 9. Capite Duodecimo ulteriùs explicatur, quod per monades & formas divinas innoteſcant, & manifeſtentur inferiora dependentia ab iis, tanquam à menſuris & formis ſuis: prout etiam, his mediantibus, aliquantulum manifeſtetur de cauſa prima incomprehenſibili.

§. 10. Capite Decimo tertio declaratur, quòd Sephiræ ſint Divinitas determinata, & ſe habeant ad omnia entia reliqua, tanquam centrum ad circumferentiam, & radii, vel lineæ à centro ad circumferentiam, vel contrà, ductæ. Item, quomodo differant monades iſtæ à monade prima, nempe ut ſecun-

ſecundum à primo,& ut inſtrumenta ab opifice: quodque cum uno primo unum ſint, ut radii Solis cum luce ejus interna; & radii circuli cum centro; atque ſic unum etiam inter ſe, citra confuſionem, quamvis etiam diſtinctæ, citra diviſionem, tam inter ſe,quàm à cauſa ſua.

§. 11. Caput 14. De Mundo intellectuali Specialia plura tradit: & in ſpecie,quod, cùm emanarit ab uno ſimplici, non ſit ſimpliciter unum quid, ſed quodammodo multum & numerale, ſed cum hac diſtinctione: quod alia ſit ejus notio,quatenus reperitur in uno ſimplici,& ab illo accipit eſſentiam: & alia, quatenus ab illo prodit, deſcenditque ad motum proprium: & ſic per ſe ſubſiſtentiam habet formaliter, quam in ſcaturigine habet cauſaliter. Et ex hoc principio alteritatis in eo deducuntur principia,& genera generaliſſima omnium rerum: unde Plato in Parmenide,& poſt ipſum Ammonius, Plotinus, Porphyrius, & reliqui Platonici in hoc mundo intellectuali collocant formaliter, quicquid negatur de uno ſimplici; quamvis aliquatenus diſſentiant Jamblichus Syrianus,& Proculus, quibus durum videtur,quod dicantur contraria in eodem reperiri, qualia dicunt eſſe hoc ipſum, & eſſe aliud; eſſe in motu, & eſſe permanens,&c. quod priores tamen non applicant ad notionem hujus Syſtematis primam, qua reſpectum habet ad Cauſam ſuam; ſed ad ſecundam,qua ad vitas ulteriores ſe exſerit, easque intra ſe diſcernit, & cognoſcit, & extra ſe producit: quæ ibi latiùs diducuntur. Nempe: cùm quid occultum eſt quoad eſſentiam, illud magis manifeſtari per vitam, & adhuc magis per intellectum. Hæc autem ſic applicantur ad Sephiras, & monades,& menſuras perſonasque, & Lumina Divina. Nempe; quod in principiato primo ſine dubio contineantur omnes perſonæ & Sephiræ, non tantùm duorum mundorum Divinorum,ſed & trium reliquorum: ita,ut perfectiones illæ,quæ in cauſa prima tantùm cognoſcuntur negativè,in illud effluant

M ſpecia-

ſpecialiùs, ſintque ibi formaliter, tanquam monades determinatæ, pro omnibus numeris & entibus ſtabilibus: adeoque in Adam Kadmon gradu primo, & in luminibus vel Sephiris Mundi Æn-Sophici, ab Adam Kadmon emanantibus, vitarum inſtar, gradu Secundo; in Sephiris autem Mundi Aziluthici, velut in intellectu, gradu tertio. Et hæc dicitur cauſa, quare inter Numen infinitum & opera ejus tot ſint intermedia, & quomodo per Sephiras aliquantulum intelligi queat ipſum infinitum, & ſimilia plura.

§. 12. Capite Decimo quinto ulteriùs exponitur; quomodo, mediantibus Sephiris, aliquantulum nobis innoteſcat de Infinito, & quod ipſis mediantibus coram illo ſiſtatur cultus noſter: quodque tandem hæc omnia per illas nobis pleniùs manifeſtanda ſint, ad noſtram felicitatem.

DISSERTATIO QUINTA.

CAP. I.

Reſpondetur ad objectionem tertiam Diſſertationis Secundæ Cap. tertio propoſitam; quod nempe Cauſa prima, quamvis nec ſit intellectus, nec objectum intellectus, ſed utroque ſuperior, nihil tamen ipſam lateat.

§. 1.

OBjectio tertia, Capite tertio Diſſertat. ſecundæ propoſita, hæc eſt: Si cauſa prima eſt unum ſimplex, omni intellectu & voluntate ſuperior, de ea dici non poteſt, quod vel intelligat, vel intelligatur; vel velit, vel deſideretur: unde ſequeretur, Entia tantùm caſu circumferri, non obſervante Cauſa generali & prima.

§. 2. Sed reſpondemus: Negationes in Cauſa prima non inferre

inferre privationem vel defectum; ſed excellentiam; unde hâc via conſequitur, Illam omni ſubſtantiâ determinatâ, omni intelligibili, vitaque & intellectu infinitis modis eſſe ſuperiorem; illarumque cauſam eſſe. Cum enim ſit ſupra omnia, & nihil de omnibus, omnia æqualiter produxit. Et ſicut defectus quidam eſt, ſi opifex dicatur carere manibus; hoc tamen in ipſa natura potius eſt excellentia. Et ſic in principio primo talis non datur intellectus, qui per concurſum vitæ & ſubſtantiæ contempletur intelligibile; ſed illud eſt bonum tale, quod per ſe quidem non eſt intellectus, ſed tamen etiam non privatum iſtis perfectionibus. Et ſicut naturas rationales non vocamus cœcas, quamvis non utantur oculis corporeis: nec intelligentias ſeparatas irrationales, quia non ita ratiocinantur, ut rem unam intelligere quærant ex alia; vel à poſteriori: ita nec Æn-Soph dici poteſt carere intellectu, vel ſcientiâ.

§. 3. Idem quoque dici poteſt de voluntate, & aliis attributis: teſtante etiam Plotino.

§. 4. Ubi notandum: Nomina illa, quæ prædicantur de Cauſa prima, eſſe triplicia: nempe, vel affirmativa, ut cum dicitur Sapiens; vel negativa, ut cùm non dicitur eſſe Sapiens, nempe ita, ut ſunt producta ejus; vel eminentiæ, ut cum dicitur, ipſum eſſe ſuperiorem omni intelligente: quæ omnia eò tendunt, ut hæc attributa non ita negentur eſſe in cauſa prima, quaſi illis ſit privata; ſed quod infinitis modis ipſis ſit eminentior, omniumque cauſa, in ſummò gradu bona.

CAP. II.

In hoc reſpondetur ad objectionem quartam Cap. 3. Diſſertat. 2. propoſitam.

§. 1.

OBjectio ultima ſæpe dicti capitis hæc eſt: quod videatur impoſſibile, quod Adam Kadmon è nihilo produxerit lumina ſuperna, & perſonas, vel diſpoſitionem decem Sephirarum: & una Sephirah aliam, & ultima, nempe Schechinah, tres mundos inferiores. Hæc enim ſuperna, cùm ſint immaterialia, non aliter eſſe poſſe quàm ex nihilo: Producere autem ex nihilo, non competere niſi Infinito. Et ſi dicimus: ſumma illa, cum ſint inſtrumenta Infiniti, virtute iſtius producere producta ſua, mox regeritur: Infinitum in cauſis mediis finitis etiam terminari ad operationes finitas: ut, per conſequens, cauſa talis media non poſſit producere aliquid ex nihilo, ſed hoc non niſi infinito ipſi competat. Unde porrò ſequitur: non poſſe dari niſi principiatum tantùm unum, quod ſit immateriale. Si autem ſint plura; ſequeretur: omnia immediatè emanaſſe ex ipſo infinito: quod eſt contra omnes Cabbaliſtas.

§. 2. Reſpondetur autem, concedendo: quod impoſſibile ſit, ab ullo principiato ſibi relicto, citra auxilium Infiniti, aliquid produci poſſe ex nihilo. Nam ſicut producta à Cauſa prima dependent, quoad Eſſentiam, & quoad Conſervationem; ita etiam quoad operationem: Unde omnis actus, & eſſentia, & potentia cujuslibet cauſæ ſecundæ, nunquam non dependet ab Eſſentia, & actu Infiniti. Jam verò abſurdum atque impoſſibile non eſt, dari potentiam emanatam, vel cauſam ſecundam, quæ operari queat virtute primæ, & iſtius auxilio. Ad hoc enim non requiritur Eſſentia infinita, vel potentia talis: quia id, quod producitur, etiam non eſt infinitum,

nitum, nec modus operandi infinitus; quia fit virtute, & ſpeciali concurſu cauſæ primæ, ſine qua ſecunda nec eſt, nec operari poteſt, nec operatur quicquam. Cœtera, quæ prolixiùs de hac quæſtione hic diſputantur, hoc tempore à præſenti ſcopo aliena duximus.

Cap. III.

De Aziluth, ſeu Emanatione, & quomodo conveniat cum Æn-Soph, ſeu Infinitio; & ab eo differat.

§. 1.

RECeptum eſt ab omnibus Cabbaliſtis, quod Lumina monadica & menſuræ ſupernæ, quæ vocantur Adam Kadmon, Lumina nempe mundi Æn-Sophici, Sephiræque & perſonæ illius, & mundi Aziluthici, emanarint ab Æn-Soph; non per modum ſimplicis creationis, ut ea, quæ in Briah, nec per formationem, ut angeli; nec per factionem, ut corpora; ſed per Emanationem, quam hic explicabo.

§. 2. Nota nimirum quidem eſt magna illa differentia, quæ eſt inter bonum perfectiſſimum infinitum, & materiam primam: item, quantum differat eſſentia compoſiti, vi formæ cujusdam, à potentia materiæ: quod ſimile nunc applicabimus ad Sephiras & Lumina divina, per modum emanationis protenſas è ſubſtantia: vel, ut ita dicam, naturam Infiniti. Jam notum eſt, quod אצילות ſit eductio rei ex re, & emanatio ejus; non per modum creationis, vel alium quendam facta.

§. 3. Jam ergo, quod ad ſubſtantiam attinet: ſicut è materia prodit forma, & in illa quieſcit, & ſuſtentatur; & hæc eſt fulcrum eſſentiæ & exiſtentiæ, & operationis ejus, tanquam ſubſtantia illam continens: ita ex Infinito catenatim ſe exſeruit & emanavit Aziluth, ſeu Emanatio, quæ in ſubſtantia

ejus erat ante omnia; & illud ipſum eandem etiam poſt emanationem ſuam ſuſtentat & conſervat.

§. 4. Sciendum autem: Infinitum non ita continuiſſe in ſe Emanationem, ſicut potentia materiæ paſſivæ continet formam, vel actum, quo eſt privata: ſed ſicut Cauſa Efficiens continet cauſatum ſibi analogum; quæ comprehenſio non eſt privativa, imperfecta, & tenebroſa; ſed eminenter talis, perfecta & luminoſa. Nec etiam Infinitum conſideratur ut vas, vel ſpatium, ſubjectumve, & ſuſtentaculum: ſed tanquam Efficiens, conſtituens, & perficiens: quoniam hanc ipſam Entitatem, quam ab initio produxit, illam etiam ſemper innovat, & in eſſe conſervat. Et ſicut Forma unita eſt cum Materia: ita Aziluth unita eſt cum Infinito, non, ut in illud agat, vel illud perficiat; ſed quia ipſa eſt paſſiva, & perficibilis, non ut det, ſed ut accipiat, non ut conſtituat aliquid compoſitum; ſed ad inſtar mulieris imprægnatæ virtute infinita Dei, ad progeneranda omnia entia reliqua.

§. 5. Et ſicut ex materia & forma fit unum compoſitum, à quo una confit operatio communis: ſic ex unitate τῆ Æn-Soph cum Sephiris una prodit operatio communis, quæ emanat ex Infinito, & extenditur in Sephiras, & per illas ad omnia cauſata infra ipſas locata, ita, ut Infinitum & Sephiræ ad unam operationem & cauſatum idem conſpirent, prout decet cauſam primam cum ſecunda: Ita, ut agens primum, per inſtrumentum à ſe factum, & motum, via ſua propria, operationem ſuam perficiat: adeoque potentia & actus quaſi unum ſint.

§. 6. Differentia autem utriusque talis eſt, qualis inter formatum & formans, perfectum & perficiens: ita tamen, ut Æn-Soph tam qui intra ſeſe, quam qui foràs in emanationem ſe exſerit, ſit unum; & ſubſtantia una, cum hac tamen diſtinctione: quod Sephiræ in Æn-Soph ſint per modum unius & ſingularis, cauſantis & eminentis, atque independentis &

Infiniti:

Infiniti: Sed in Aziluth modo quodam formali, plurali, & determinato.

CAP. IV.

Quod Aziluth ſuprema in ſe contineat omnes perfectiones Creationis & generationis, ſine omni privatione & defectu eorum.

§. 1.

CReatio eſt imperfectum quid ex parte creati, quod ex nihilo prodit in eſſe: ſed generatio viventisècontra perfectum quid, ex parte generati, quippe quod non ex nihilo, ſed ex natura conſtituentis accipit entitatem ſuam.

§. 2. Ex hac autem imperfectione creati, nempe quod ex non eſſe conſtituitur in eſſe, apparet perfectio Creatoris, qui ſine motu, nec requiſita ſubſtantia, vel diſpoſitione ulla, illud ex nihilo produxit: ſicut ex perfectione generati, in generante deprehenditur defectus aliquis, quod nempe ex materia quadam determinata & prædiſpoſita, cum immutatione & diminutione etiam ſui, aliquid generarit, aliquando à ſe ſeparatum.

§. 3. Quæ ambo ſi applicentur ad *Emanationem*, dicimus: quod utraque dicta perfectio in illa contineatur, negatis etiam in illa utriusque imperfectionibus. Certum enim eſt, quod emanaverit citra mutationem, & variationem, vel defectum cauſæ ſuæ infinitæ, ſicut & in creatione reperimus. Unde apparet: quod emanata, in relatione ad Emanatorem ſuum, quam maximè ſint perfecta.

§. 4. Sicut talia etiam ſunt in ſe ipſa conſiderata, & quatenus emanantia. Quamvis enim non dicantur eſſe ex nihilo, ſicut Creata, ſed ex ipſa ſubſtantia Emanatoris ſui infiniti, qui cauſa ipſorum eſt immediata, & ex ſubſtantia ejus, ut ita dicam, externa; hæc tamen ſicut lumen unita & an-

Digitized by Google

& annexa eſt luci internæ inſenſili, & ab omni emanato occulta: & poſt emanationem ſuam ſimilia ſunt Emanatori ſuo, ſicut ignis luci à qua prodiit. Nec aliter differunt ab illo, niſi quod ille ſit à ſeipſo, & hæc ab alio: ille ſine principio ſit primus, & cauſa horum; hæc autem cauſata à primo. Unde concludimus: quod in *Aziluth* contineantur perfectiones creationis ex nihilo, & generationes viventis.

CAP. V. & VI.

§. I.

CApite Quinto ulterius declaratur: quod *Aziluth* ſimilis ſit ſplendori, qui prodit à luce, & extenditur ad ſpecula, & colores, & oculos fulgidos: & quomodo ſimilis ſit naturæ ſpecierum ſenſibilium, prodeuntium è corporibus coloratis, ſine conſtituente, & motu externo.

§. 2. Et Capite Sexto proponitur ſimile, quod occurrit in libro Jezirah: nempe Sephiras invicem junctas & unitas eſſe ſicut flamma annexa eſt prunæ.

CAP. VII.

Hic abſolvitur explicatio naturæ Aziluthicæ; *&* *Sermo eſt de* Briah, *ſeu* Creatione; Jezirah, *ſeu* Formatione; *&* Aſiah, *ſeu* Factione: *quomodo nempe differant, & conveniant cum* Aziluth.

§. I.

QUicquid eſt, vel eſt ex aliquo, & materia quadam: qualia ſunt corpora naturalia; vel ex nihilo: id eſt, non præexiſtente ſubſtantia & materia, vel ejus parte. Jamque *Aziluth* & *Briah* à Cauſa prima ſunt ſine præcedente aliquo ſubjecto; ſed ex potentia & operatione cauſæ prmæ: cum hac tamen differentia, quod Mundus creationis, qui eſt Thronus

Thronus gloriæ, & intelligentiarum ſeparatarum, in hoc tantùm gradu ſit, ut nullam habeat præcedentem materiam; unde accepit nomen בריאה ſeu Creationis: Emanatione autem, vel mundis Emanatorum quia ſublimior eſt, & perfectior, præter perfectionem illam priorem Characteriſticam, Creationi ſupperadditum ſit nomen אצילות: non tantùm, quod ſublimior ſit omnibus cæteris; ſed etiam unita & connexa cum principio ſuo, à quo emanando dependet cum omnibus attributis ſuis.

§. 2. Et hæc Emanatio ſimilis eſt lumini, procedenti è luce vel corpore luminoſo: vel emanationi proprietatum, potentiarum & paſſionum, ſine motu egredientium è ſubſtantia: Item ſpeciebus colorum viſibilibus: & animæ ſenſitivæ & vegetativæ, procedentibus ab anima rationali & intelligente: quæ omnia Emanatione quadam imperceptibili dependent à cauſis ſuis: ita, ut ſi reſpiciatur cauſa, Aziluth ſit actus ſublimior, purior & perfectior, & magis alienus à motu, quàm creatio; quia emanat immanendo cum unione, & ſine ſeparatione: & ſi reſpiciatur cauſatum, Aziluth etiam majorem ſimilitudinem cum cauſa ſua præ ſe ferat: dum ipſa iſtud eſt formaliter, quod cauſa ejus eſt cauſaliter & eminenter; vel ſic, ut loquuntur Cabbaliſtæ, ut nulla ſit differentia inter *emanatum & Emanatorem*, niſi quæ eſt inter Cauſam & Cauſatum: Usque adeò, ut quaſi unum ſint, quamvis analogicè *Aziluth* habeat naturam multi & finiti.

§. 3. Hæc omnia autem non dantur in Creatione, ſed de hac tantùm dicitur, quòd ſit creata ſine præcedente materia & ſubſtantia.

§. 4. Jezirah autem, quæ eſt Mundus Angelorum, etiam quidem creata eſt ex nihilo, & ſine præcedente ſubjecto & ſubſtantia: ſed tamen creata eſt in Subſtantia & ſubjecto. Nam Angeli quidem ſunt ſubſtantiæ intelligentes & incorporeæ, ſed locatæ ſuper & in corpora firmamenti ſummi, & ſupra,

N &in

Bayerische Staatsbibliothek MÜNCHEN

& in corpora cœleſtia, ignea atque aërea, ut illa vivificent & moveant: Vel, ut loquuntur Cabbaliſtæ, ſpiritus utentes corporibus, quæ vocant Lampades ignis, quibus inveſtiantur: Vel, ut etiam dicunt, animalia ignea loquentia, i. e. intelligentia cum ratiocinatione, & colligendo unum ex alio. Ita, ut, ſicut animæ rationales & humanæ juxta Philoſophos incorporeæ, & per ſe ſubſiſtentes, creatæ ſunt ex nihilo; & ſine præcedente ſubſtantia; ſed tanquam formæ & perfectiones ad corpora naturalia deſtinatæ; ita Jezirah creata ſit in ſubſtantia, nempe corporibus æthereis, igneis & aëreis. Unde apparet, quare creatio angelorum vocetur יצירה: quod, ut mihi videtur, eſt impreſſio formæ per ſe ſubſiſtentis in ſubſtantiam corpoream, quæ ab illa non planè eſt aliena, ſed per ejus influxum producta: (qualis eſt forma in materia, non tamen materialis:) ita, ut cum illa habeat unionem; & tamen cum differentia eſſentiarum: quia, quamvis forma illa corpori ſuo det eſſentiam, & influxu ſuo in illud immittat quaſdam operationes, & potentias ſuas; non tamen omnes eidem includit, etiam principales & ſublimes, quæ à materia manent ſeparatæ, à vaſis alienæ, & incorporeæ, ad inſtar creatoris & cauſæ ſuæ. Quibus adjungo, quod oretenus accepi à magiſtro meo R. Jiſraël Serug: quod naturæ Jezirathicæ conſtent è Spiritibus Briathicis, & corporibus Aſiathicis.

§. 5. Hæc autem omnino dependent à materia in eſſe, ſubſiſtere, poſſe & operari; Suntque compoſita; & formæ eorum ſunt partes Univerſi, quæ per ſe eſſe non poſſunt, ſed immerſæ ſunt materiæ, extenſæ quantitativè; adeoque diviſibiles & ſubjectæ motui perpetuo: item multiplices, & ſubjectæ ortui & interitui, argumentationi & diminutioni, paſſioni, alterationi, & ſimilibus; nec ſubſiſtentes per ſe, & à ſe, (ſicut formæ Briaticæ, quæ cum majori perfectione ſubſiſtunt per ſe: & formæ Jezirathicæ, quæ etiam quidem ſubſiſtunt per

ſe,

ſe, ſed ita, ut etiam extendantur ad aliud;) nec etiam habent exiſtentiam per ſe, nec ſunt ſubſtantiæ, imò ne entia quidem; ſed tantùm generantur cum compoſitis, in quibus ſunt: nam illis prior eſt materia, è cujus potentia, motu naturali, educuntur unà, cum qua illæ ſunt partes compoſiti. Et hoc vocatur Aſiah. ¶ Unde ſatis patet, quid ſit Aziluth, & quomodo cum reliquis mundis conveniat, vel ab iis differat.

CAP. VIII.

Breviter repetuntur ſuprà dicta, & uberiùs diſcurritur de reſtrictione Infiniti, de Emanatione Adam Kadmon, Nomine Tetragrammato, & quatuor ejus plenitudinibus: item de Revolutionibus Alphabeti, & ſimilibus.

§. 1.

HActenus dictum eſt de Cauſa ſine cauſa, à qua omnia, quod nempe ſit Ens neceſſarium, bonum perfectum, unum ſimplex, ſublimius omnibus entibus, quæ ab ipſa producta ſunt, quamvis ipſis non haberet opus, & ſolummodò ex eo, quod ſit bona & benefaciens: & quomodo extendatur ad omnia. Item, quòd immediatè non niſi unum cauſatum produxerit, cui nomen Adam Kadmon: hoc autem mediante, lumina, & Sephiras & Perſonas mundi Æn-Sophici & Mundi Aziluthici, & tres ſequentes.

§. 2. Nam juxta hypotheſin R. Jizchak Lorjenſis, tam magna fuit Lux proveniens ab Infinito, & tanta ejus vis, ut cauſata illud non potuiſſent ſufferre, niſi mediante principiato hoc primo, ejusque portis & feneſtris; per quas nihil aliud intelligitur, niſi illi conceptus, per quos dicta lux augetur, & ad inferiora commenſuratur, & diverſimodè diſponitur: adeò, ut quaſi ſint ideæ quædam Divinæ, & monades Summæ, & menſuræ perfectiſſimæ: & tamen pro diverſi-

tate analogiæ ſuæ magis vel minùs lucidæ; utque id hoc loco ſit formaliter, quod in Cauſa infinita eſt cauſaliter, & eminenter.

§. 3. Media autem illa, per quæ lux hæc ad omnia extenditur, metaphoricè vocantur cranium, cerebrum, oculus, auris, naſus, os, & feneſtræ aliæ, per quas lux & influentia deſcendit.

§. 4. Atque ſic reſponſum eſt ad quatuor objectiones ſæpe dictas, atque demonſtratum, quod non ex defectu potentiæ & infirmitate, ſed ex nimia bonitate & inſigni gratia ſua Deus mediatè produxerit ea, quæ potuiſſet producere immediatè: ut appareret major perfectio tam in ipſo, quàm in cauſatis ſuis; quia per illa operatur, effecitque, ut ſint cauſæ, quæ & ipſæ operentur, & non tantùm cauſata: præſertim, cùm quicquid operantur illæ, ipſe efficiat Deus, & quidem cum majori perfectione.

§. 5. Diximus etiam, quis ſit Uſus iſtorum mediorum; & quod ab entitate cauſali & eminente non deſcendatur ad analogicè talem, & ſenſu improprio & remoto, niſi mediante entitate formali & perfecta; qualis ſunt illæ monades determinatæ, menſuræque & formæ, quæ non tantùm ſunt cauſa naturarum inferiorum, ſed eas etiam cognoſcere faciunt cauſam ſuam occultam & infinitam, atque ſe ipſas, & ſimilia plura.

§. 6. Nunc reſtat, ut ſubjiciamus, quod R. Jizchak Lorja, edocuit diſcipulos ſuos, quales in ſpecie ſunt R. Chajim Vital, & R. Jiſraël Serug, Præceptor meus: nempe, quod Æn-Soph produxerit emanando hominem primum principiatum ſuum immediatum: quodque determinando gloriam & potentiam ſuam infinitam, produxerit cauſatum finitum, quod dictus Doctor appellat צמצום ſeu reſtrictionem: quaſi nempe contraxerit Lucem ſuam infinitam, & intra ſe reliquerit ſpatium quoddam vacuum; non tamen ſine veſtigio, formâ,

vel.

vel impreſſione, factâ à luce priore: quodque intra hoc ſpatium ſeſe immiſerit de novo, ſed non totum, nec ex omni parte; ſed uno tantùm loco ſingulari, tanquam per canalem & tranſitum quendam. Inque illud immiſerit Tetragrammaton: & ex illo literam Jod reddiderit plenam, hoc modo: יוד: idemque extenderit in nomen עָב: Item, quod He primum extenderit in nomen סַג: & literam Vav reddiderit plenam per Aleph, hoc modo ואו, illamque extenderit in nomen מַה: & tandem He ultimum reddiderit plenum cum He, illudque extenderit in nomen בַּן: quodque in nomen primum & generale, & in quodlibet è quatuor illis introduxerit decem Sephiroth. Porrò, quod in ſingulas decem Sephirarum, & alia, duas poſuerit proprietates vel naturas, unam circularem, & alteram rectilineam: item duas ſpecies lucis, ambientis nempe, & internæ. Et tandem, quod in Adam Kadmon concipiendum ſit unum Alphabetum viginti duarum literarũ cum 231. Revolutionibus; de quibus in libro Jezirah. Ut jam non dicam de vaſis, eorumque parte interna & externa, item luminibus, ambiente & interna: nec de Nepheſch ejus atque Ruach, aliiſque ſpecialibus. De quibus nunc ulterius dicendum eſt.

CAP. IX.

Quod Cauſa prima omnibus cauſatis ſuis manifeſtaverit eſſentiam & naturam ſuam, ſed non ipſam, quatenus talem, ſed ita, ut ſe ipſum reſtrinxerit & quaſi multiplicaverit, atque illa produxerit finita & multiplicata.

§. 1.

ÆN-Soph in ſe continet omnia quæcunque ſunt, & eſſe poſſunt; quia, juxta Ariſtotelem, perfectum & univerſum ſunt unum; quoniam nihil ipſi deeſt: nî enim ſummum

Digitized by Google

perfectum in ſe haberet omnes perfectiones, determinatum eſſet ad unam, vel plures.

§. 2. Jam quæritur: dum produxit omnia, an omnibus dederit & immiſerit eſſentiam & naturam ſuam; vel, an dederit aliquid, quod ipſe non eſt, nec intra naturam ejus eſt? Si reſpondetur, quod dederit id, quod eſt, & quod erat in natura ejus, regeritur: quicquid ipſe eſt, eſſe infinitum & ſimpliciſſimum; quod autem dedit, finitum eſt, & quodammodo compoſitum. Item: id quod ipſe eſt, non tantùm non eſt productum, ſed nec produci poteſt, quia nemo illud producere poſſet, nec etiam produci poteſt id, quod jam eſt. Quod autem producitur & emanat, conſtituitur de non eſſe in eſſe. Unde conſtat: quod non dederit aliis id, quod ipſe continet in natura ſua.

§. 3. Si autem dicitur: ipſum dediſſe tale quid, quod ipſe non eſt, & quod non eſt in ipſo: videtur, datum iri aliquid, quod non detur in infinitè perfecto, quod abſurdum.

§. 4. Ut hæc concilientur, dicimus: quod Æn-Soph res produxerit, partim tales, qualis ipſe eſt, & id, quod in eo invenitur; partim tales, qualis ipſe non eſt, & qualia in ipſo non dantur. Nimirum, dedit & fecit, quod ipſe eſt, & quod in ipſo datur; ſed non prout in ipſo eſt, verùm dependens ab independente, finitum ab Infinito; multiplex & compoſitum ab uno & ſimplici perfecto; potentiale ab eo, qui eſt vis & actus infinitus; mobile ab eo, qui permanet perenniter; adeoque modo quodam imperfectiore & diminutiore, quàm eſt perfectio ejus infinita. Unde concluditur: quod, ſicut cauſa prima eſt omnia, modo independente & infinito; ita entia ab illa dependentia ſint cauſa prima, ſed modo dependente & finito. Et hoc eſt, quod Doctor noſter vocat צמצום vel reſtrictionem illam, quâ mediante Æn-Soph res emanare fecerit extra ſe, ſed ita, ut non ſeparaverit ab iis, quod ipſe

eſt,

Digitized by Google

eſt, & quod in natura ejus datur: quamvis non tales fecerit, qualis ipſe eſt.

§. 5. Et ſic clarè ſatis explicatur, quid intelligat Doctor noſter, dum dicit: Deum, ut ſeſe poſſet extendere, oportuiſſe ſemet contrahere. Et ſic etiam intelligitur, quid ſint contractiones illæ, quæ ſtatuuntur in Adam Kadmon: & quid ſit illud, quod lumina ſumma duplicata fuerint per triades Sephirarum: & per hanc contractionem produxerint cauſata ſua inferiora, inque illa immiſerint eſſentiam & naturam ſuam; ſed non eo modo, quo ſunt ipſa, & quem intra eſſentiam ſuam continent, ſed modo quodam arctiore, magisque deciduo & diminutiore.

CAP. X.

Quomodo in unitate Cauſæ primæ potuerit eſſe ſimile quid naturæ multiplici & finitæ: item Varietatis.

§. 1.

INfinitum eſt perfectio, & actus purus, &, ut Cabbaliſtæ illud appellant, מרת חסד *metrum benignitatis.* Sed, quia in Cauſatis produxit naturam terminorum & limitum, vocatur מרת הדין *metrum judicii.*

§. 2. Jam verò videtur, non potuiſſe Deum terminum limitemque ſtatuere extra ſe, niſi tale quid prius habuiſſet in ſe. Omne enim agens agit ſecundum id, quod eſt in ſe. Unde infertur, quod quodammodo limitatus, & contractus fuerit, in ſe ipſo priùs, quàm extenderetur ad cauſata ſua, illisque daret terminum & judicium in ſe contentum.

§. 3. Quia autem Æn-Soph verè infinitus eſt; hinc, ſi aliquis in ipſo ſtatuendus eſt terminus, inveniendus eſt modus, quo intra ſe ipſum quodammodo diſtinguatur à ſeipſo; (liceat ita loqui propter exiguitatem intellectus noſtri.) Quaſi

Digitized by Google

Quaſi nempe quodammodo moveretur à ſe ipſo, ad aliud; (quamvis omnia in ipſo, & in ipſa eſſentia ſua:) adeoque ab Infinito ad finitum.

§. 4. Hæc autem expreſſio infiniti ex ſe ipſo, ad aliud, quod eſt finitum, eſt illud, quod vocatur שעשוע delectatio, quaſi eſſet motus quidam. Et hæc eſt illa diſtinctio, quam formamus in intellectu noſtro, quaſi ſit directio ſui, & inclinatio quædam ad aliud, ad quod nempe ſe diſponat, & determinet; Infinitum videlicet ad finitum; & independens ad dependens; Id volo, quod intellectu ſuo, qui eſt ipſa ejus perennitas & eſſentia, Deus ſeſe applicuerit ad Cauſata ſua futura: non ſecundùm eſſentiam ſuam, quæ incomprehenſibilis eſt, ſed ſecundùm illum conceptum determinatum & definitum, quem de immenſitate & amplitudine ejus iſta poſſint ſupportare, quique ſecundùm exiguitatem intellectus noſtri ab ipſo admodum diverſus & diſtinctus eſt. Quoniam hæc applicatio ad aliud non fit ſecundùm immenſitatem ejus, quæ incomprehenſibilis eſt omni alteri; ſed ſecundùm æſtimationem illam definitam, juxta quam entia hæc illam poſſint ſufferre, & unum quidem magis quàm alterum.

§. 5. Et hinc ſequitur motus ille analogicus, juxta quem infinitum concipitur definiri, & Deus, egrediendo à ſe ipſo ad aliud quid, producere de immenſitate ſua cauſata finita. Ubi quidem ſemper radix quaſi aliqua Cauſatorum finitorum, multiplicium, mobiliumque remanet in ſimplicitate infiniti; cauſaque eorum immobilis manet, quamvis conjungatur cum dicta natura multiplici & mutabili.

§. 6. Et hæc eſt illa contractio, & æſtimatio, & menſura, quam Doctor noſter etiam vocat delectationem, vel motum, in Æn-Soph, prout traditum eſt ipſi, ut nempe dare queat rationem, quomodo cauſata finita ex ipſa emanaverint.

§. 7. Subjicit autem immediatè hypotheſin de מלבוש ſeu *veſte:* quæ, prout mihi videtur, nihil aliud eſt, quàm idea

idea illa, & exemplar, quo quaſi veſtitus eſt Æn-Soph à Cauſatis ſuis. Dicit autem Doctor noſter, illam eſſe legem plenam literis. Quia, ſicut iſtæ ſunt cauſa & principium Nominum Sanctorum, quæ ſunt Sephiræ: ita ſunt principium omnium entium Formæ illæ cauſatæ, characteriſantes omnia cauſata.

Cap. XI. & XII.

§. 1.

CApite Undecimo ulteriùs demonſtratur, quomodo à ſimplicitate abſolutiſſima provenire queant cauſata multa, & finita: & plura de contractione vel reſtrictione Infiniti: ut nempe exactiùs intelligi queat, quid ſit illa delectatio ſeu exhilaratio Infiniti, quam Doctor noſter adſcribit Infinito: quaſi nempe commotus fuiſſet, ut ita dicam, intra ſeſe, ut egrederetur quodammodo à ſe ipſo, ad alia: Cùm intellectu ſuo in ſe perſpiceret, quod multitudo naturarum finitarum, & quodammodo imperfectarum tam varia, quidem eſſet ipſa bonitas infinita, benignitasque & amor; ſed modificata à jure & rigore imperfectionis. Ex quo deinde idem vim illam, qua ipſo actu produxit, & in eſſe proprio conſtituit dicta entia, vocavit reſtrictionem, qua ſe ipſum determinavit, ad productionem rerum diverſarum. Et hæc ipſa eſt lucerna præcepti, in qua Lux Legis primæ, quæ eſt idea prima & eminentiſſima omnium entium. Eſtque radix & fundamentum illius בוצינא דקרדינותא ſeu *Coruſcationis vehementiſſimæ*; quæ, cum ſit דין ſeu *Jus*, deſcripſit atque formavit terminos, limitesque ac menſuras omnibus rebus. Hic eſt locus ille generalis omnium entium, qui myſticè vocatur Vacuum Infiniti: in quo continetur Lux, ab hoc ibidem relicta, deſtinata & præparata pro omnibus cauſatis futuris: quæ poſtea craſſior facta dicitur, ſed virtute lucis novæ, quam illuc immiſit prin-

Digitized by Google

cipium primum; adeoque produxit Adamum primum & lumina Æn-Sophica: & per conſequens, quatuor Syſtemata אביע·

§. 2. Capite Duodecimo ulteriùs agitur de contractione Infiniti, qua locum feciſſe dicitur cauſatis ſuis producendis, & veſtigium aliquod reliquiſſe in ſpatio illo, quod ſit ſubjectum, & quaſi vas omnis lucis illuc infuſæ: ex qua productus ſit Adam Kadmon, & ipſo mediante, reliqua entia. In ſpecie autem declaratur, quid ſit אויר קדמון *Spatium primum:* nempe ſubſtantia, omnium primò emanando, producta, & perfectiſſima, quæ, quia quaſi menſura eſt omnium cœterorum entium, illa contineat, ad inſtar loci cujusdam generaliſſimi, quod contineret omnia corpora. In hunc autem deinde Æn-Soph ita contractus, dicitur infudiſſe lucem ſuam & potentiam ſuam, illumque formaſſe, & perfeciſſe: ita, ut Adam Kadmon, cauſatum ejus primum perfectiſſimè & actu ſecundo compoſitus dicendus ſit, è ſpatio, facto per contractionem, ceu eſſentia; & è luce in illud immiſſa, ceu exiſtentia vel actu ſecundo. Et huc etiam tendit omnis retractio vel duplicatio trium Sephirarum Triadis ultimæ, ſubter tres Triadis mediæ vel ſecundæ: ut nempê ex retractione & ſpatio hoc producatur aliqua ſubſtantia, tanquam vas quoddam, in quod quicquid deinde immittitur vel infunditur, Lux vocatur, quæ eſt exiſtentia ejus, & perfectio ultima, actusque ſecundus. Uno verbo: eſſentia ſingularis & interminata multiplicatur & terminatur ad entia multa & diverſa, per Subſtantias multas & finitas, in quibus, tanquam in vaſis recipitur: Unde hæc vocantur vaſa, ſpatium, vacuum, non aliter, ac cum lux Solis unica & generalis, per diverſa ſpecula diverſos fulgores producit. Non enim putandum eſt, vaſa illa & ſubjecta recipientia eſſe materialia, ut hæc recipiunt formas; ſed ſpiritualia, & naturas determinatas, quæ exiſtentiam actu ſuſcipiunt, quæ quodammodo ab ipſis erat ſeparata.

§. 3. Spe-

§. 3 Specialiſſime verò c. 13. ſupra dicta omnia contrahuntur in decem concluſiones ſequentes. 1. quod Æn-Soph reſtrinxerit, & determinaverit, atque limitaverit potentiam ſuam operandi, atque vim ſuam ad diſpoſitionem potentiæ producti, naturamque dependentis. 2. quod, quamvis ſit Infinitus, in ſpecie tamen determinaverit intellectum & voluntatem ſuam ad Cauſata finita. 3. quod, quatenus ipſis infudit eſſentiam finitam, hoc ipſo quodammodò permanſerint defectuoſa, & infinitate illa carentia, quam ipſe in ſe habet. 4. quod diminutior hic gradus cauſati ex eo proveniat, quod cauſa ejus non abſolutè in illud extendatur. 5. quod, quia benedictus ille non eſt de numero cauſatorum ſuorum, ſed omnibus eminentior, reſpectu iſtius eminentiæ omnia produxerit æqualiter. 6. quod ens neceſſarium per ſe ſubſiſtens & unum, ut propterea in multa diſtendi nequeat, tamen quaſi multiplex fiat in cauſatis, intuitu naturæ eorum, vel ſubſtantiarum, valorum & foraminum illis tributorum: per quæ determinatur eſſentia unica & infinita ad naturas definitas & diverſas: & hæc ſit cauſa multitudinis rerum. 7. Quia impoſſibile eſt, ut cauſatum omnino ſimile vel omnino diſſimile ſit Cauſæ primæ; quod Deus propterea eidem aliquid dederit de eo, quod ipſe eſt: & aliquid non dederit, nempe infinitatem, quam per ſæpe dictam contractionem intra ſe cohibuit, & illi negavit. 8. Quod, quia fieri non poteſt, ut ullum cauſatum planè ſimile ſit cauſæ ſuæ, id neceſſario compoſitum ſit ex unitate, & multiplicitate. Ex unitate, quatenus eſt analogum cauſæ ſuæ; ex multiplicitate autem, quatenus illa inferius eſt per contractionem & ſeparationem; adeoque ab illius ſimilitudine abſcedit. 9. Quod infinitudinem Dei, quæ terminum habere non poteſt, ſequatur finitudo, quæ privata quidem eſt termino, (ſed eum tamen habere poteſt:) nempe potentia indefinita, vel ſubſtantia informis, & formata, quæ nempe per applicationem cauſæ ſuæ, accipit

conformationem; ut ſunt contractio, quæ efficit ſpatium; & influxus, qui illud implet. 10. Quòd Deus, cùm omnibus cauſatis ſit eminentior, ita retraxerit ſeſe in ſe, ut cum nullo illorum conveniat; & per hanc retractionem ab omnibus videatur ſeparatus. Sed quia etiam applicatur ad omnia, tanquam cauſa quoad eſſentiam, potentiam, & operationem eorum, ſimul tamen etiam ſit omnia in omnibus: ut, quia ut dicimus, ipſe eſt lux, quæ illa implet, ipſis planè ſit intimus.

DISSERTATIO SEXTA.

CAP. I. II. III. IV. V. VI.

§. 1.

CApite Primo, poſt abſolutam doctrinam de Zimzum, ſeu contractione, & immiſſione lucis Æn-Sophicæ, per quam producta ſint emanata ſuprema, jam agere incipio de his emanatis; & primo de Adam Kadmon. Quod autem reliqui Cabbaliſtæ ſupra decem Sephiras non collocaverint lumina alia, cauſam hanc eſſe: quod doctrinam iſtam vel ignoraverint, vel occultare voluerint: excepto R. Jizchak Lorjenſi. Probatur ergò, ſupra decadem Sephirothicam alia dari lumina ſuperiora; primò ex libro Jezirah, Miſchnâ 4. (5.) Ubi per אדון יחיד Dominum unicum intelligit Cauſam primam, & per מכון קדשו *habitaculum Sanctitatis ejus*, lumina hæc ſumma: item ex Miſchna 5. (6.) ubi per מאמרו *verbum ejus*, intelligit dominium Cauſæ primæ: & per thronum ejus, ſublimia hæc lumina, Infinito proxima. Porrò allegat ex Tikkunim Tikk. 1. Ubi ſupra Coronam ſummam decadis Sephirothicæ locatur Tetragrammaton alephatum: per

per quod intelligit Cauſam Sephirarum formalem; & efficientem, Cauſatum nempe ſuperius; & per Dominum Mundorum, Æn-Soph.

§. 2. Capite Secundo, porrò idem probat ex Tikkun 19. in fine fol. 41. b. ubi expreſſè nominatur אדם קדמון לכל קדמין *Adam omni primo prior.* Item ex Tikkun 69. ubi loquitur de peccato Adami: ubi per אור קדמון, אור צח, ואור מצוחצח intelligit mundum Aziluthicum, ſupra quem adhuc locantur ſuperiora. Porrò ex libro Sohar Sect. Breſchith, (fol. 26. c.) ubi ſuperiora hæc lumina ſatis clarè deſcribuntur.

§. 3. Capite Tertio idem ulterius probat ex alio loco, ſupplementi vel Tikkun 69. de Adam Kadmon. Ubi per illum hominem, qui factus dicitur ad imaginem Dei, intelligit decem Sephiras Aziluthicas; per illum autem hominem, qui dicitur ſimilitudine carere, Adam Kadmon: de quo plura hic tractantur, & quomodo conveniat cum cauſa prima.

§. 4. Capite quarto latius deducit, quare Adam Kadmon vocetur Adam, vel homo: nempe, quia 1. ſicut homo eſt microcoſmus, ſic Adam Kadmon macrocoſmus, continens omnia Cauſæ primæ cauſata. 2. ſicut homo materialis ſummum locum habet inter inferiora, ſic Adam Kadmon inter ſuperiora. 3. ſicut in homine materiali totius creationis finis eſt; ita in divino initium, Prov. 8, 22. 4. ſicut Adam inferior accipit omnia ab omnibus, ita ſuperior omnia dat omnibus. 5. Sicut hic eſt principium lucis reflexæ, ita ille principium directæ. 6. Hic terminus lucis deſcendentis; ille aſcendentis. 7. Hoc movente per modum aquarum fœmininarum, omnes mundi moventur: illo efficiente, per modum aquarum maſculinarum ſunt, manent, & perficiuntur omnia entia. 8. Sicut inferior aſcendit à materia infima usque ad Cauſam primam: ita ſuperior deſcendit ab actu ſimplici & infinito, usque ad potentiam ultimam, & diminutiſſimam. 9. Sicut inferior eſt finis creationis, & quodammodo etiam quoad intentionem

creatoris, ita ſuperior eſt finis verus, quamvis externus, in intentione Infiniti. 10. ſicut homo inferior eſt habitaculum Schechinæ, regnique Sancti, quo gubernantur atque implentur tres mundi בי״ע; ſic Superior eſt habitaculum Infiniti, luciſque ejus ſummæ, & proximè accedens ad ſimilitudinem & Imaginem ejus veram; adeoque gazophylacium omnium perfectionum, quæ influunt, & influxuræ ſunt in omnia cauſata, omnique tempore & loco: cauſa nempe ſecunda, & inſtrumentum opificis primi ad creationem, conſervationem & perfectionem omnium entium. 11. Porro etiam vox אדם refert numerum 45. qui eſt numerus Tetragrammati alephati, quo docetur: quod Adam Kadmon ſit nomen primum, & cauſatum primum, (ſicut אלף eſt litera prima, & per metatheſin פלא) quod modo mirabili continet decem Sephiras per decem ejus literas deſignatas. Plura alia hic omiſimus, hoc tantum addendo; illud ipſum, quod in libro Jezirah dicitur; decem eſſe Sephiras בלי מה, ſic hic exponi; præter illum, qui eſt מה, id eſt, אדם, nempe Kadmon, numerum 45. exprimens.

§. 5. Capite Quinto Objectiones quædam formantur contra id, quod lumina quædam dentur ſupra decadem Sephirothicam; nempe è Libro Tikkunim, & Raja Mehimna, nempe, quod cauſa cauſarum, id eſt Æn-Soph immediatè ſit in Corona, & hæc primum ejus ſanctuarium. Ad quæ reſpondet: quod per cauſam cauſarum non ſemper intelligatur Æn-Soph, ſed etiam Adam Kadmon: ita, ut hoc reſpectu Æn-Soph dicatur cauſa omnium cauſarum. Vel, quod per Coronam tunc intelligatur ea, quæ eſt in Adam Kadmon. Additque: quod juxta mentem R. Jizchak Lorjenſis, & diſcipulorum ejus, R. Chajim Vital, & R. Jiſraël Serug, etiam Æn-Soph dicatur, quæcunque Cauſa ſuperior eſt decade aliqua Sephirothicâ: v. g. Malchuth mundi Æn-Sophici reſpe-

ctu Aziluth, quam immediatè produxit: Malchuth in Aziluth, reſpectu Briah,&c.

§. 6. Capite Sexto ulteriùs objicitur, quod in toto libro Sohar,& Tikkunim,& Raja Mehimna non niſi quatuor mundorum fiat mentio, nempe אבי״ע: nullibi autem dicatur de mundo Æn-Sophico, in quo Adam Kadmon, & quinque ejus lumina. Et reſpondetur: quinti hujus mentionem non fieri ex eo, quod nimiùm ſit occultus, nec ab ullo intellectu apprehendi queat: & tantùm lateat in apice literæ Jod. Item,quod mundus quintus concipiendus ſit tanquam anima quarti,& non tanquam aliquid ab hoc ſeparatum.

Cap. VII.

Quid ſit in Adam Kadmon ſpatium ejus; Canalis ejus tenuis; circuli; rectilinea; Tetragrammaton primum; & quatuor inde dependentia; Alphabetum; cum 231. portis,& quicquid in ipſo continetur.

§. 1.

FActa contractione Infiniti, exortum eſt אויר קדמון Spatium primum. Vacuum nempe,& Locus omnium mundorum producendorum. Hoc, quantum mihi videtur, eſt ſubſtantia Hominis primi, qua nempe determinationem accepit in eſſe ſuo, & formationem vitæ & intellectus ejus, aliarumque perfectionum; quas per influxum luminis ſui ipſi dedit cauſa prima.

§. 2. Et huic tribuitur nomen hominis,non parvi & imperfecti; ſed macrocoſmici,perfecti & primi; quia ſecundùm excellentiam,intentionem cauſæ,& naturam,prior eſt omnibus reliquis entibus.

§. 3. Per Canalem illum autem tenuem, per quem à cauſa ſua accepiſſe dicitur, non tantùm eſſentiam & bonitatem eſſentiæ, in qua ſubſiſtit; ſed & potentiam, per quam omnia

omnia produceret; denotatur ipſa ejus unitas, quâ quodammodo unum quid eſt, cum uno abſolutiſſimo & ſimplici, cumque ipſo unita & ab ipſo accipit, tam id, quod ipſum eſt, quam id, quod inferioribus communicat & infundit. Vel: elevatio & aſcenſio illa, quâ, mediante unitate ſuâ, unitur cum Uno primo.

§. 4. Per Spatium autem, quod ſemper remanet inter Æn-Soph, & inter Adam Kadmon, denotatur eſſentia iſta, propter quam diverſus eſt, & remotus à perfectione cauſæ ſuæ; è contra verò accedit & aſſimilatur ſpatio, ſive nihilo, ex quo productus eſt, & exiſtentiam accepit. Sciendum enim, omne ens quaſi componi è contrariis & negatione; vel ex eo, quod accepit, & ex eo, quod non accepit.

§. 5. Circuli deſignant vitam ejus: quoniam, ut arguit Plotinus, vitalitas movetur per motum circularem à ſeipſo, in ſeipſum.

§. 6. Dividitur autem in partes ſuas, quæ ſunt decem Sephiroth, in nomine eſſentiali contentæ: quod ipſum eſt cauſa numeri primi, qui conſiſtit in entitate prima; & propterea ipſe eſt principium omnium reliquorum entium.

§. 7. Rectilineum deſignat intellectum Adami primi: axis nempe circuli, quo vita denotatur: unde hic eſt cauſa motus ejus, per quem uniuntur & connectuntur intellectualia & vitalia inter ſe, & cum ipſo: actuque recto & perpetuo, confeſtim & perfectiſſimè aſſequitur ſcopum & finem ſuum. Dicitur autem rectus; quia ſine deflexione vel aberratione à via cauſatorum ſuorum aſcendit ad ſeipſum, & ad cauſam ſuam: & ſic deſcendit ab ipſa per intellectum & voluntatem, non materialem vel localem ad ſe ipſum, & ad cauſata ſua.

§. 8. Et propterea, quatuor illa nomina in ipſo contenta, derivantur à primo, quod ipſis eſt radicale: adeoque etiam ipſa radices ſunt quatuor mundorum אבי״ע, quæ ab Adam Kadmon proveniunt, virtute & concurſu Infiniti.

§. 9. Vel

§. 9. Vel aliter nomen נצ eſt unitas ejus, reſpiciens inferiora.

§. 10. Nomen סג Eſſentia ejus extenſa ad reliquas Eſſentias & materias: & propterea in ipſo contigit mors & lapſus: ad inſtar numeri binarii, qui deſcendit & delabitur ab unitate; eſtque principium multi, & diviſionis, & defectus.

§. 11. Nomen מה denotat vitam ejus extenſam ad omne genus vitarum: & propterea eſt converſio & motus à ſe ipſo, in ſe ipſum, & à ſe, ad cauſam ſuam, à qua omne bonum provenit. Hic eſt numerus ternarius, qui dualitatem reducit ad unitatem, & redintegrat diſſenſiones ejus, eumque perficit, efficitque indiviſum. Et propterea nomen מה, ad inſtar vitalitatis, conformat, & reſtituit nomen בג in ſtatum & naturam ordinatiſſimæ Bilancis (tripartitæ,) illudque reducit ad cauſam ſuam.

§. 12. Nomen בן deſignat intellectum, qui radix eſt omnium cœterorum intellectuum. Et Nomen סג ipſum, non tantùm per nomen מה reformatur; ſed & per vitam illam & intellectum hunc reducitur ad ſe ipſum, & ad cauſam ſuam, & ab his perficitur.

§. 13. Parum autem diximus de nomine עב, quia denotat unitatem Hominis primi, ſublimiorem omni entitate, & occultam; cum quâ, ut etiam ſimile fiat unitati ſimplici & infinitæ atque primæ, unitur nomen סג, deſignans eſſentiam; unde etiam ad ipſum refertur Nomen אהיה, quod producitur ab Unitate, quæ eſt Nomen עב, cujus uxor eſt Binarius; qui, cum ſit imperfectus, diviſus eſt & in potentia: non potentia actuabilis, ut materia; ſed directa ad actum, vel actus primus, non quieſcens in ſe ipſo, ſed tendens ad alterum, & ſubſiſtens in altero; & cum ſit imperfecta, per illud in perfectionem deducta. Unde die ſecunda, non dicitur, כי טוב *quod bonum*: quia duale, quatenus eſt pri-

mum, ab unitate amotum, eſt principium multitudinis diviſæ, & ſeparatæ; adeoque imperfectum, & non bonum.

§. 14. Sed Nomen מה deſignat vitam: & huc pertinet arbor vitæ, Tiphereth, Lex Scripta, mundus Jezirah, qui vivificat, & movet mundum corporeum, tam cœleſtem quàm elementarem.

§. 15. Nomen בן denotat intellectum, qui eſt actus converſus à vita & ad vitam, eſſentiamque & unitatem; ad perfectionem deductus & in actum ab objecto, quod eſt nomen מה, quod movet intellectum, eumque perficit.

§. 16. Notandum autem, quod Objectum intellectuale & intellectus, dum adhuc ſunt in potentia, inter ſe ſint diſtincta & ſeparata; ſed cum ſimul in actum deducuntur, i. e. cùm objectum actu conſideratur, & intellectus illud ipſo actu intelligit, non tantum ſunt connexa & unita, ſed unum & idem. Unde intelligi poteſt, quid ſit copula Seir Anpin cum uxore ſua, de quibus myſticè loquitur Salomo in Cantico; quæque ſunt nomina מה & בן, Lex Scripta, & Lex oralis.

§. 17. Concludimus ergo: quod quatuor hæc nomina omnia in Adam Kadmon denotent conceptum illum, quo applicatur ad Inferiora, adeoq; compoſitus eſt ex unitate, eſſentia, vita, & intellectu ſuo.

§. 18. Sed ſpatium & canalis tenuis, ſub notione circulari & rectilinea, pertinet ad conceptum illum, quatenus conſideratur in ſe ipſo; ubi reperitur potentialitas aliqua, formata deinde per unitatem, eſſentiam, vitam & intellectum ejus.

§. 19. Et quia Adam Kadmon medium quid eſt inter Æn-Soph, & mundum Aziluthicum: omne autem medium in ſe habet analogum quid extremorum ſuorum: hinc ſine dubio ab Æn-Soph accipit nomen עב: & unitur cum Aziluth per nomen בן: quoniam per id, quod ſummum eſt in ipſo,

ipſo, unitur cum eo, quod ſupra ſe, & per id, quod imum eſt in ipſo, cum eo, quod infra ſe. Ne autem extrema cohæreant ſine medio, hoc etiam accedit: quod, quia non poteſt eſſe ſimplex & unum, ſed multiplex & duplum; hinc quod magis ad Summitatem accedit, eſt nomen סג; & quod magis ad inferius, eſt nomen מה. Relictis ergo extremis, quorum ſummum planè ſurſum vergit, & imum plane deorſum labitur; de mediis ſaltem dicemus, quorum, quod analogum eſt ſuperiori, ab inferiore plane abſcedit, iſtique nullatenus prodeſt; quod forſitan eſt myſterium confractionis, & mortis nominis סג. Quod autem analogum eſt inferiori, huic lapſo opitulatur, damnumque reſarcit, cujus cauſa fuerat, ex eo, quod nimium deſcendiſſet ad inferius, ipſique dediſſet id omne, per quod præcedens elevatum erat ſupra. Breviter: inter duo extrema עב & בן duo ſunt media סג & מה: quorum prius elatum per lucem reflexam, quæ ſemper eſt Juris nota, cohibuit influxum ſuum ab inferiore, *poſuitque caliginem faſciam ejus*, (Ijob 38, 9.) quod eſt mors ejus: ſecundum autem, nempe מה deſcendendo ad imum, nempe בן, per lucem directam, quæ eſt benignitatis nota, illuminabat has tenebras, & perficiebat imperfectum, & luce privatum. Et ut paucis dicam: lux prioris, ob nimiam excellentiam ſuam, occæcabat oculos viſus: alterum autem contrahebatur & reſtringebatur, ut videri poſſet, & manifeſtaretur, &c. Et hoc eſt myſterium Regum Edomiticorum, quorum ſeptem priores regna eſſe quidem dicuntur, ſed & mortui eſſe, id eſt, incepiſſe quidem medii naturam exercere, ſed deinde ad alterum extremum converſos eſſe, adeoque mortuos; dum quaſi ſepararentur à ſervis ſuis, qui ipſis opus habebant. Alterum autem, nempe מה à priore, nim. סג, ſeparatum, contrarium fecit: unde de Rege octavo non dicitur, quod ſit mortuus; ſed uxor ipſi tribuitur; quod de prioribus non dicitur: ut appa-

reat, ipſum ab inferiore non fuiſſe ſeparatum, ſed cum ipſo potius unitum, eique influxum, lumenque & vitam dediſſe.

Cap. VIII.

Pergit agere de quatuor Nominibus Tetragrammaticis, quæ in Adam Kadmon: deque ipſius Nepheſch & Spiritu, aliisque ad eſſentiam ejus pertinentibus.

§. 1.

JAm dictum eſt, quod nomen עב denotet unitatem; & nomen סג dualitatem, & eſſentiam primam, & quaſi materiam potentialem, aliunde perficiendam: ſed nomen מה, Trinitatem, quæ ſit reductio dualitatis ad unitatem: primò quidem ad illam, quam in ſe habet; deinde quoque ad primam & generalem, atque ſimplicem, &c.

§. 2. His addimus: quod ternarius ſit principium numeri; quia, quantum binarius delabitur ab unitate, iſte reſtituit, dum illum reducit ad unitatem. Eſtque primus impar, qui in ſe continet primum parem, & unitatem, quæ ſunt pater & mater omnium numerorum: habetque, ut dicit Ariſtoteles, in ſe, principium, medium & finem.

§. 3. Jam Adam Kadmon emanavit ab uno ſimplici, adeoque eſt unitas: ſed & deſcendit, & delapſus eſt in ipſam naturam ſuam, adeoque eſt duo. Iterumque reducitur ad unum, quod in ſe habet, & ad ſummum; adeoque eſt tria & quatuor.

§. 4. Et hæc eſt cauſa, quod nomen eſſentiale habeat quatuor literas, tres diverſas, & unam bis ſumptam; quoniam He primum eſt uxor Jod; & alterum, uxor Vav. Primum emanavit à Jod, viâ directa, & alterum à Vav, viâ converſâ & reflexâ.

§. 5. Et quatenus compoſitio Tetragrammati è tribus literis diverſis conſtat, in Aziluth, omnibusque entibus reliquis; tria

tria veniunt conſideranda; Benignitas; jus ſtrictum; & miſericordia: terminus; termino carens; & compoſitum: Vel; Forma & actus; materia & potentia; & quod ex his provenit: item, Benedictio; Sanctitas; unio: ſummum; medium; imum: & in ſingulis tria; nempe חבר; חגת; נהי: & tres mundi, ביע:

§. 6. Et quatenus Tetragrammaton habet quatuor literas; in Aziluth reperiuntur, Benignitas; jus ſtrictum; miſericordia; & quod exinde provenit: In Briah, quatuor pedes Throni: in Jezirah, quatuor facies; Leonis; Aquilæ; Bovis; & hominis: vel Michaël; Gabriel; Uriel, & Raphaël: & in Aſiah 4. elementa; cum Patribus Abraham, Jizchak, Jacob & David: & inter Jiſraëlitas, Sacerdos; Levita; Jiſraëlita & Proſelyti &c.

§. 7. Sed ut ad quatuor Nomina redeamus: עב eſt velut punctum; סג velut linea; מה ut ſuperficies; בן ut corpus: unde in his duobus facta eſt bilancis forma, & ſimilitudo maris & fæminæ; quibus tribuuntur 3. dimenſiones quantitativæ, longitudo, latitudo & profunditas. In 4. iſtis autem, puncto, linea, &c. reperiuntur, 3. 2. & 1. quæ ſimul ſumta efficiunt 10; numerus abſolutus & perfectus, continens & efficiens omnes numeros reliquos; atque eſſentialis decem Sephiris, à quibus, & ad quas omnia.

§. 8. Vel etiam dici poſſet cum Proculo & Patritio: quod ab uno ſimplici, quod eſt Æn-Soph, primò emanarit *unitas Entis*, in qua omnes monades omnium entium, quod eſt Adam Kadmon, & lumina ejus: quam ſequitur *Entitas prima* & perfectior; quæ eſt Attika Kediſcha, Senex Sanctus: *Vitalitas prima*, quæ eſt Arich Anpin: *Intellectus primus*, Pater & Chochmah: *Voluntas prima*; Mater & Binah & Providentia: *Actus primus*, Seir Anpin: *& operatio* proveniens ex omnibus, Uxor ejus & Malchuth: & hæc omnia, quatenus

Adam Kadmon ea continet in ſe, adeoque ad inferiora applicatur.

§. 9. Vel: Ab Æn-Soph, i. e. Uno generaliſſimo, productum eſſe Univerſum, qui eſt Adam Kadmon, qui eſt unum & multum, & ex quo, & in quo omnia: & 4. nomina eſſe radices 4. mundorum אבי״ע, quos produxit. Differentias autem generum notari per circulos homocentricos, ſicut Ens, ſubſtantiam; hæc corpus; hoc, vivens; iſtud, ſenſitivum; & hæc, rationale continet. Sed Differentias ſpecificas deſignari per rectilineum; prout ab una ſpecie aſcenditur ad alteram, usque ad ſummam Cauſæ primæ proximam, quæ cæteras continet, ut numerus major minorem. Differentias autem numericas referri ad diſpoſitionem bilanciformem; ubi facies faciei obvertitur, & duo vel plura ejusdem perfectionis, & ſpeciei, tantum diſtinguuntur, ut mas & fœmina. Quæ differentiæ numericæ etiam denotantur per id, quod dicitur anterius, & poſterius; quorum illud quaſi actus, & hoc quaſi potentia. Et hoc modo in Adam Kadmon repræſentantur omnium rerum ordines, tam genera, quàm ſpecies, & individua.

§. 10. Hæc ipſa quoque denotantur per literas, quæ ſunt numeri primi, quos ens primum intra ſe continet. Nam ſicut unum ſimplex, ente primo ſuperius eſt: ſic iſte numerus, qui in ente primo continetur, omni numerabili ſuperior eſt: qui numerus generaliſſimus denotatur per converſiones Alphabeti, perque eum conſtituta ſunt omnia entia, ſicut è literis nomina & orationes; qualia nomina & orationes ſunt Sephiræ. Unde patet ratio, quare literæ intra Adam Kadmon locentur; nempe, quia ſunt principia Sephirarum.

§. 11. Sed iſtæ Sephiroth in Adam Kadmon primo deſcribuntur ut circuli; & deinde, ut lineæ rectæ. Audivi autem à Magiſtro meo R. Jiſraël Serug, quod circulus concipiendus ſit ut punctum, quod propter ſublimitatem ſuam incomprehenſibile eſt, & principio & fine caret. Et hac ratione circulus

Digitized by Google

circulus etiam prior eſt lineâ, juxta hypotheſin Lorjenſem, in qua circuli vocantur Nepheſch, & rectilineum Ruach; ubi per Nepheſch vita, & per Ruach intellectus denotatur: quoniam, ſicut è puncto extenditur linea, ita è vita intellectus prodit, & ad illam redit. Et tale punctum eſt Jod, nota denarii: unde circuli decem.

Cap. IX. & X.

§. 1.

HOc Capite Nono, præter Nepheſch & Ruach, in Adam Kadmon etiam locat tres gradus animæ reliquos: ita ut Neſchamah referatur ad Canalem tenuem: Chajjah ad filum influxus Æn-Sophici: & Jechidah ad ipſum Æn-Soph, quatenus circumdat hunc hominem primum. Item, quod linea ab infinito per Adam Kadmon ducta, terram attingat in Terra Sancta, & Hieroſolymis, locoque Sanctuarii; perque illam Schechinah deſcendat in terram, aſcendantque ſacrificia, preces, animæ, & Angeli. Item, quod in puncto poli Septentrionalis, ubi maria abſorbentur intra terram, ſit foramen abyſſi magnæ, quod ad Septentrionem refertur: ex quo prodeant, & diebus Sabbatis atque feſtis redeant cortices, & ſpiritus immundi, qui tentant & terrent homines: allegato Joel c. 2, 20. & Pſ. 148, 7. ubi etiam cortices intelligit.

§. 2. Capite Decimo ulterius exponit quatuor literas Tetragrammaticas, nempe, quod Jod, & nomen עב deſignent in Adam Kadmon objectum ejus intellectuale: He primum & סג, intellectum ejus: Vav & מה, actum intelligendi: & He ultimum & בן, vocem elocutionis ejus intellectualis, prodeuntem ab intellectione. Quod etiam applicat ad Chochmah; ad quam Jod; ad Binah, ad quam He; ad Daath, quæ eſt Neſchamah interna gradus Tiphereth, ad quam Vav; & ad Malchuth, ad quam He ultimum pertinet: quæ omnia

ulterius

Digitized by Google

ulterius explicat per nomina Patris & Matris, Filiique & Uxoris ejus.

Cap. XI.

Ulterius proponitur hypotheſis Lorjana de luminibus Adam Kadmon.

§. 1.

JUxta hypotheſin R. Jizchak Lorjenſis, Adam Kadmon in medio corporis ſui intentionalis ſtatuit diaphragma quoddam, contraxitque lucem ſuam in partem corporis ſui ſupernam, quæ præ copia foras promicuit per quasdam aperturas, inibi inventas, nempe capitis, oculorum, aurium, naſi & oris: adeo, ut erumperet in quinque lumina, vel gradus animæ, quarum ſingula habent decem Sephiras internas, & totidem externas, vel ambientes.

§. 2. De luce autem è capite vel cranio exeunte, nihil dixit, eò quod nimis occulta ſit. Lux oculorum autem juxta naturam ſuam internam & ſupremam, ſecundùm quam interdum vocatur lux cerebri; ipſi eſt Chaijah, ſeu animæ anima hominis Aziluthici. Lux aurium, Neſchamah, dicti mundi Aziluthici. Narium, ejusdem Ruach: & oris, Nepheſch ejusdem.

§. 3. Et ab hac incipere dicit exiſtentiam vaſorum: quibus ſubjungitur doctrina de decem Sephiris, quæ vocantur ע״ Akudim, & poſtea decem Sephiroth נ״ Nekudim, quæ prodierunt ex oculis Adam Kadmon, ex quibus facta eſt reſtitutio, in modum maris & fœminæ; unde quinque perſonæ Aziluthicæ, Attika & Arich, quæ referuntur ad unum, Pater & Mater; Seir & Uxor ejus: quæ ſtatuuntur loco corporum luminum ſuperiorum, quæ ſint iſtorum animæ.

§. 4. Cum tamen hæ Aziluthicæ ſint Chaijoth & Neſchamoth omnium mundorum: Et primò quidem Mundi Briathici;

thici; ſed hoc modo: ut Malchuth Aziluthica ſit ejus Nepheſch: Seir, Ruach: Mater, Neſchamah: Pater, Chaijah: & Arich vel Attik, Jechidah.

§. 5. Et ſicut perſonæ Briathicæ ſunt corpora Aziluthicarum; ita eædem ſunt animæ Jezirathicarum, quæ eodem modo ſe habent ad Aſiah. In quo, qui Dei populus ſunt, ſuam Nepheſch accipiunt à Malchuth & Aſiah: Spiritum, à Seir & Jezirah: Neſchamah, à Matre & Briah: Animæ animam, à patre & Aziluth; & Jechidah, ab Attika vel Arich, & mundo Æn-Sophico: adeoque aſcendunt ad Adam Kadmon & cauſam primam.

Cap. XII.

De partibus animæ humanæ, Nepheſch, Ruach, Neſchamah, Chaijah & Jechidah.

§. 1.

Definitio animæ humanæ Cabbaliſtarum convenit cum definitione Platonicorum: quod nempe ſit ſubſtantia incorporea, rationalis, quæ, cùm ſit producta ab Intellectu divino, iſtius etiam naturam in ſe habet. Et quia applicatur ad corpus, inclinante natura & voluntate ejus, in illud infundit vitam, ſecundùm ſimilitudinem & imaginem ſuam: ita, ut ex ſe, & ex corpore, congruis qualitatibus diſpoſito, membriſque & vaſis debitis præparato, conſtituat vivens & compoſitum unum, quod vocatur vivum rationale: & hoc tanquam inſtrumento eſſentiali, naturalique ſibi adhærente, hæc anima rationalis utitur, prædita intellectu, cujus, per influxum & operationem ſuam propriam, ipſa eſt cauſa.

§. 2. Atque ita in homine ſtatuitur vitalitas vel Nepheſch, appropriata corpori naturali & inſtrumentali, in quo vita tantùm eſt in potentia, quæ tamen propter illud, & per illud, ſubſiſtit, & operatur: vocaturque vegetativa & ſenſitiva. De-

Digitized by Google

inde anima ipſa in corpus extenſa per ſe ſubſiſtens, quam Ariſtoteles vocat Potentiam, quæ aſſequitur ſapientiam idearum & ſenſibilium: Plato autem, & ſectatores ejus, rationalitatem intellectus ejus ita deſcribunt; quod intelligat rem ex re, & de tempore in tempus. Porro in homine etiam reperitur intellectus ſpecialis, communicatus ab intellectu generali & divino, qui uno momento intelligit omnia ſimul & ſemper. Præterea in homine etiam datur unio intellectus iſtius communicati cum generali & Divino, à quo ille formatus eſt, perque hanc intelligit, ſicut & ipſe, perfectiſſimè omnia intelligibilia, ſumma & ima. Tandem etiam gradu quinto & ultimo in ſe habet unitatem illam, quâ ſimilis eſt cauſæ ſuæ primæ, quæ eſt unum ſimpliciſſimum, cum qua unita eſt, ſicut punctum lineæ vel radii cum centro circuli, nempe cum principio & fine generaliſſimo, omnibus entibus intimo.

§. 3. Id ergo, quod in homine vocatur Nepheſch, eſt vita corporis, dependens ab anima rationali; quæ per ſe ſubſiſtit, & extenditur in corpus, eoque utitur tanquam inſtrumento, vocaturque Ruach, Spiritus. Sed Neſchamah eſt intellectus animæ eſſentialis, infuſus in illam, ab intellectu ſuperno, Divino & generali. Unio autem & adhæſio particularis cum intellectu formali & generali, talis nempe, ut ſub hoc & ſub operatione ejus ſubſiſtat & operetur, vocatur Chaijah: Et tandem Jechidah, juxta meam opinionem, eſt unio animæ, quâ ſimilis fit cauſæ ſuæ primæ, & cum illa cohæret, & connectitur, ita, ut hæc illius quaſi caput, cor, vel centrum ſit, à quo dependeat, & ad quod reducat, quicquid ipſa eſt, & quicquid continet, atque operatur.

§. 4. Ex dictis intelligitur, quod quinque illa lumina, quæ emanant ex Adam Kadmon, ſint quaſi Nepheſch, Ruach, Neſchamah, Chaijah & Jechidah Mundi Aziluthici: qui quaſi gradus ſunt ſcalares, per quos deſcendit ab intellectu formali, generali & divino, ſive cogitatione, qui eſt Adam Kadmon, in

in mundum vaſorum, qui quaſi corporeus eſt, reſpectu ſuperioris, nempe mundus Aziluth, & decem Sephiroth emanativæ: quæ myſticè dividuntur in cranium, cerebrum, cor vel linguam, duo brachia, corpus, duo crura, fœdus effuſionis, & corollam: & à quinque illis gradibus animæ, excepto uno, formatæ ſunt. Nempe, locum Nepheſch habet lux Oris, & Sephiræ Akudicæ: quatuor autem ab extra conſiſtunt, tanquam pars rationalis & intellectus inferior, item intellectus divinus, & unio emanationis, cum vaſis emanatis.

§. 5. Vel dici poteſt: quod ſub intellectu generali tres ſint gradus intellectuum analogicorum; nempe: ſuperior, medius, & inferior; quorum unus ſe habeat ut anima rationalis; alter ut plaſtica; & tertius ut adhærens ſupernis; per quos ille, tanquam per media congrua, deſcendat in mundum Aziluth, eumque emanare faciat, & vivificet, & faciat intellectualem & divinum.

§. 6. Sed quia in libro כנפי יונה & libro סדר האצילות hypotheſis hæc Lorjana paulò aliter proponitur; de iis etiam aliqua apponam. Et dico: quod אויר קדמון *Spatium primum*, quod continet quatuor Nomina Sancta, & 22. literas, ſit Adam Kadmon, nondum formatus: qui, poſtquam formatus eſt, vocetur אויר *Aura:* operationes autem & perfectiones ejus ſint *nomina*, quæ continent omnes mundos, & *literæ*, quæ denotant iſtorum principia, numeroſque & formas omnium rerum. Sequiturq; טהירו עילאה: ſplendor ſupernus, cum 248. luminibus ſuis; productis è quatuor nominibus עב סג מה בן, eſt Syſtema Sephirarum, Cranii, oculorum, aurium, & Naſi דא Adam Kadmon, quæ fiunt Jechidah, Chaijah, Neſchamah & Ruach Mundi Aziluth. Deinde Kether, cum decem Sephiris circularibus, ſunt Sephiræ Acudicæ: quamvis enim ſint decem, non tamen habent niſi vas unum, prodeuntque ab ore דא Adam Kadmon; & ſunt Nepheſch Mundi Aziluth. Sed Nekudicæ ſunt decem Sephiræ, quæ vocantur כלים vaſa, quæ

 prove-

provenịunt à vaſe Sephirarum Akudicarum. Fractio autem & mors contigit in decem Sephiris inferioribus, ex Necudicis. Et reſtitutio facta eſt per Sephiras מה, quæ prodierunt è fronte Adam Kadmon, & junctæ ſunt cum Sephiris סג vel בן. Et ex mixtione & converſione unarum ad alias, juxta ritum maris & fœminæ, productæ ſunt ſex perſonæ, quarum duæ ſupremæ ſunt una, & ſunt quinque corpora, vel vaſa ſpiritualia, illuminata à quinque animis Divinis, prodeuntibus ab Adam Kadmon, qui eſt cogitatio ſuprema, & intellectus ſummus.

§. 7. Scias autem, quod inter corpora mundi infimi materialis firmamentum ſummum, quod dicitur ערבות, correſpondeat perſonæ Attika: ſed Arich Anpin cum duobus capitibus, quæ ſunt רישא דאין Caput Non exiſtentis, & רישא דאריך Caput longi, (quia Caput τοῦ Attika vocatur דלא יתידע quod non cognoſcitur,) correſpondet primo mobili, cœloque ſtellato, & planetarum: Deinde pater, qui eſt Intellectus gradus Cheſed, correſpondet elemento aquæ: mater, à qua Rigores excitantur, igni: Seir Anpin, aëri; & Uxor ejus, terræ.

Cap. XIII.

Ex dictis datur ratio, quare præter tres mundos creatos etiam producti ſint tres mundi emanativi: de quorum dependentia, & numero, & unde ſit initium motus, quæ eſt Cauſa Varietatis omnium rerum.

§. 1.

ÆN-Soph creavit tres mundos, creativum, ſeu intelligentiarum ſeparatarum; formativum, ſeu intelligentiarum ad regenda corpora conſtitutarum; & factivum hunc: omnes autem creavit per emanativum, qui eſt locus decem Sephirarum, quæ verſantur in ore omnium Cabbaliſtarum.

Hæc

Hæc quidem diſtribuuntur in diverſas perſonas, tamen illuſtrantur à quinque gradibus lucis & animæ ſupernæ, cujus typus & imago eſt homo corporeus: quæ ſunt Jechidah, Chaijah, Neſchamah, Ruach & Nepheſch: quæ à Doctore noſtro vocantur lumina cranii, oculorum, aurium, naſi & oris Adami primi: quorum luminum hic eſt finis, ut per illa perficiatur mundus emanativus, & his mediantibus, cum cauſa prima uniatur.

§. 2. Præter hunc Adamum primum, & lumina mundi Æn-Sophici & emanativi adhuc tres ſunt gradus ſuperni, videlicet intellectus divinus, anima divina, & corpus divinum; quæ ſunt exemplaria, & cauſæ trium mundorum בי״ע creatorum.

§. 3. Mundus creativus ſe habet tanquam intellectus; quantumvis creatus ſit; ſimilisque eſt Adamo primo: quæ mihi videtur eſſe cauſa, quare in Sohar & Tikkunim aliquoties vocetur אדם דבריאה, Adam creativus. Mundus formativus ſe habet ut anima, & ſimilis eſt luminibus ſupernis, quæ illuminant Mundum Aziluth. Mundus factivus eſt quaſi corpus & receptaculum ſuperiorum, & quodammodo ſimilis eſt mundo emanativo, in ſe conſiderato, tanquam vas luminum ſupernorum. Adeoque dantur Mundi Divini, qui ſunt principia & exemplaria trium mundorum dictorum; qui ſe habent inſtar vaſorum intellectualium, per quæ Æn-Soph omnia produxit, gubernat, & perficit.

§. 4. His addimus, quod Adam primus & lumina ejus ſint principia & exemplaria ſex perſonarum emanativarum, hoc modo: Adam Kadmon eſt principium Senis Sancti, qui etiam vocatur Senex Senum occultus, ſicut lux cranii & cerebri refertur ad Arich Anpin, qui eſt Corona Aziluthica, & ſapientia prima, & occulta. Lux oculorum, conceptu ſuo interno, eſt principium & exemplar Patris. Lux aurium, matris. Lux naſi, Seir Anpin. Et lux oris, uxoris ejus. Ex quibus abundè

patet, quare præter Aziluth, de qua priores; ſtatuantur lumina mundi Æn-Sophici & Adami primi; de quibus in hypotheſi Lorjenſi.

§. 5. Et quia cauſata deſcendunt ab uno ſimpliciſſimo, per reſtrictionem extenſionis & influxus ejus; hinc neceſſariò ſunt finita, multiplicia, & quodammodo compoſita, minusque perfecta & varia: ſed ſecundùm magis & minus, prout nimirum magis vel minus abſunt à Cauſa prima ; unde ſequitur: quoniam deſcendendum fuit ad imperfectionem hanc conſummatam, & compoſitionem & multitudinem quaſi infinitam, quam videmus in mundo hoc corporeo & ſenſibili; quod opus fuerit tot intermediis, quæ continuatis gradibus procedant, determinentque & multiplicent vim Infiniti, donec commenſurari poſſet cum inferioribus, & proportione quadam intellectuali illa producat, conſervet & gubernet.

§. 6. Quoniam autem à principiis abſolutiſſimè ſtabilibus & immotis, quamvis ſint multa & diverſa; non poſſent in natura provenire operationes diverſæ & temporales ; quia ſemper agerent ſecundùm naturam & eſſentiam ſuam: hinc ſtatuenda ſunt principia variabilia & temporalia, ut poſſint eſſe cauſa variationis inferiorum. E. g. ſi ſol & luna cum reliquis planetis & fixis non moverentur, quamvis ſint corpora multa; tamen operationes & effectus tam varios non producerent eodem in loco, tempore & ſubjecto, quales ſemper fieri videmus: nec etiam eſſet ordo temporum, noctis atque diei, æſtatis atque hyemis, multò minùs caloris & frigoris, humiditatis & ſiccitatis, cum diverſitatibus mixtorum hinc provenientium: prout nec generatio & corruptio, elementorum, inanimatorum, viventium & ſentientium, quæ à motu, & diverſâ à ſole, reliquisque corporibus cœleſtibus, diſtantiâ, oriuntur. Quamvis enim unum, quatenus tale, non generet niſi unum; quatenus tamen variatur & mutatur, producere poteſt operationes varias & diverſas, unam hodie, alteram

cras;

cras; unam juxta minorem, & alteram juxta majorem diſtantiam; unam intuendo, alteram occultando ſe, &c. Unde concludimus, quod ad producendam diverſitatem operationum, præter multitudinem luminum & principiorum, neceſſaria ſit & alia iſtorum natura, juxta quam interdum communicationem habeant, interdum illa careant: ſive in totum, ſive ex parte, ex attributo vel hoc, vel alio, vel pluribus; ad operationem hanc vel aliam, vel plures, vel omnes; tempore, loco, parte, modoque, vel hoc, vel alio. Quamvis enim uno modo fierent res multæ; in iſtis tamen nulla eſſet variatio & motus: quoniam ex una eademque re, quamvis ſit multiplex, non fit niſi unum & idem: ita, ut procedi poſſet in infinitum, niſi perveniretur ad rem aliquam mobilem, vel gradum talem, qui, quamvis certo reſpectu manet id, quod eſt; tamen reſpectu mutabilitatis & variabilitatis diſpoſitionis ſuæ eſt cauſa operationum diverſarum, & inprimis omnium mutationum, & motus. Et hic gradus, ut mihi videtur, in mundo Spirituali & Divino eſt ille, qui vocatur Lux Oris Adami primi, & Sephiræ Akudicæ, per quas Lux originaria ſuperna immittitur in os, & per os interdum intrat, interdum exit; nunc magis, nunc minus; interdum è, vel in gradu primo, ſecundo, tertio, &c. nunc toto, nunc ejus parte, cum diverſitatibus pluribus aliis, de quibus R. Jizchak Lorja Tract. מטי ולא מטי Et hæc eſt cauſa variationis & motus, qui tribuitur perſonis emanativis; quæ propterea non tantum interdum gratiæ & benignitatis; interdum juris ſtricti & rigoris; interdum miſericordiæ; interdum omnium horum ſimul, vel aliquorum ex his, influxum præbent; unitis Sephiris nunc tribus, nunc quatuor, quinque, ſex, ſeptem, nunc omnibus; ita, ut pro vario modo unionis earum, variæ etiam emergant operationes in inferioribus: ſed etiam admittunt conceptus myſticos, ſtatuum embryonis, nativitatis,

Infan-

Infantiæ, ſuctionis, adoleſcentiæ, uſus cerebrorum & copulæ.

§. 7. Non enim ſufficit, quod lumina ſuperna dicantur multa; quia propterea in natura non producerentur effectus temporales & varii: ſed inter ſumma & ima requiruntur lumina quædam variantia, quæ vocantur vaſa: eò, quod à ſupernis diſtinguantur, tanquam illorum receptaculum, & ciſterna aquarum, quas è ſupernis accipiunt, & extra ſe ulteriùs emittunt; nunc omnibus, nunc multis, nunc aliquibus, nunc hoc, nunc illo modo, &c. ita, ut mutentur, prout mutatur motus in ſupernis, quem ſic applicant inferioribus, motui abſolutè ſubjectis. Nam è cauſis novis & variatis, oriuntur operationes novæ & variæ.

§. 8. Sic ergo ab unitate prima & ſimplici, immediatè emanat in hominem primum, numerus omnium rerum generaliſſimus: adeoque univerſitas omnium rerum, quarum ipſe virtute Infiniti Cauſa eſt. Cujus rei exemplum ſit numerus quinarius, qui in ſe continet primum parem, nempe 2. & primum imparem, nempe 3. adeoque perfectiſſimus eſt inter numeros compoſitos, tanquam omnium naturam continens, quorum omnes vel pares ſunt, vel impares. Et hic quinarius etiam datur in Adam Kadmon, quoniam Tetragrammaton, quod in ipſo eſt, in ſe eſt unum, & componitur è quatuor literis, quæ ſunt quinque: quò pertinent quinque mundi; quinque lumina; quinque perſonæ; & diſtributio decem Sephirarum, quæ in ſe continent univerſitatem omnium rerum: nempe apex literæ Jod inter mundos, deſignat Æn-Sophicum; inter lumina, lucem cranii; inter perſonas, Senem Sanctum. Jod ipſum inter mundos, Aziluthicum; inter lumina, lucem oculorum, vel cerebri; & inter perſonas patrem. He primum, inter Mundos, Briathicum; inter lumina, lucem aurium; inter perſonas, matrem. Vav; inter mundos, Jezirathicum; inter lumina, lucem Naſi;

inter

inter perſonas, Seir. He ultimum inter mundos, aſiathicum; inter lumina, lucem oris; & inter perſonas, Uxorem τῦ Seir.

§. 9. Quod autem Adam Kadmon in ſe continet per modum quinarii, id gradus ſequens continet per modum denarii; quatenus nempe quilibet è quinque illis gradibus dividitur in duos: quæ ſunt lux ambiens, & lux interna implens. Et ſic gradus tertius idem continet per vicenarium, ſi nempe decadi priori luminum addatur decas alia vaſorum. Et ſic gradus quartus per quadragenarium, quatenus nempe accedunt conceptus deſcenſus à cauſa ſua, & regreſſus ad illam. Et ſic porrò. Et hoc modo influxus Infiniti immutabilis non tantùm multiplicatur, ſed etiam quodammodo variatur & movetur in illis gradibus mutabilibus, & mobilibus intermediis; & ſic producuntur inferiora, quæ ſunt mutabilia & varia.

Cap. XIV.

Quomodo ex quinque vel ſex mundis dictis componatur unum quid ſub forma hominis, compoſitum è membris ſuis, potentiiſque animæ & intellectus.

§. 1.

MUndus Æn-Sophicus, i.e. cauſatum primum & perfectum Cauſæ primæ infinitæ, eſt mens, vel intellectus omnium Mundorum: quod Platonici vocant mundum intellectualem, & intellectum primum, qui eſt locus Monadum & Idearum divinarum, quæ ſunt exemplaria & cauſæ omnium rerum. In hoc homine primo unitas ejus ſumma, & intellectus ejus immobilis, videtur deſignari per lucem, prodeuntem è cranio; & ex hac unitate ortum habent omnes unitates omnium entium. Lux cerebri vel oculorum eſt eſſentia ejus, quæ continet, & progenerat omnes reliquas eſſentias.

Digitized by Google

Lux aurium eſt vita ejus, cum omni vitarum genere. Lux naſi eſt intellectus ejus, cum omnibus reliquis. Et lux oris eſt voluntas ejus, quatenus in ſe continet, & producit, atque movet omnes reliquas voluntates.

§. 2. Deinde, quinque perſonæ Aziluthicæ ſunt quinque gradus animæ, h. m. Senex Sanctus & Longus, (qui in Sohar habentur pro uno, exceptâ coronâ unicâ.) ſunt Jechidah hominis illius magni & unius, i. e. totius rerum univerſitatis. Pater eſt iſtius Chaijah, vel Neſchamah Neſchamæ. Mater, Neſchamah. Seir Anpin, Spiritus ejus. Et uxor ejus, iſtius Nepheſch, gradusque ultimus Animæ Adami primi. Atque ſic tres mundi בי״ע ſunt corpus iſtius hominis univerſaliſſimi. Et Briah quidem loco capitis eſt: hoc enim, quia continet ſenſus, tam internos, quàm externos, eſt pars corporis humani ſuprema & excellentiſſima, vas & habitaculum animæ rationalis, & hâc mediante intellectus; regitque & gubernat membra reliqua, eademque per media congrua ad finem, ultimamque perfectionem ſuam dirigit. Sed corpus reliquum, nempe pectus & venter, manus & pedes, correſpondent Jeziræ, quæ compoſita eſt ex angelis, à quibus provenit motus, & vita omnium inferiorum: ſed mundus Aſiah correſpondet fœderis membro & cruribus; nempe crus dextrum, firmamento; ſiniſtrum, elementis; & membrum fœderis, homini.

§. 3. Breviter: Unum ſimplex produxit hominem magnum generaliſſimum, qui intra ſe continet quinque mundos, ceu partes ſuas. Et ex his mundus Æn-Sophicus eſt intellectus ejus, qui componitur 1. ex Adam Kadmon, cujus ſimilitudo eſt Senex Sanctus: 2. ex luce Cranii, ceu Arich Anpin: 3. ex luce cerebri & oculorum, ceu patre: 4. ex luce aurium, ceu matre: 5. ex luce Naſi, ceu Seir Anpin: & 6. ex luce Oris, ceu uxoris. Deinde Homo hic univerſalis componitur ex anima, & apice literæ Jod, quæ eſt Kether, ejusque

Jechidah

Jechidah: Secundò ex ipſo corpore literæ Jod, quod eſt Chochmah & ejus Chaijah: Tertiò ex He primo & Binah, quæ eſt ejus Neſchamah: Quartò ex Vav & Tiphereth, cum annexis, qui eſt Spiritus ejus. Quintò ex He ultimo, nempe Malchuth, quæ ipſi eſt Nepheſch. Corpus autem referunt, capitis loco Briah; ubi quinque ſenſus externi correſpondent quinque perſonis dictis, relatis ad Nepheſch: & quatuor ſenſus interni correſpondent quatuor literis Tetragrammati, & quatuor nominibus עב סג מה בן, item quatuor Mundis, & quatuor pedibus Throni gloriæ; item quatuor Turmis angelicis, cum quatuor animalibus, & quatuor rotis. Sed frons, duo oculi, duæ aures, duæ nares, cum duobus labiis & lingua correſpondent decem Sephiris Briathicis: & ſicut inter Sephiras dantur quinque benignitates, & quinque rigores; ita in capite duæ partes faciei, & in qualibet quinque partes: quia frons & lingua componi cenſentur ex utraque extremitate. Corpus autem & Brachia comparantur cum Jezirah, ita, ut duo brachia, duo Ubera & venter correſpondeant quinque perſonis ejus, & quinque gradibus animæ: ſed decem digiti manuum referant decem Sephiroth, & quinque Benignitates, & quinq; Rigores cum decem turmis Angelorum, (contentis in duobus Cherubinis, qui ſunt inſtar duarum manuum, nempe Metatron & Sandalphon.) quæ ſunt 1. Chaijoth. 2; Ophanim. 3. Arelim. 4. Chaſchmalim. 5. Seraphim. 6. Malachin. 7. Elohim. 8. Bne-Elohim. 9. Cherubin. 10. Iſchim. Et hac ratione, ventris loco erit æther Arabhoth, quod mihi videtur eſſe illud firmamentum, ſupra quod Jecheskieli apparuerunt animalia: Ubera verò erunt fontes illi, per quos demittitur influxus. Et tandem mundus cœleſtis & elementaris comparatur duobus cruribus, & membro fœderis, ita, ut quinque membra, nempe duo crura, duæ manus & fœdus; ſint quaſi quinque perſonæ, & quinque gradus animæ, & quinque corpora, quæ in mundo ſenſibili, nempe quatuor elemen-

Digitized by Google

ta,& quinta eſſentia ætherea, & decem digiti pedum, referuntur ad decem Sephiroth mundi Aſiah; decem circulos; decem cortices; & decem compoſita elementaria, ut ſunt; inanimatum perfectum,& imperfectum, vegetabilia, piſces, aves, animalia terreſtria, homines, Spiritus aquatici, aërei, & ignei.

§. 4. Et concludemus cum Plotino, quod 1. Adam Kadmon ſit quaſi Intellectus: 2. quinque ejus lumina, rationalitas, quæ eſt locus quinque habituum, ut ſunt: Intelligentia, Ars, Prudentia, Sapientia & Scientia. 3. Aziluth, vis ratiocinandi in ſpecie. 4. Briah, ſenſus interni & externi. 5. Jezirah, vegetativa: & Aſiah quaſi corpus hominis iſtius magni & univerſalis.

Cap. XV.

Ulterius proponuntur ſex conceptus in Adam Kadmon.

§. 1.

NEceſſe eſt, ut Adam Kadmon, (& ſic omnia cauſata reliqua;) reperiatur in Infinito, quamvis iſtius cum cauſatis nulla ſit comparatio: Si enim non quodammodo reperiretur in illo, non poſſet eſſe id, quod eſt in natura ſua. Et hic eſt conceptus primus cauſati primi, continentis omnia cauſata reliqua, nimirum, ipſa illa immenſitas, quæ eminenter continet in ſe omnia entia.

§. 2. Secundus eſt, quod Cauſa prima intelligat & velit cauſatum ſuum primum, & cum ipſo uniatur, illudque producat, & progeneret: & juxta hunc conceptum Adam Kadmon prodiit, ex immenſitate inæſtimabili, & determinationem accepit per unionem influentis. Hic conceptus vocatur applicatio Infiniti ad Cauſatum ſuum.

§. 3. Conceptus tertius eſt, quod Cauſa prima primo huic

huic homini præbeat entitatem, quâ ſubſiſtat extra cauſam ſuam, in ipſa natura ſua determinata.

§. 4. Quartus, eſt converſio, & diſpoſitio Cauſati, quâ revertitur ad Cauſam ſuam, ut ſibi communicet Bonitatem eſſendi & perfectionem, ſicut primò ipſi communicaverat entitatem ſolam. Si enim Cauſa primo ſtatim eſſendi momento ipſum produxiſſet omnibus numeris abſolutum, non converteretur ad illam, ſed in ſe acquieſceret ſibi relictum. Neceſſum ergò eſt, ut redeat ad Cauſam ſuam.

§. 5. Et quia nemo hoc cauſatum elevare poſſet ſupra ſe, adeoque non acciperet id, quod eſt, & quo tum caret, niſi virtute ſuperioris cujusdam attolleretur & diſponeretur, ut aptum fiat, ad ſuſcipiendum, quod erat; dubium non eſt, quin Æn-Soph poſt gradum hunc quartum elevet hoc cauſatum ſuum, ipſumque diſponat, (qui eſt conceptus quintus:) ad iſtam perfectionem, quam in illud immittere vult; & immittit.

§. 6. Hanc autem Adam Kadmon, ita converſus ad cauſam ſuam, & diſpoſitus ad illam recipiendam, tandem accipit, conceptu ſexto; ita, ut in ſe ſit perfectus, & felix; unitus cum fonte ſuo, & illius virtute & proprietate repletus: quâ deinde producit & gubernat omnia.

§. 7. Et à ſex iſtis conceptibus omnia prodierunt, quæ à cauſa prima, ipſo mediante, producta ſunt. Et fortè ex conceptu primo, prodiit Adam Kadmon: ex ſecundo, lumina mundi Æn-Sophici; ex tertio, Aziluth; ex quarto, Briah; ex quinto, Jezirah; ex ſexto, Aſiah.

§. 8. Eodem modo etiam ratione luminum ſuperiorum, juxta illum conceptum, quod infinitum ſublimius ſit omnibus entibus, produxit lucem cranii: Juxta ſecundum, quod contineat omnia, lucem cerebri: juxta tertium, quod illud producat extra ſe, lux oculorum: juxta quartum, quod convertatur, & diſponatur, lux aurium: juxta quintum,

 quod

quod perficiat illud, lux naſi: juxta ſextum, quod adjuvet operationes ejus, ad producendum inferiora, lux oris.

§. 9. Idem procedit in perſonis, ita, ut ad primum gradum Senex Sanctus; ad ſecundum, Arich; ad tertium pater; ad quartum mater; ad quintum, Seir Anpin; ad ſextum, uxor ejus referatur.

Cap. XVI.

Quod ex quinque potentiis vel gradibus, quæ concipiuntur in Adam Kadmon, provenerint quinque Mundi.

§. 1.

ADam Kadmon, quatenus concipitur ut unitas omnium unorum, quæ ſunt quaſi Coronæ, & centra omnium ſubſtantiarum ſpiritualium, produxit mundum Æn-Sophicum, in quo lucent lumina ſuperna: quatenus concipitur ut objectum intellectuale primum, quod continet ideas omnium entium, produxit mundum, qui continet decem Sephiras, ceu numeros, menſuras, & pondera intellectualia & perfecta: Sed quatenus concipitur ut intellectus, creavit mundum Briah, qui continet intelligentias abſtractas, à materia ſeparatas: porrò, quatenus concipitur ut vita, formavit mundum Jezirah, & Angelos; qui ſunt motores & animæ corporum præſtantiſſimorum: quatenus autem concipitur ut ſubſtantia, quæ eſt gradus ultimus & imperfectiſſimus, fecit mundum Aſiah, qui reſpectu cœterorum plane imperfectus eſt, & à ſuperioribus perficitur.

§. 2. Præterea conſiderandum, quod ſequitur. Ab uno primo immediatè productum eſt cauſatum primum, Adam Kadmon, juxta illum conceptum, quo Cauſa ipſa conſideratur in ſe, ut per ſe ſubſiſtens, & ſupra omnia: ſed quatenus refertur ad cauſata ſua, & ad illa extenditur, illiſque manifeſtatur,

feſtatur, produxit nomen Tetragrammaton, mundoſque ad iſtud relatos, hoc modo: apex literæ Jod, & Mundus Æn-Sophicus, cum Adam Kadmon, & quinque luminibus, reſpectum habent ad Cauſam primam, quatenus elevata eſt ſuper omnia: Gradu ſecundo, vel tertio, (quia Adam & lumina interdum pro uno habentur, interdum pro duobus;) Jod & mundus Aziluth reſpectum habent ad cauſam primam, quatenus conſideratur, tanquam contineat omnia; ſicut numerus literæ jod denarius continet omnes numeros; Porrò, quatenus cauſa prima conſideratur ab Adam Kadmon, ut cauſa efficiens rerum omnium, iſte gradu tertio vel quarto produxit He primum, & mundum Briah. Et quatenus illam conſideravit ut formam conſervantem & gubernantem omnia, produxit Vav & Jezirah. Tandem, quatenus ipſam conſideravit ut finem, qui ad ſe trahat, & in ſe perficiat omnia entia, produxit He ultimum, & Aſiah. Quod etiam applicari poteſt ad lumina ſuperna: item ad perſonas, quæ nunc ſex, nunc quinque numerantur.

§. 3. Porrò, Deus infinitus, qui eſt elevatus ſupra omnia, continet omnia; producitque; gubernat & perficit omnia; cum tribus cauſis, efficiente, formali & finali: & operatur omnia per lenitatem, Rigorem, vel miſericordiam: unde generantur à Cauſa hac, quinque vel ſex, quæ reperiuntur in ipſo eminenter, & in mundo, luminibus & perſonis ſimiliter: quia, quatenus in ſe continent ſummum, medium & imum; convertuntur ad cauſam ſuam, tanquam ad principium, à quo prodierunt; & tanquam ad medium, quod ipſa dirigit, & ad ſe reducit; & tanquam ad finem, qui ipſa perficit. Et quia compoſita ſunt ex eſſentia, potentia & operatione; per ſe ſubſiſtunt, adſcendunt ad cauſam ſuam; & inclinant ad operationes ſuas.

§. 4. Præterea, Senarius eſt numerus rotundus; prout & quinarius: quia, dum multiplicantur per ſe, redeunt in ſe.

Et

Et in ſpecie, Senarius compoſitus eſt ex partibus ſex: nempe 3. 2. & 1. vel 3. ½. Et quinarius ex maſculo primo, 3. & fœmina prima, 2. Senarius etiam conſtituit ſex terminos corporis, qui ſunt, ſummum, imum, dextrum, ſiniſtrum, anterius & poſterius. Et quinarius quinque corpora naturalia, nempe elementa, & quintam eſſentiam ætheris. Et hæc eſt cauſa, quod in Tetragrammato reperiantur He & Vav, qui ſunt quinarius & ſenarius.

Cap. XVII.

Exponitur Pſalmus ultimus: & quia non directè ad ſcopum noſtrum, hoc caput omiſimus.

Cap. XVIII.

Caput ultimum eſt anacephalæoſis totius hujus Diſſertationis.

§. 1.

ANtequam finiamus hanc Diſſertationem, breviter repetemus ea, quæ in illa dicta ſunt. Nempe 1. quod cauſæ primæ duplex extet operatio: nempe mundorum ſeparatorum בין, & mundorum ſuperiorum. Vel ſic: gradus operationum, vel ſunt tres inferiores, vel ſuperiores, qui ſunt Adam Kadmon, cujus formam habet Briah: lumina mundi Æn-Sohici, quorum ſimilitudo eſt in Jezirah: & mundus Aziluth, cujus imago eſt Aſiah. Primus & conformitas ejus, eſt quaſi intellectus abſtractus, ſive mens: Secundus & ſimilitudo ejus, eſt quaſi anima: & tertius & imago ejus, quaſi corpus, ſubjectum, & vas. Nempe, inter emanantia Adam Kadmon eſt lux ſimplex, per ſe abſoluta & ſubſiſtens, & ſic Briah inter creata. Lumina Mundi Æn-Sophici inter emanantia

nantia & divina ſunt lumina unita cum ſubſtantia, vel ſubjecto, vaſeque & receptaculo; & ſic Angeli inter creata, qui junguntur & uniuntur cum corporibus. Tandem Mundus Aziluth in ordine emanantium eſt quaſi vas & receptaculum, in quod lumina ſuperna imprimuntur; & eandem naturam habet Aſiah, reſpectu animarum intellectualium, earumque originis, qui eſt Thronus, intellectus nempe abſtractus, aliique non ita abſtracti & ſimplices, ſed compoſiti è potentiis aliis, conſiſtentes ſuper corpora, & moventes atque gubernantes eadem. Et ſic inter Divina & emanantia datur intellectus ſimplex, qui eſt Adam Kadmon: deinde animæ ſubſiſtentes, & illuſtrantes vaſa divina, quæ ſunt lumina Æn-Sophica: Et denique ſubſtantiæ & vaſa, quæ illa ſuſcipiunt intra ſe, & per illa illuminantur, quæ ſunt Sephiræ emanativæ. Eodem modo inter creata dantur intelligentiæ, animæ, & corpora, diſtincta in tres mundos בי״ע.

§. 2. Secundo explicationis modo Æn-Soph dicitur eſſe ſupra omnem intellectum, & objecta intellectualia: Adam Kadmon autem objectum intelligibile quidem, ſed tanquam ſol, per ſe nimis ſublimis & abſconditus oculis omnium intelligentium: ſed lumina Æn-Sophica ſunt intelligibilia determinata, quædam tamen magis, quædam minus; prout magis vel minus abſcedunt à facie Adam Kadmon, vel appropinquant imum verſus, in quo faciunt vas & receptaculum, quod eſt Aziluth, & Sephiræ ejus, quæ fiunt intelligentiæ in actu, per influxum & irradiationem luminum Divinorum, tanquam objectorum ſuorum determinatorum; quibus mediantibus aliquantum percipiunt de Adam Kadmon, qui ſolus immediatè eſt intelligibile ſummum, elatum ſuper omnes intellectus; & mediante hoc Adam Kadmon iſti aſcendunt, ut aliquantulum apprehendant de occultiſſimis Infiniti.

§. 3. Tertius explicandi modus eſt hic: Omnes perfe-

ctiones mundi formalis & divini conſiderantur eſſe cauſaliter & eminenter: In Adam Kadmon formaliter, & perfectè: in luminibus communicativè, & quidem perfectè: & in Aziluth communicativè quidem, ſed imperfectiùs.

§. 4. Quartus modus. Æn-Soph eſt immenſitas incommunicata & incommunicabilis: Adam Kadmon, Communicatio prima, & perfecta, adeoque æqualis & perpetua: Lumina, communicatio ſecunda; ſed non usque adeo perfecta; etſi perpetua, tamen inæqualis. Et ſic intelligitur, quomodo Bonum abſolutum benefaciat ſemper, atque extendatur.

§. 5. Quintus. Æn-Soph eſt unitas infinita & ſimpliciſſima, elevata ſupra omnia, velut eorum cauſa. Adam Kadmon eſt unitas eſſentiæ vel ſubſtantiæ primæ, quæ, cùm determinata ſit quodammodo ad omnia entia, certo reſpectu & applicatione eadem produxiſſe dicitur. Lumina ſunt intelligentiæ, à dicta unitate prima emanantes. Et primò quidem lumina cranii, cerebri & oculorum, ſunt tres gradus intelligentiarum; nimirum ſummarum; mediarum; & infimarum: quæ à Proculo dicuntur, intelligibile eſſentiale; intelligibile eſſentiale, & vitale; & intellectus; & intellectus eſſentialis, vitalis, & intellectualis. Vel aliter: formantes; formatæ & formantes; & intelligentiæ formatæ tantùm. Vel, illuminantes; illuminatæ & illuminantes ſimul; & illuminatæ tantùm. Vel denique intelligibiles; intelligibiles & intelligentes ſimul; & intelligentes tantùm. Deinde lux Naſi eſt anima rationalis, communicationem habens à mente vel intellectu, & propterea conſiſtens ſuper corpus divinum. Et lux oris eſt imago animæ primæ, vitaque ejus, & anima, adhærens corpori, eſtque forma ejus; & per illud, tanquam inſtrumentum naturale, operatur operationes ſuas. Sed Aziluth eſt ipſum corpus, cujus cranium eſt Kether: Cerebrum, Chochmah: Cor, vel Lingua, Binah: duo brachia,

Cheſed & Gebhurah: Duo crura, Nezach & Hod: Corpus, & fœdus, & corolla: Tiphereth, Jeſod & Malchuth.

§. 6. Sextus. Poſt Æn-Soph ſequitur intellectus primus & generalis Mundi Divini, qui eſt Adam Kadmon. Poſt illum, intellectus communicati & particulares, diſtincti in tres claſſes divinas; ſummam, mediam & imam. Has ſequitur anima vel intellectus, qui in tempore intelligit & operatur: & quia ſtationem habet ſuper corpore, in illud immittit gradum quintum, nempe naturam, vel animam ſecundam, quæ repleta eſt ſpeciebus vel ſeminibus, & cauſa efficiens eſt, & formalis totius exiſtentiæ corporis, & totius potentiæ, & operationis ejus. Et hæc eſt Aziluth, in qua Arich Anpin, ætheri; Pater, aquæ; Mater, Igni; Seir Anpin, Aëri; & uxor ejus, Terræ correſpondent. Vocaturque corpus; quia eſt vas & receptaculum graduum animæ & mentis, ſupernorum, qui ob Æn-Soph, mediante Adam Kadmon, in dictum mundum Aziluth immittuntur, illumque vivificant & intellectualem faciunt; ut dicunt Platonici. Dicitur autem corpus & vas, reſpectu ſuperiorum: cùm in ſe ſit ſpiritualis & divinus, magnoque gradu ab inferioribus diſtans. Inter quos mundus Briah etiam eſt intellectus ſimplex, & ſpiritualis: Sicut & Jezirah: qui ſaltem diſtinguitur à Briah, eò, quòd nexum habeat cum corpore, ſuperque illo conſiſtat, & illud gubernet.

§. 7. Et hoc Caput, hancque Diſſertationem concludemus loco quodam illuſtri Doctoris noſtri R. Jizchak Lorja, qui dicit: Æn-Soph ſe habet tanquam Sol, qui in ſe inviſibilis eſt, & incomprehenſibilis, niſi extra ipſum, & in diſtans. Secundus ipſum videndi modus eſt per feneſtram. Tertius: Si tantùm è longinquo, vel feneſtra videatur; vel mediante vitro, aut velo. Quod ſimile ad infinitum & gradus ſubſequentes ſic applicari poteſt: Infinitum comprehendi non poteſt, niſi quàm remotiſſimè, & mediantibus gra-

dibus multis, ab illo productis, & longiſſimè deſcendentibus à perfectione, & ſimplicitate infinita. Et hæc diſtantia & amotio mihi videntur eſſe Adam Kadmon, & lumina Æn-Sophica. Poſt illa Kether vel Attika aſſequitur Infinitum, ſine oſtio quidem, vel feneſtra, ſed admodum remotè. Chochmah autem tantum quaſi per januam, vel feneſtram Coronæ, & non per nudam diſtantiam (mundum ſc. Æn-Sophicum manifeſtatum,) cauſam ſuam aſſequitur. Binah eandem apprehendit per duas feneſtras, quæ ſunt Kether & Chochmah; quarũ proxima minor eſt. Et ſic usq; ad Malchuth, quæ cognoſcit infinitum, mediantibꝰ novem feneſtris, quarum ultima ipſiq; proxima; nempe Jeſod, eſt minima. Sed Mundus Briah, non tantum non in diſtans, nec tantùm non per feneſtras; ſed etiam mediante velo quodam, illum videt: perque hunc lux ejus iterum per feneſtras multas, magnas & parvas, de gradu nimirum ejus ſummo, usque ad imum deſcendit; & è minimo iſtius foramine illum accipit Jezirah, cui duplex velum obtenditur, nimirum unum proprium, & alterum Mundi Briah: adeoque hic mundus lucem ſupernam, nunc magis nunc minùs percipit; prout per plures, vel pauciores feneſtras illabitur. Deinde mundus Aſiah eandem lucem per triplex vitrum vel velum accipit; quæ ſunt, Briah, Jezirah, & Aſiah.

§. 8. Summa hæc eſt: Neceſſum eſſe, ut plura dentur media, per quæ recipiatur lux ſuperna, ſi ſuſcipi debet ab inferioribus: Et hæc omnia propter imbecillitatem recipientium.

DISSER-

DISSERTATIO SEPTIMA.

CAP. I.

De Speciali ſignificatione Nominis Tetragrammati.

§. 1.

QUia in Adam Kadmon ſtatuimus exiſtere nomen Tetragrammaton, de illo nunc quædam dicenda ſunt. Nempe, Jod, prima ejus litera, concipitur ut punctum, quod non tantum eſt indiviſum, ſed & indiviſibile: deſignatque unitatem, quæ, cùm aliena ſit ab alteritate, etiam non tantùm indiviſa eſt, ſed & indiviſibilis.

§. 2. He deſignat ens, quod eſt compoſitum ex eſſentia, & exiſtentia; ſicut He compoſitum eſt ex ד & י, vel, ex tribus Vavin, quibus deſignatur eſſentia, exiſtentia, & ens. Vel: eſſentia, potentia, & actus; forma perfecta, materia perfecta, & compoſitum ex iſtis: & prout Plato dicit: compoſitum conſtare è fine & termino: & in ſupernis talia ſunt: eſſentia, vitæ, & intellectus: & in mundo; intelligentiæ, animæ, & corpora: & in iſtis, cœleſtia, elementa, & elementata.

§. 3. Vav denotat vitam, quæ eſt emanatio & motus eſſentiæ, quæ in ſeipſa manifeſtatur: eſtque medium uniendi, & connexionis, inter eſſentiam & intellectum.

§. 4. He ultimum eſt imago & ſimilitudo intellectus, vel mentis, & ad inſtar illius triplex eſt; compoſita nempe ex potentia intellectuali, actu intelligendi, & fine, ceu objecto intelligibili; prout etiam ſe habet eſſentia, quam deſignat He primum; quia intelligibile, quod eſt eſſentia, non eſt di-

S 3 verſum

verſum quid ab intellectu, quatenus eſt in actu, ſed cum ipſo unum eſt.

§. 5. Quaternitas autem iſtius nominis etiam deſignat unitatem, eſſentiam, bonitatem & veritatem, quæ ſunt attributa generalia omnium. Item quatuor cauſas, finalem, efficientem, formalem, & materialem, vel inſtrumentalem.

§. 6. In hoc nomine etiam continentur omnes literæ, tam conſonantes, quàm vocales. Tres enim literæ, Jod, He, Vav, ſunt 21. addito autem ipſo nomine, fiunt 22. quot ſunt literæ. Vel, ſi totum nomen numeres, habebis 26. & cum toto 27. qui eſt numerus literarum cum duplicibus. Et ſic in eo etiam continentur quinque vocales, ad quas puncta omnia referuntur.

§. 7. Et hinc patet, quomodo Tetragrammaton, quia continet omnes literas, non tantùm ſit cauſa omnium nominum, & verborum, quæ ſunt ſymbola omnium rerum: ſed per illud etiam cognoſci queant omnia, tam intelligibilia, quam ſenſibilia: adeoque ſymbolum ſit illius Entis, quod omnia produxit & conſervat, & ad operationes omnium concurrit.

Cap. II.

Proponuntur & ſpecialia quadam alia de Tetragrammato.

§. 1.

JOd, quia ſimplex, eſt unum & primum quid, & ſimile uni, quod numeris, & puncto, quod corporibus omnibus prius eſt. Punctum autem, ſecundùm longitudinem motum, producit lineam, nempe Vav; & hæc in latitudinem mota, producit ſuperficiem, & ſic ex ו fit ד. (motus enim à dextra tendit ſiniſtram verſus, & omnis communicatio eſt à ſummo ad

ad imum.) Et hæc eſt expreſſio hujus literæ plena, hoc modo: דוי. Vav autem & Daleth ſunt decem, ſicut Jod eorum principium. Porrò, ſi Daleth fiat craſſum, ipſique addatur profunditas, inde fit corpus, in quo omnes tres dimenſiones, h. m. ה: quæ eſt nota profunditatis.

§. 2. Notum autem, quod ד ſit ſymbolum fœminæ, quia in ſe habet notam deſcenſus primi ab uno, cum omnibus numeris; eſtque principium omnis ſeparationis: ſicut & juxta ſignificationem nominis, Daleth fœmina pauper eſt, & perfectione caret; & ſicut janua aperitur, ut accipiat influxum ſupernum, & maſculum. Et tum generatur cauſatum inferius, nempe He, deſuper apertum rima quadam tenui; quia in ſummitate receptionem habet ſubtilem admodum: inferius autem habet aperturam latiorem, quia progenerat cauſatum craſſius & imperfectius, quod, ut prodeat, opus habet portâ latiore.

§. 3. Deinde, unum correſpondet puncto; duo, lineæ; quia hæc eſt extenſio inter duo puncta. Tria, ſuperficiei; quia figura prima eſt Triangulum inter tria puncta. Quatuor puncta conſtituunt corpus primum, quale eſt cubus. In quaternario autem continetur denarius, hoc modo: 1. 2. 3. 4. Et hoc modo Tetragrammaton in ſe quidem eſt unum; ſed continet duo, nempe duo He: tria, nempe tres literas Jod, He, Vav: quatuor, nempe quatuor literas: quinque, cujus nota eſt He: ſex, cujus nota eſt ו: Septem, in modo ſcribendi, qui vocatur בן 52. cujus numerus minor eſt 7. Octo, quia numerus nominis eſt 26. & numero minore 8. Novem, in ſcriptionibus, עב 72. סג 63. מה 45. (& בן; ſi enim Nun finale denotet 700. & Beth 2. numerus minor erit 9.) Decem, quia in dictis plenitudinibus occurrunt decem literæ. Adeoque Tetragrammaton omnes continet numeros. Et ſicut in denario omnes continentur numeri; ita in quaternario omnia corpora; ſuntque duæ notæ perfectionis generalis,

ralis,per quas omnia menſurantur & numerantur: quæ ſunt ſimilitudines decem Sephirarum Mundi Æn-Sophici,qui cauſa eſt quatuor mundorum.

§. 4. Sicut autem Jod plenè ſcriptum, iterum producit denarium; ita ſciendum eſt, quòd inter internum & externum nulla ſit differentia; ſed ſit res eadem. Et hoc modo etiam Jod,tanquam punctum, & tanquam denarius, eſt primum & ultimum; ſimplex, & forma una, & tamen continens omnes formas, ſive univerſale ſimplex & perfectum, & generale primum, i. e. cauſa tam efficiens, quàm finalis rerum omnium.

Cap. III.

Quis ſit locus Nominis Tetragrammati, & alia quædam de denario.

§. 1.

Alibi dictum eſt, quod locus Tetragrammati ſit in canali, ſeu finali Æn-Sophico, tanquam anima omnium animarum: quod nihil aliud eſt,quàm applicatio illa, qua Æn-Soph intelligit,& deſiderat omnia cauſata ſua,& cum illis unitur. Si enim numerus duarum primarum Tetragrammati,id eſt, 15. in ſe ducatur, & ſic etiam duæ poſteriores, i. e. 11. orietur 346. qui eſt numerus רצון, bona voluntas; & addito quaternario Tetragrammatico 850. qui eſt numerus שכל intellectus.

§. 2. Secundus locus Tetragrammati in Adam Kadmon eſt, cum plenè ſcribitur, unde proveniunt quatuor nomina עב סג מה בן, quæ ſunt origines luminum Mundi Æn-Sophici & אביע.

§. 3. Tertius Tetragrammaton locandi modus eſt hic: ut apex די Jod ſit in luce cranii: Jod,in luce cerebri & oculorum: He,aurium: Vav, Naſi: & He ultimum, Oris.

§.4.Quar-

§.4. Quartus Tetragrammati locus eſt in Aziluth, & quinque ejus perſonis: Attik enim, ob ſublimitatem ſuam, ad nullam literam refertur. Modo quinto Tetragrammaton locatur in qualibet Sephira omnium perſonarum. Sexto, in Briah, & in unaquaq; è quinque perſonis ejus, & in qualibet Sephira cujuslibet perſonæ. Et ſic in Jezirah & Aſiah, & perſonis eorum, numeriſque, intelligentiis, animabus, corporibus; adeoque in omnibus rebus.

§.5. Ad hoc Nomen Tetragrammaton etiam applicantur ſequentes quaterniones. Nomen אהיה, quod alii ad Binah & ad Daath, alii ad Kether referunt; propriè autem pertinet ad Kether gradûs Binah. Et nomen ארני, quod pertinet ad Malchuth. Item, אבי״ע. Item, Lenitas, Rigor, Miſericordia, &, quod iſta continet. Et מנחא. Et quatuor lumina: directum, reflexum, veſtigium & ſcintilla. Et quatuor pedes throni, ad quos referuntur patres. Et quatuor genera populi Sancti, Sacerdos, Levita, Jiſraëlita, & proſelytus. Et quatuor animalia, Leo, bos, Aquila, homo, & uniuscujusq; quatuor facies. Et uniuscujusq; quatuor alæ. Et quatuor principes Angelorum, Michaël, Gabriel, Uriel vel Nuriel, & Raphaël. Et poſt iſtos quatuor exercitus Angelici, ad dextram, ſiniſtram, ante & retro locati. Et quatuor vigiliæ noctis. 4. turmæ corticum. Et 4. ſpecies ignium ſpiritualium: albus; ruber; flavus, & niger. Et 4. fluvii Eden. 4. Cardines mundi. 4. puncta Sphæræ cœleſtis. 4. Elementa. 4. Venti. 4. Qualitates. Et 4. temperamenta. 4. anni quadrantes. Et 4. paſſiones; cupiditas, timor, gaudium & triſtitia: vel, amor, odium, delectatio & dolor. 4. Virtutes; prudentia, juſtitia, temperantia, & fortitudo, reſidentes in quatuor potentiis animæ, intellectu, voluntate, concupiſcibili, & iraſcibili. 4. Virtutes Theologicæ, Fides, Spes, Charitas, vel benignitas, timor humanus & divinus. 4. quibus conſtat homo; corpus, potentia vegetativa, potentia vitalis, & anima rationalis. 4. formæ generum in mundo intellectuali. Et 4. ſpecierum, analogæ illis, e.g. juſtus, fortis, benignus, pulcher.

Digitized by Google

Et 4. principia entium ſupernorum, juxta Proculum & Syrianū, unitas, æternitas, terminus, & quod ex tribus his componitur. Et ſic entia ſumma etiam ſunt 4: intelligibile primum; ens intelligibile; intellectu præditum; vita intellectûs; & intellectus vitalis. 4. etiam ſunt omnium rerum ſumma genera; unum ſimplex; intelligentiæ ſeparatæ; animæ; & corpora. Vel, juxta Patritium, incorporea; corporea; incorporea incorporata; corporea incorporata, i. e. intelligentiæ; animæ; naturæ; & corpora. 4. ſpecies providentiæ: dare omnia omnibus; dare omnibus, ſed non omnia; dare omnia, ſed non omnibus; & dare quibusdam, ſed non omnibus. 4. Species animarum: intellectuales; divinæ, ſemper ſequentes Deum; ſequentes aliquando, ſed in puritate; & quæ his modis carent. Sic in cœlo quatuor: corpus, quod movetur; anima, quæ illud movet; intelligentia, propter quam illud movet; & motus vel actus, ab his omnibus procedens. Item quatuor cauſæ: finalis; efficiens; formalis; & materialis. Sic in omni ente, juxta Philoſophos, reperiuntur 4: eſſentia; exiſtentia; proprietas; & actus. Item: unum; bonum; verum; & eſſentia. Et in homine, ſecundùm Ijobum; cutis; caro; oſſa; venæ. Item 4. quadraturæ lunæ. 4. fluxus & refluxus maris viginti quatuor horis. 4. gradus ſpirituum immundorum, quos vidit Elias & Jecheskiel. 4. ſupplicia ſynedrii. 4. Regna. 4. metalla: argentum; aurum; cuprum & ferrum. 4. paria ſepulta in urbe quaternionis. 4. vexilla. 4. anni præputii. 4. veſtes ſacerdotis communis. 4. veſtes aureæ ſacerdotis magni. 4. ſpecies faſciculi ſcenopegitici. 4. annuli altaris: menſæ; arcæ. Et ſic omnis Philoſophia divina continetur doctrina de eſſentia; unitate; veritate; bonitate. Item, eſſentiâ; exiſtentia; potentia; & actu. Et naturalis de materia; privatione; forma; & compoſito. Item, ſubſtantia; qualitate; quantitate; & motu. 4. ſpecies mutationum: generatio & corruptio, reſpectu ſubſtantiæ; alteratio, reſpectu qualitatis;

litatis; augmentatio & diminutio, reſpectu quantitatis; aſcenſus, deſcenſus, & motus in circulum, ratione motus. Et ſic quatuor Elementa, & quatuor elementata: inanimatum; vegetabile; brutum; & homo. Et in Geometria: punctum; ſuperficies; linea; corpus. Et omnis perfectio intellectus conſiſtit in potentia intelligendi; Scopo, vel objecto; actu intelligendi; & elocutione actuali rei intellectæ. Quaternarius enim eſt numerus perfectus, quia continet formam omnium numerorum, quod eſt unum; materiam omnium numerorum, quæ ſunt duo; compoſitum ex utroque, quæ ſunt tria; & operationem, quæ ſunt quatuor. Item, quia continet primum parem, nempe 2. & primum imparem, 3. & totum denarium 1. 2. 3. 4. Eſtque numerus juſtitiæ, quia eſt quadratus, adeoque æqualis, & ſtabilis, ſemperque rectus & immutabilis, etiamſi moveatur, vel cadat: unde per illum jurârunt Pythagoræi, tanquam per principium totius naturæ, &c.

CAP. IV.

De Sephiris in genere.

§. 1.

QUia fundamentum & objectum Doctrinæ Cabbaliſticæ ſunt Sephiræ; nunc dicendum eſt de iſtarum proprietatibus, & attributis. Nempe, media illa, de quibus diximus, quæ repræſentant cauſam primam, in ſe occultam planè, ſunt Sephiræ; quæ ab illa immediatè emanarunt, & illius virtute produxerunt, & gubernant omnia reliqua.

§. 2. Iſtæ Sephiræ ſunt productæ ab uno primo ſimplici, manifeſtantes bonitatem ejus infinitam: ſpecula veritatis ejus, & analogia eſſentiæ ejus celſiſſimæ: Ideæ Sapientiæ ejus, & repræſentationes voluntatis ejus: receptaculum potentiæ ejus, inſtrumentum operationis ejus: gazophylacia

felicitatis ejus, diſtributrices benignitatis ejus: Judices regni ejus, qui in lucem producunt jus ejus: & tandem denominationes, attributa, & nomina illius, qui ſummus eſt omnium, & omnium cauſa: decem nomina indelebilia: decem attributa auguſtiſſimæ Majeſtatis ejus: decem digiti manuum ejus, quinque dextri, & quinque ſiniſtri: decem lumina, quibus ipſum eradiat; & decem veſtes, quibus amicitur: decem viſiones, quibus apparet: decem formæ, quibus omnia formavit: decem ſanctuaria, in quibus glorificatur: decem gradus prophetiæ, quibus manifeſtatur: decem cathedræ, in quibus informat: decem throni, in quibus judicat populos: decem ſpecies Paradiſi, vel thalami, pro iis, qui ipſis digni ſunt: decem gradus, quibus deſcendit, & quibus ad illum aſcenditur: decem campi, producentes omnem affluentiam & benedictionem: decem fines, deſiderati ab omnibus; ſed quos aſſequuntur tantùm juſti: decem lumina, illuminantia intelligentias: decem ſpecies ignis, exurentes omnes concupiſcentias: decem ſpecies gloriæ, beatificantes omnes animas intellectuales, & mentes abſtractas: decem dicta, quibus creatus eſt mundus: decem ſpiritus, quibus iſte movetur & vivificatur: decem verba, & decem numeri, menſuræ, & pondera, quibus omnia numerantur, ponderantur & menſurantur: decem lapides lydii, quibus probatur omnium rerum perfectio; prout nempe quid magis vel minùs ad illas accedit, vel ab illis abſcedit: decem prædicamenta, quibus continentur omnia: genera generaliſſima, quæ in ſinu ſuo comprehendunt omnia, & extra ſe edunt: providentiæ, extenſæ ab uno extremo ad alterum, & curâ ſua omnia dirigentes ad commodum & emolumentum ſuum: cauſæ ſecundæ, per quas prima omnia operatur, conſervat & gubernat: radii divinitatis ejus, per quos omnia illuſtrantur & manifeſtantur: formæ & ideæ, & ſpecies, per quas omnia producuntur: animæ & potentiæ, per quas omnibus datur eſſen-

tia, vita & motus: ordo temporum, quo omnia dimenſurantur: loca incorporea, quæ intra ſe comprehendunt omnia: monades ſupernæ, ad quas reducuntur omnia multa, & per illas ad unum ſimplex: & denique perfectiones formales, quæ, cùm dependeant à perfectione una eminente, interminabili, cauſæ ſunt omnium perfectionum dependentium: quæque illuminant intelligentias ſimplices, & à materia ſeparatas, & animas intellectuales, & corpora cœleſtia, elementaria, & elementata.

Cap. V. VI. VII.

§. 1.

Cap. V. agitur de Nomine Sephirah: nempe quod derivetur à rad. ספר numeravit, ut Gen. 41, 49. *ceſſavit numerari*: ubi de Numero agitur prolixè.

§. 2. Juxta Platonicos enim, ſicut Infinitum eſt ante ens primum, quod neceſſariò eſt multiplex & compoſitum; ità Numerus, qui eſt in ente hoc primo, eſt ante omnia entia reliqua, quæ ſunt ideæ divinæ, exemplaria, & cauſæ omnium entium. Et ſupra numerum hunc, qui conſiſtit in entibus numeratis vel numerabilibus, neceſſe eſt, dari Numerum, qui per ſe ſubſiſtit abſolutiſſimè, & qui cauſa eſt, quod ens primum diſtribuatur in entia, id eſt, ſpecies & ideas; ita, ut per numerum illum, qui eſt eſſentialis enti primo, eveniat, ut ens hoc non ſubſiſtat gradu quodam certo; ſed ab illo uno deſcendant multa diſtributa in genera & ſpecies, diſtinctas qualitatibus, & numero.

§. 3. Revera enim hæc eſt natura entis primi, ut, cùm ſit poſt unum ſimplex, neceſſariò ſit numerabile & multum: quod ſi autem numerus eſſet entibus poſterior, & non prior; differentia, quæ ſemper inter illa datur, eſſet accidentalis;

non tantùm entibus, & ideis ſecundis, ſed & primo: cum tamen ex multitudinibus ejus, & non per accidens, generetur numerus, & multitudo ſpecifica reliquorum entium; tradente Ficino, qui videatur ipſe.

§. 4. Cap. VI. agitur de nomine הדר Pulchritudo; & quod David Pſalm. 104, 1. appellet Sephiras emanatas nomine הדר decus, pulchritudo; quodque, ſecundùm alios Sephirah derivetur à nomine ספיר, quod, quaſi mutato ס in ש, juxta Ijob 26, 13. habet ſignificationem pulchritudinis. Ubi de Pulchritudine in genere agit, ſecundùm Platonicos: deque Pulchro primo prolixè.

§. 5. Capite VII. agitur de nomine מדות menſuræ; ubi prolixè agitur de menſuris quantitatis continuæ, & diſcretæ, & proprietatum; ut auri, purioris vel impurioris; item colorum; quorum menſura, albedo, &c. Quodque ſic Cauſa prima ſit menſura omnium rerum. Et hanc naturam menſuræ proprietatis, & perfectionis, & graduum, attribuit Sephiris. Cùm enim, quod primum eſt in unoquoque genere, ſit menſura reliquorum illius generis; & Sephiræ ſint talia prima, prout e. g. Sapientia, in genere Sapientiarum, & ſapientum: Intelligentia, in genere intelligentiarum, & intelligentium, &c. eædemque, juxta requiſita menſuræ, ſint ſtabiles, & invariatæ; nec non cauſæ efficientes & formales omnium rerum; hinc iſtas meritò earundem menſuras dici, concludit.

Cap. VIII.

Explicatio ſpecialior, quare Sephiræ dicantur numeri, menſuræ, & pulchra.

§. 1.

SEphiræ ergo dicuntur numeri, reſpectu Infiniti. Sicut enim ab uno numerali proveniunt omnes numeri; ita illæ ema-

emanarunt ab uno primo infinito. Deinde etiam dicuntur numeri, reſpectu inferiorum; quia ab illis componuntur, determinantur, & ordinantur omnia, quæcunque creata ſunt, menſurâ, pondere, & numero; & illæ omnia regunt, perficiunt, & beatificant. Porrò etiam numeri ſunt reſpectu ſui ipſius: ſicut enim Unitas eſſentialis eſt infinito, ita multitudo & numerus eſt Sephiris & cauſis ſecundis. Hæ ſunt numeri, quia priores ſunt omnibus entibus; & iſta diſponunt, quoad naturam eorum interiorem: & dividunt, quoad naturam eorum externam. Numeri ſunt: quia, cum deſcendunt ab uno ſimplici, ſunt tam in totum, quam ex parte multiplices, & numerabiles. Numeri: quia comprehendunt intra ſe multitudinem formarum, quæ, propter res multas & diverſas, ſunt multæ & diverſæ. Numeri: quia in qualibet Sephira continentur omnes decem, & in ſingulis iſtius decadis, decas alia, & ſic in infinitum. Numeri: quia quælibet Sephirah inſeparabiliter unita eſt cum reliquis novem, & cum principio infinito. Numeri: quia continent eſſentiam & vas; lucem ambientem & externum vaſis; lucemque internam & vaſis internum. Numeri: quia continent quatuor Mundos אבי״ע, ſub notione & conceptu Syſtematis Aziluthici. Numeri: quia Kether continet 620. columnas lucis; Chochmah 32. ſemitas; Binah 50. portas; Cheſed 72. pontes; &c. Et tandem numeri: quia ſunt compoſitæ ex eſſentia & ſubſiſtentia; naturâ & ſuppoſito; Subſtantia & accidente; ex eſſentia, potentia & actu; intellectu & voluntate; ſpeciebus diverſis, & operationibus variis: Suntque intelligibiles & intelligentes; dependentes à cauſis ſuis, ſubſiſtentes per ſe, & extenſæ ad inferiora: & iſtorum cauſâ aliquando aſcendunt ad ſuperiora, & accipiunt omnes lucem & potentiam novam, quam derivent in inferiora. Jamque nihil dicam de perſonis, quæ compoſitæ ſunt ex mare & fœmina, influente & recipiente; ex quibus Sephiræ מׄה & בׄנ ſunt compoſitæ

poſitæ. Nec dicam de proprietatibus Cheſed & Din, Lenitatis & Rigoris, per quas varie diſtinguuntur: de diverſis ipſarum copulis; Conjunctionibus; Separationibus; Diviſionibus; nec de myſterio extremitatum, quæ illis tribuuntur: ut ſunt, ſummum, imum; anterius; poſterius, dextrum & ſiniſtrum: nec de myſterio generationis ipſarum, & adoleſcentiæ earum, deque diverſitatibus aliis. Prout etiam non tangam Sephiras Mundi Æn-Sophici, cum Mundis innumeris contentis in hominibus, literis, Alphabeto, cum 231. portis, vel combinationibns ejus: nec foramina capitis, cerebri, oculorum, aurium, Naſi, & oris; quibus adſcribitur myſterium lapſus & redintegrationis: item, quòd una ſuperinveſtiat alteram; & omnes, hominem primum, unâ parte manente nuda, & ſuperna. Sufficit enim, quòd ſciamus, iſtam Aziluth, tam multiplicem & numeroſam, eſſe imaginem & ſimilitudinem Infiniti; non æqualem ipſi, ſed ut numerum ab uno diviſam: quòd tamen illi ſe communicat toti, & omnibus ejus partibus; ita, ut numerus ille cauſam ſuam primam quaſi enarret, & demonſtret creaturis, quod in illa occultum eſt. Prout etiam in ipſo exſculpta & conſcripta eſt, tanquam in libro, voluntas divina; quæ eſt cauſa, quod in libro Jezirah fiat mentio iſtius ſimilitudinis; quam etiam Cabbaliſtarum princeps, in loco Pſ. 19, 1. exprimi vult; ita ut Chochmah ſit liber patris; Binah, liber matris; & adhuc tertius, liber Daath; qui ſint tres illi libri, per quos conditus ſit Mundus; mundusque judicetur initio anni.

§. 2. Eodem modo Sephiræ dicuntur pulchritudines; quia nimirum illæ ſunt eradiatio ad extra, ſed una, & extenſa certo ordine numerorum, perſonarum, proprietatum & formarum: quæ eſt pulchritudo admirabilis, venerabilis, & deſiderabilis; promanans ex immenſitate interna & occulta, unius ſimplicis & boni perfecti, quod ſplendore ſuo magno, intelligibili tamen, manifeſtat mentibus: & ita benignitate

ſua

ſua inſigni corda ad ſe trahit, ut ſe mediante, convertantur ad ſcaturiginem ſuam incomprehenſibilem. Non enim tantùm media ſunt Sephiræ, per quæ cauſa prima omnibus rebus applicatur, & manifeſtatur; ſed & gradus ſcalares, per quos omnia aſcendunt, & illam aſſequuntur. Imò Sephiræ ſunt quaſi veſtis, quô veſtitur Deus benedictus, juxta Pſ. 104. 1. & in illa apparet creaturis ſuis.

§. 3. Tandem etiam menſuræ dicuntur Sephiræ, reſpectu Infiniti: quia potentiam ejus ſuper omnia elevatam, & ad omnia extenſam, determinant, & quaſi dimetiuntur, atque limitant, & dirigunt ad operationem hanc vel illam; tanquam inſtrumenta, quæ inſerviunt agenti primo, & cauſæ ſecundæ, ſubordinatæ cauſæ primæ. Deindè etiam dicuntur menſuræ, reſpectu inferiorum: quia determinatione ſua limitant, & formatione ſua dimetiuntur, privationem materiæ potentialem, inque illam infundunt formas, determinatas ad hanc vel illam operationem, genus, ſpeciem vel ſubjectum: ut nihil dicam de locis determinatis, & temporibus deſtinatis, item proprietatibus, attributis, potentiis, quantitatibus, qualitatibus, mixturis & ideis ſpecialibus. Idemque præſtant erga potentialitatem & informitatem animarum intellectualium: item, intelligentiarum abſtractarum, quas efformant ex idea in actum primum, & perficiunt actu ſecundo, & ad eſſe, & operari proprium deducunt.

Cap. IX. X. XI.

§. 1.

CApite Nono prolixè exponitur, quare Sephiræ dicantur veſtimenta Infiniti; quia, ſicut veſtis proximè adjacet corpori; ita Sephiræ ſunt Infinito, ejusque lucem proximius recipiunt, & eminentius, quàm cœtera cauſata: &, ſicut veſtes

U ſunt

ſunt extra corpus, & naturæ alterius, ita Sephiroth non ſunt ipſum Infinitum, ſed principiata ejus, quamvis ab ipſo inſeparabilia. Item, ſicut veſtes ſunt accidentia corporis, ita Sephiræ non ſunt cauſata neceſſaria, ſed arbitraria; ita, ut non ſit impoſſibile, Infinitum exiſtere poſſe ſine Sephiris, & ſimilia plura.

§. 2. Capite Decimo exponitur, quâ ratione appellatio lucis tribuatur Sephiris; nimirum, eminenter, quoad omnia lucis naturalis attributa & propria.

§. 3. Capite Undecimo: quare Sephiræ vocentur Spiritus, voces, & verba Infiniti; nimirum allegoricè; quia, cùm Deus infinitus manifeſtare voluit aliquid ſui, produxit Arich Anpin, vel Coronam ſummam, quæ vocatur רצון, bona voluntas. Cumque applicaretur intellectus ejus ad intelligibile, produxit patrem, vel ſapientiam: ſed deinde prodiit quaſi Spiritus & halitus internus, & produxit matrem, quæ vocatur Spiritus: cujus impulſu naſcitur vox, Symbolum Seir Anpin: ex quo deinde fit nomen vel verbum, i.e. Uxor ejus.

Cap. XII.

Decem proponuntur modi, quibus per Sephiras manifeſtetur Numen infinitum.

§. 1.

MUndus Aziluth, in quo lucent decem Sephiroth, quando conſideratur cum reſpectu ad Æn-Soph, nomen habet Coronæ; quia hæc ab illo accipit omnem eſſentiam, potentiam, & operationem. Quatenus autem deinde intelligit & concludit, vocatur Sapientia; ſed quatenus reſpectum habet ad inferiora, & ad iſta ſe exporrigit, vocatur Intelligentia: quæ illis ſeſe applicat per excellentiam proprietatis & naturæ ſuæ; & hæc eſt gratia & benignitas. Sed quando juxta diſpoſitionem recipientium determinatur & limitatur; qui

qui eſt quidam deſcendendi modus, eſt Gebhurah, jus ſtri-ctum. Porrò, quatenus conjungitur activum cum paſſivo, Cheſed cum Gebhurah, vel actus cum potentia, vocatur Tiph-ereth. Et quatenus benignitas omnibus influxum largitur, (quia eſſentiale eſt benignitati affluere omnibus, tam juſtis, quàm injuſtis; quamvis non largiri omnia, ſed ſuam tantùm proprietatem, nempe gratiam;) vocatur Nezach, ſuperatio. Quando autem quibusdam dat aliquam partem debitam; videlicet præmium & pœnam inferioribus, quæ ſunt compoſita è duobus contrariis, ut quæ habent liberum arbitrium, vocatur Hod, gloria. Sed Jeſod appellatur, quatenus dat omnia omnibus. Et tandem Regnum eſt compages omnium perfectionum emanantium, & in qua omnes concurrunt, & conſiſtunt.

§. 2. Secundò. Kether eſt ſymbolum cauſæ finalis τῶ Æn-Soph: Chochmah, formalis: Binah, efficientis. Et quia Cauſalitas Infiniti nihil eſt aliud, quàm emanatio Influxus bonitatis, veritatis, & juſtitiæ ejus; iſte autem per bonitatem ejus, extenditur & exporrigitur; per veritatem manifeſtatur, & publicatur; per juſtitiam autem, nempe diſtributivam, datur & conſervatur omnibus & ſingulis portio ipſorum debita & ſtatuta. Hinc Cheſed denotat emiſſionem & applicationem maximæ bonitatis ejus: Gebhurah, juſtitiam & judicium: Tiphereth, manifeſtationem veritatis; & propterea vocatur Lex ſcripta. Hæc omnia autem influunt triplici gradu, nimirum in ſumma, media, & ima: gradus influendi in Summa denotatur per Nezach, quæ ſic dicitur, quòd ſuperet, & quod vincat omnem privationem & defectum; & quòd cum ipſa uniatur perennitas & ſempiternitas: Hod autem denotat gradus infimorum, quæ ſeſe convertunt erga ſuperiora, & repræſentant privationem & egeſtatem ſuam; ſimulque perfectionem, excellentiam & potentiam Superiorum. Nam inferiora ſunt quaſi fœminæ defectuoſæ, & de-

Digitized by Google

ſiderant ſuperiora; &, quod dicit Ariſtoteles, à forma pulchra redduntur. Sed Jeſod denotat naturam mediorum; quia jungit & unit ſuperna, perfecta & agentia, cum inferioribus egentibus & paſſivis; eſtque præponderator inter Nezach & Hod, utriuſque communicationem habens, & illa uniens. Deinde autem Malchuth eſt collectio & receptaculum omniū perfectionum dictarum, recipitque à Jeſod & à ſupernis, largiturque eſſentiam & perfectionem omnibus creatis, quorum regimen habet.

§. 3. Tertiò. Dei Voluntas, quòd velit manifeſtari & innoteſcere, eſt Kether; Conſultatio de modo, quomodo id in actum deducat, & decretum ejus intellectuale, eſt Chochmah: ipſa deductio in actum, eſt Binah; nempe Elohim, qui in principio creavit cœlum & terram, in hunc finem, ut poſſit communicare bonitatem ſuam; quod eſt Cheſed: id quod fieri debet, debitâ diſpoſitione mediorum, certa quadam ſerie inter ipſum, & inter univerſum ordinatorum, ad principium & finem generalem, quæ eſt ipſa cauſa prima, eſt Gebhura: per quam manifeſtat veritatem & pulchritudinem ſuam inſignem; quod eſt Tiphereth. Quod autem actu creavit Mundum Briah, deſignat gradum Nezach: & mundum inferiorem Aſiah; gradum Hod: & mundum intermedium Jezirah, eſt Jeſod. Malchuth autem continet omnia.

§. 4. Quartò. Sephiræ repræſentant Infinitum, tanquam cauſam omnium entium, eorumque eſſentiæ, potentiæ & operationis; hoc eſt Kether: Vita & veritas ab ipſo intellecta; eſt Chochmah: Intellectus, eſt Binah: gratia & benignitas, eſt Gedulah; potentia, eſt Gebhurah: Pulchritudo & Miſericordia, eſt Tiphereth: Superatio victorioſa, eſt Nezach: Gloria, eſt Hod; Juſtitia, eſt Jeſod: Regnum, eſt Malchuth. Ita, ut quamvis ille Infinitus elevatus ſit ſuper omnes perfectiones iſtas; eminentia quadam infinitâ omnes tamen contineat modo perfecto, abſoluto, ſimplici & occulto, ita, ut

ipſe ſit vita, intellectus, veritas, benignitas, rigor & victoria &c. earum unica; & omnia attributa & perfectiones ejus, quæ ſunt Sephiræ iſtæ; ſint inſeparabiles ab ipſa ejus eſſentia, & à ſe invicem, ita, ut omnes ſint in una, & una in omnibus: idque ſine omni mutatione, multiplicatione, & compoſitione; quoniam in ipſo cauſaliter & eminenter ſunt hæ perfectiones omnes, ipſe easdem produxit in eſſe proprium, unitur que cum illis; & per illas, cum omnibus creatis &c. perque illas manifeſtatur intelligentiis creatis, humanis & angelicis.

§. 5. Quintò. Kether eſt ſimilitudo DEI Infiniti, quatenus ſublimior eſt omni ente, & cum nullo aliquid commune habet. Chochmah deſignat ipſam Sapientiam, quatenus nempe Infinitus in ſe continet, tanquam objectum intelligibile, omnia entia. Sed quatenus ſeſe exſerit ad inferiora, & ipſo actu cauſaliter producit omnia creata, repræſentatur in Binah. Et quia Cauſa in divinis triplex eſt; hinc finalis eſt in Cheſed, tanquam Bonum ab omnibus deſideratum: efficiens in Gebhurah; qui eſt gradus Elohim, à quo omnia ordinantur & diſtribuuntur, numero, menſurâ & pondere: formalis & ultima eſt in Tiphereth, quæ eſt Lex Scripta. Quæ autem per tria hæc attributa producit Deus, deſignantur per quatuor Sephiras ſequentes; nimirum Aziluth, per Nezach, quæ ſpectat ad miſericordiam: Briah, per Hod, quæ eſt ad ſiniſtram, reſpectu Aziluth: In ſpecie autem, quia in illa ſedem figit Binah; à qua juris origo. Et ſicut Nezach & Hod ſunt duo fratres, uno loco commorantes: ſic Mundus Briah non ſeparatur ab Aziluth; ſed hæc ſedem ſuam habet ſuper iſta, & per eam protenditur ad omnia inferiora: & in ea ſunt naturæ incorporeæ, & intellectuales, quæ per celebrationem & laudem convertuntur ad Aziluth. Deinde per Jeſod, Jezirah; quia in iſta reſidet Tiphereth: & per Jezirah, Briah unitur cum Aſiah; ſicut Tiphereth & Malchuth, per Jeſod; &

ſicut anima rationalis conjungit unitque intellectum abſtractum & ſimplicem, cum corpore materiali. Adde, quod Jezirah ſit fundamentum Mundi Aſiah, quoniam iſtum conficit, vivificat, & immediatè movet. Malchuth autem eſt Mundus Aſiah, in quo ipſa quoque ſedem figit; & ambæ ſunt ultimæ & paſſivæ.

§. 6. Mediantibus Sephiris intelligitur, quod Cauſa prima ſit à ſe ipſa, (h. e. Kether,) vivens in ſecula ſeculorum; (Chochmah,) perfectiſſimè intelligens omnia; (Binah,) quodque illa ex mera bonitate, non indigens ullo alio, nec aſſumpto auxilio ullo, (Cheſed,) & per excellentiam potentiæ ſuæ infinitæ (Gebhurah,) ſtatuerit, ſeſe exſerere modo iſto, & ad entia hæc; (Tiphereth,) dando actum & formam (Nezach,) potentialitati & materiæ etiam ab ipſa provenienti (Hod,) in hunc finem, ut inde fiat compoſitum, vel ens perfectum (Jeſod,) & ex illo opus (Malchuth,) per quod convertatur ad principium ſuum, qui etiam eſt finis ejus; in quo invenire poteſt beatitudinem ſuam.

§. 7. Septimò. Sephiræ reſtantur, quod Æn-Soph, cauſa eorum, ſit ens: vivum: intelligens: volens: potens: decernens: dans eſſentiam: inſiſtens operationi: conſervans & continuans: & perficiens omnia entia.

§. 8. Octavò. Oſtendunt, quòd Deus infinitus ſit ens: intelligens: providens: benignitate: judicio: & miſericordia: continuans: nemine interrumpente: univerſitatem omnium rerum: ſuper quas habet plenum dominium.

§. 9. Nonò. Sephiræ teſtantur, quod Æn-Soph ſit elevatus ſuper omnia: contineat omnia: producat omnia: bonitate: potentiâ: & ſcientiâ: conſervetque omnia, quæ creavit: ipſisque det potentiam operandi: concurrat ad operationem eorum: & his mediis perficiat omnia.

§. 10. Decimò. Mediantibus Sephiris manifeſtatur, 1. quod Æn-Soph 2. ſit infinitus, celſitudine & perfectione: 3. æter-

æternus, principio & fine carens: 4. immenſus, & exiſtens in omnibus locis, omnibusque operibus, tam poſſibilibus, quam realibus: 5. elevatus ſuper omnia extra ſe poſita, quæ vel ſunt, vel eſſe poſſunt: 6. continens omnia, & illa producens: 7. conſervans & augmentans illa: 8. & illa perficiens: 9. & hæc omnia in hunc finem, ut exſerat bonitatem ſuam inſignem, & benefaciat omnibus cauſatis ſuis: 10. ut in illis manifeſtetur, & omnium ore laudetur, condecoretur & exaltetur.

DISSERTATIO OCTAVA.

Cap. I. II. III. IV. V.

§. 1.

Capite Primo exponitur; unumquodque de quinque luminibus mundi Æn-Sophici componi è decem Sephiris duplicibus; nempe; partim ambientibus & externis, partim circundatis & internis: & quomodo ex luce ultima, nempe oris, fiant vaſa.

§. 2. Capite Secundo dicitur; ex eo, quòd non fracta ſint vaſa ſumma, factum eſſe, ut lux Coronæ remaneret forás, quaſi ſeparata: in vas Coronæ autem ingreſſa ſit Sapientia; & Binah in vas Sapientiæ: atque ſic porrò, usque ad lucem Malchuth, quæ ingreſſa ſit in vas gradus Jeſod; unde vas illius remanſerit ſine luce.

§. 3. Capite Tertio: quomodo ex oculis Adam Kadmon facta ſint vaſa ſuperna.

§. 4. Capite Quarto: quomodo differant Sephiræ Nekudim, cum vaſis, à Sephiris Akudim: & quæ ſint utrarumque proprietates.

§. 5. Capite Quintò: quomodo influxerint lumina in decem Sephiras Nekudicas; & quomodo Septem inferiores

non

non potuerint recipere eadem, faciemque ſuam averterint ab iis, in quo conſiſtat myſterium lapſus & mortis.

CAP. VI.

Quinque proponuntur rationes, quare Emanationis autor admiſerit confractionem & lapſum; & quid inde emolumenti.

§. I.

NE putes autem hanc confractionem & lapſum factum eſſe per accidens; quia deliberato animo, ſapientique conſilio illam inſtituit Deus, in majorem manifeſtationem gloriæ & majeſtatis ſuæ; prout evincitur quinque rationibus. Primò enim per lapſum hunc jacta ſunt fundamenta mundorum producendorum; ut nempe cauſæ ipſorum proximæ acciperent facultatem illos producendi, ordine & modo debito, qui primò requirit privationem. Nam ſicut ab infinito, ob nimiam ſublimitatem ejus, non poterat provenire mundus Æn-Sophicus & Aziluthicus; niſi mediante reſtrictione illa, quæ quaſi retraxit ſe ipſum, ſeque diſpoſuit, & quaſi commenſuravit iisdem; ſic à Sephiris emanatione productis, quæ ob nimiam ſublimitatem ſuam à creatis planè ſunt ſeparatæ, non potuerunt produci mundi בי״ע; Intelligentiæ Separatæ, animæ rationales & corpora, niſi mediante hoc lapſu & deſcenſu: per quem Septem Sephiræ ſtructuræ diſpoſitæ ſunt, ad progenerationem trium mundorum ſequentium. Hæc diſpoſitio autem non facta eſt, niſi auxilio ſuperiore: Cùm enim ab iſto ſemper dependeant, tam quoad eſſentiam, quàm quoad potentiam & operationem; de novo etiam acceperunt, per certam quandam diſpoſitionem præparativam, potentiam & lucem debitam, ad perfectionem mundorum dictorum. Quamvis enim lapſus ille eſſet principium ipſorum eſſendi, in potentia; actum tamen exiſtendi & perfectionem non acce-

cepe-

ceperunt, niſi ex dicta reſtitutione, & conſtitutione cauſarum ſuarum proximarum.

§. 2. Secunda ratio eſt: quia lapſus iſte erat cauſa, ut in mundo infimo exiſterent Spiritus maligni, corticesque, & Spiritus impuritatis; per quos Deus tentare volebat homines, ſui ſectatores, in majorem iſtorum puritatem & juſtitiam: & punire peccatores.

§. 3. Ratio tertia: quia per lapſum hunc, in locum mundorum producendorum, ab illis diſpergebantur per iſtum ſcintillæ quædam; quod erat principium diſpoſitionis eorum: ut poſſent recipere cauſata futura; quas ſcintillas, ita delapſas à luce ſuperna, juſti operibus ſuis bonis reſtituunt, ſeligunt & expurgant ab obfuſcatione hac infima, in quam delapſæ ſunt, deſertæ à vaſis ſuis ſupernis; ut illas reducant, & rurſus elevent, debitâ quadam diſpoſitione; quæ vocatur aquarum fœmininarum nomine, ad Schechinam, regnumque Sanctum, quæ his ipſis exornatur, & deinde unitur cum marito ſuo, & ambo cum patre & matre; & iſti cum ſuperioribus, usque ad Adam Kadmon, & Æn-Soph; adeoque extrahunt lucem novam, quæ ingreditur omnia dicta media, lucetque & perficit omnia ad imum usque. Quod fuit myſterium Sacrificiorum.

§. 4. Quartò: quia quamvis Malchuth etiam eſſet in myſterio τῶν Akudim, unita cum corona ſumma; tamen etiam fuit in gradu decem Sephirarum Nekudicarum, illoq; in loco, ubi nunc eſt Senex Sanctus: & quia ibi jam fuit, quamvis jam delapſa ſit in locum, ubi nunc eſt, nunc tamen facultatem habet illuc iterum aſcendendi, auxiliantibus operibus juſtorum; qui legis præceptorumque ſtudio illam reſtituunt, & elevant ad locum coronæ ſummæ & Senis Sancti, ubi prius fuerat, ut ibi ſit corona mariti ſui.

§. 5. Quintò: quia per lapſum hunc placuit Infinito oſtendere nobis, quod in manu ejus ſit plus dare, quàm cauſata

ejus poſſint ſupportare; quodque propter iſtorum imbecillitatem non immanare fecerit in ipſa plus luminis magisque perfectum: quo ipſo per confractionem illam conſpicitur magnitudo eminentiæ ejus, potentiæque & proprietatis longè majoris, quàm cauſata & naturæ poſſint recipere.

§. 6. Summa hæc eſt: quod Septem Sephiræ inferiores propter imbecillitatem ſuam non potuerint ſufferre lucem ſummam, & intelligibile illud, quod ipſis affluxit è ſupernis; adeoque nec aſſequi vel intelligere per illud diviniora & ſublimiora; ſicut intellectus inferior non poteſt aſſequi objecta ſublimia: unde quaſi averterunt faciem, eam occultando, ne aſpicerent lucem illam, qua obducerentur caligine, & excæcarentur. Unde prolapſæ ſunt in lucem propriam ſibi: quâ, cùm non eſſet tam ſubtilis & vibrans, ſed ipſis magis congrua, intellexerunt intra ſe ipſas, ſe ipſas: & deinde per ſe ipſas, tanquam cauſæ, mundum creativum; quem etiam præparaverunt per iſtam contemplationem, ut eſſet locus, principiumque & fundamentum illius eſſentiæ vel ſubſtantiæ, quam deinceps illuc immiſerunt. Non tantùm autem delapſæ ſunt à contemplatione ſupernorum tam ſublimi, & relictæ ſunt quaſi mortuæ: ſed etiam deſcenderunt ad contemplationem mundorum inferiorum Jezirah & Aſiah, minùs perfectorum; eoque ipſo præparaverunt illis locum & modum, quo deinceps habere deberent eſſentiam illam, quam ipſis infuſuræ eſſent, quæ non in perfectione; ſed ita, ut non darent illis, niſi eſſe in potentia, ſine forma & imagine; ſed ut vacuum quid, & inane, utque tenebræ eſſent ſuper faciem abyſſi, i. e. potentialitatis formandæ, quæ deinceps deducta eſt in actum, vi & proprietate Spiritus Dei, qui ferebatur ſuper faciem aquarum; i. e. mediante luce, & reſtitutione, quam aſſecutæ ſunt Septem Sephiræ, lapſæ; ita, ut quaſi de novo producerentur, augerentur, illuſtrarentur, formarentur, & perficerentur per lumina ſuperna, quæ in illas de

novo

novo influxerunt, & illas diſtinxerunt, & conformarunt in perſonas Sephirothicas, adæquatas, & facie ad faciem coordinatas, ad inſtar maris & fœminæ influentis & recipientis.

§. 7. Et hæc omnia illuſtrari poſſunt ex Platoniſmo; Verum enim eſt, quod illis traditum fuit; quòd anima noſtra rationalis amiſerit alas ſuas, & delabendo è ſupernis deſcenderit ad ima; ab objecto intelligibili ſummo, & intellectu generaliſſimo, ad proprium & eſſentialem ſibi; & ab illo, ad rationalitatem; & ab hac, ad plaſticam; & tandem ad ſenſus corporeos, & potentiam vegetativam, quò ipſo immergitur in vallem umbræ mortis, nempe corpus hoc corruptibile.

Cap. VII. VIII.

§. 1.

Capite Septimo explicatur: quomodo Sephiræ delapſæ redintegratæ ſint, per modum bilancis tripartitæ, facie converſâ ad faciem, ad inſtar maris & fœminæ; & quomodo facta ſit perſona Senis Sancti.

§. 2. Capite Octavo: quomodo factæ ſint perſonæ Arich Anpin; patris; matris; Seir Anpin; & Uxoris ejus; è quibus & Sene Sancto, componitur Syſtema Aziluthicum.

Cap. IX.

Quid ſit natura vaſis; radii; & lucis ambientis; & interna; & quomodo facta ſint vaſa; ſupra dicta.

§. 1.

Ut rectiùs intelligatur, quod dictum eſt de luminibus, vaſis lapſis, & reſtitutione; hic præmittimus, quod in Divinitate

tate nihil ſit materiale, nec quicquam corporeum: & quicquid inibi dicitur modo loquendi materiali & corporeo, allegoricum ſit, & figuratum, nec aliter, quam per extrinſecam denominationem: prout & in ſcriptura multa reperiuntur Dei attributa, quæ non niſi corporibus competunt; ut ſunt, oculi, aures, os, manus, pedes, gaudium, Dolor, &c. Et quia in rebus intellectualibus ſuperius nihil aſſequimur, quàm quod ibi ſit intellectus, & objectum intelligibile; hinc Deo non poſſumus tribuere ſublimius quid, quàm per modum intelligentis & intellecti.

§. 2. Vas ergo in Divinis, i. e. in entibus duorum mundorum ſupremorum, Æn-Sophico & Aziluthico, nihil eſt aliud; quàm eſſentia quædam intelligens, ſive potentia intelligendi, quæ in ſe recipit objectum aliquod intelligibile, quod excitat actum aliquem intelligendi.

§. 3. Lux autem eſt objectum intelligibile, vel veritas, percipienda ab intellectu: quæ, cùm percipitur, intellectum illuminat, & adimplet, & potentiam ejus intelligendi deducit in actum.

§. 4. Jam lux interna eſt objectum unitum, & proximum, & ipſo actu præſens intellectui, & ab illo receptum, & perfectè comprehenſum, atque intellectum.

§. 5. Lux ambiens autem eſt objectum, ſublimius intellectu, & iſti ſaltem propoſitum, eumque tantum ab extra illuminans; prout ſe habet ſol erga colores.

§. 6. ניצוץ Radius, eſt objectum intelligibile, internum, eſſentiale, & unitum cum intellectu; ita, ut quamvis ille decidat à perfectione ſua, & privatus ſit operationibus intellectualibus; non tamen obliviſcatur & deperdat ideas, vel intellectiones primas, per ſe, naturâ ſuâ manifeſtas, & tam clarè ipſi notas, ut oblivioni tradi nequeant. Adeoque hæc eſt lux objectiva, quam intellectus perdidit lapſu ſuo; reſtitutus autem, iterum percipit virtute ſuperiorum. Vel, radius

eſt

eſt objectum imperfectius, & debile, quod intellectus in ſe ſe impeditus, & quandoque diſperſus extra ſe dimittit.

§. 7. Sciendum autem, quod lux vel objectum, illuminans & formans intellectum, duplici modo ſe habeat: primò, tanquam impreſſio objectorum ſummorum; & ſimilitudo ſpecierum, vel idearum generatarum in intellectu, vel ab illo productarum; ut ab eo concipiantur; (eſtque quaſi conceptus formalis.) Secundò, tanquam ens ipſum, & natura ſupernorum, quæ unitur cum intellectu; ut per illam, quatenus fit ſpecies & idea, intelligat objectum, tanquam finem & ſcopum manifeſtatum à ſe ipſo perfectè, & non nudâ ideâ ipſo carente & inferiore: (eſtque quaſi conceptus objectivus.) Fieri enim non poteſt, ut à Non-ente poſſit fieri manifeſtatio objectorum ſummorum clarior, quàm ab illis ipſis per ſe: ſicut etiam per medium aliquod ipſis inferius non manifeſtantur vel innoteſcunt.

§. 8. Et quod diximus de Intellectu & objecto ejus; etiam applicari poteſt ad Voluntatem & Bonum; ubi hoc eſt Lucis inſtar & perfectio; illa verò quaſi Vas ejus & receptaculum, quod illâ privatum eſt, eamque deſiderat; cumque illam accipit, ab ipſa repletur, & ab ea redditur beatum. Idem dici poteſt de Vaſe, collato cum Efficiente principali, à quo illud accipit hanc ipſam operationem, qua perficitur. Nec non de Eſſentia, vel natura, reſpectu exiſtentiæ: item de materia & formâ: &, uno verbo, de omni potentiâ, & actu; è quibus quodammodo compoſita ſunt omnia cauſata Infiniti.

§. 9. Jam, ſi per intellectum ſeparatur forma vel actus à compoſito, vel ente formato vel actuato; relinquitur potentia; dum privata eſt formâ vel actu, multò aptior ad recipiendum formam vel actum, quem jam habuit, & iterum habere apta eſt, & habitura; quia rurſus unietur cum re tali,

quæ ante ab ipſâ ſeparata fuit; ita, ut cum totum eſſet quaſi forma, vel formatum, jam quidem ſit informe, ſed formabile.

§. 10. Et hoc eſt myſterium illius diviſionis, quam fecit os ſpirituale ſupernum reſorbitione & emiſſione anhelitus ſui; quaſi nempe exhalatio gravior & craſſior ſeparata fuerit à leviore & ſubtiliore; & una remanſerit infra; altera autem aſcenderit ſurſum. Ubi ita tamen ſeparata fuit inferior & gravior, à ſuperiore & leviore; ut idonea maneret eandem rurſus accipere, & potentiam retineret, illam de novo conſequendi. Et hoc ipſum eſt, quod vocamus vas & receptaculum.

§. 11. Confectio autem vaſorum, per allegoriam viſionis, h. m. intelligenda eſt. Egreſſio radiorum viſivorum ex oculo, eorumque directio ad objectum viſibile, id denotat; quod ab eſſentia ſuperiorum prodeat actus ſecundus; qui, reſpectu originis ſuæ & actus primi, ſe habet ut forma ad materiam; & ut perficiens ad perfectum. Nam actus ſemper eſt finis internus, deſideratus ab eſſentia & à creatore; qui non contentus eſt dediſſe eſſentiam, ſed etiam efficit, ut actuetur, & hoc modo perficiatur. Cùm ergo eſſentia pervenit ad actuationem ſuam, & actum ſecundum, tanquam ad perfectionem ſuam & formam; hinc ſe habet ad inſtar materiæ & potentiæ; formabilis & perficibilis, per illum actum ſecundum. Sed radii viſivi, dum recurrunt cum ſpeciebus viſibilibus ad inſtrumentum viſûs, quod eſt oculus; hoc ipſo teſtantur, quod in iſto ſit potentia, aptitudo, & quaſi vas, quod illos recipiat & perficiat ab idealitate ſua. Viſio enim fit, cum oculus accipit ſpecies viſibiles, & ab iis perficitur, & viſus ſeſe exſerit, & agnoſcit objecta viſibilia. Unde, ſicut egreſſio radiorum præſupponit ſubjectum aliquod, à quo emittuntur, & cujus ipſi ſunt perfectio, & actus ſecundus: ita, quando illi redeunt cum ſpeciebus ad inſtrumentum viſus;

ſus; ex eo patet, quod iſtud ſe habeat, tanquam potentia, illorum reſpectu: & quia ab illis formatur & patitur, ab iis etiam perficitur; ita, ut conſequatur actum videndi, ab ipſo deſideratum. Ex quo etiam apparet, quomodo per viſionem oriatur natura vaſis & receptaculi ſpecificati.

§. 12. Notum autem eſt, quod os inter emanantia ſit Malchuth, quæ vocatur ſapientia inferior: viſio oculorum autem referatur ad Jod, & Sapientiam ſuperiorem: quæ ambæ ſunt cauſa vaſis: una, dum compoſitum privatur forma & operatione ſuâ; ita, ut quod relinquitur, ſit quaſi materia & ens potentiale: altera autem, dum per intellectum forma & actus ſeparatur à materia & potentia; quamvis idem intellectus omnia reſtituere poſſit loco ſuo. Eodem fere modo, ut in contractione: ubi quod magis ſpirituale & ſimplex, adeoque quaſi forma & actus eſt, recolligitur ad intimiora; & quod magis materiale, craſſumque & potentiale eſt, relinquitur ut vas quoddam. Sicut, cum quis intellectum ordinarium in actu poſitum conciperet ut abſtractum, non tantùm ab habitibus ſapientiæ, ſed & à ſpeciebus intellectualibus, & operationibus mentalibus: Intellectus tantùm remanebit potentialis, qui, cum privatus ponatur omni objecto; in potentia tamen eſt, ut habeat omnia; adeoque quaſi locus Sapientiæ, quamvis notione plane ſubtili, & quaſi tabula raſa, in qua nihil eſt ſcriptum.

§. 13. Obſervandum autem: quod, quamdiu duo lumina, prodeuntia è duobus oculis, non uniuntur; eodemque modo duo lumina aurium, & narium; quamvis unum concipiatur eſſe ambiens, & alterum internum; exinde tamen non fiat vas quoddam: quoniam tantùm ex eo fit vas, quando unum cum altero unitur. Omnis enim unio fit inter perficiens & perfectum, materiam & formam, actum & potentiam; prout apparet in omnibus compoſitis, tam acciden-

cidentalibus, quàm ſubſtantialibus: ubi pars una habet reſpectum potentiæ ad alteram; tanquam ad formam & actum ſuum, ſicut apparet in vegetativa hominis: quæ, quamvis in ſe ſit forma & actus; tamen quaſi potentia & materia eſt, reſpectu ſenſitivæ: eodemque modô hæc, reſpectu rationalis: quod non fit in formis diſparatis: ubi, quamvis una ſit perfectior alterâ; tamen propterea non eſt forma vel actus alterius. Ex quo patet ratio, quare ex ore, in quo non ſunt duo anhelitus ſeparati, ſed unus compoſitus ex interno & ambiente, facta ſint vaſa: non verò ex luminibus & eradiationibus oculorum, aurium & naſi, diſſeparatis; Quod autem ex oculorum viſione facta ſint vaſa, ex eo eſt, quod cum deſcenderent radii, ad aures, naſum & os, iſta lumina in ſe includerent; & cum redirent ad originem ſuam, ab iis abſtraherentur ſpecies vel ideæ; ita ut remanerent, tanquam vas vacuum, & potentia ſine actu.

CAP. X.

Quòd hæc omnia non ſint intelligenda materialiter.

§. 1.

OMiſsâ objectione, hoc capite propoſita, quod nempe ex eo, quod in Divinis his quandoque utamur voce corporis & materiæ, tum ſequatur, rem ipſam eſſe corpoream: id ſaltem dicimus, quod Æn-Soph omni intellectu & intelligibili ſit ſuperior. Unde Adam Kadmon erit intelligibile primum, ſed ſibi ſoli; quia ob nimiam ſublimitatem, omni etiam intellectu mundi Divini, ſuperior eſt. Quinque autem lumina ejus ſunt objecta determinatiora, ſed ſecundùm magis & minus, prout remotiora vel viciniora ſtatuuntur origini, vel inferioribus: ita, ut tandem in iis

reperiatur, natura vaſis, quod quidem privatum eſt illis, ſed aptum tamen, illa recipere & intelligere. Et per hæc objecta determinata aliquatenus intelligi poteſt objectum ſublimius, nempe Adam Kadmon; & hoc mediante, ipſa cauſa prima.

CAP. XI.

Quomodo intelligendæ ſint ſex differentiæ locales, vel extremitates quantitativæ in Sephiris.

§. 1.

AB omnibus Cabbaliſtis Sephiris tribuuntur ſex iſtæ differentiæ, quæ ſunt, ſupra, infra, ante, retro, dextrum & ſiniſtrum, quæ reducuntur ad tres, ut ſunt longitudo, ſub qua ſuperius & inferius; latitudo, ſub qua dextrum & ſiniſtrum; & profunditas, ſub qua anterius & poſterius.

§. 2. Jam verò & Ariſtoteles docuit, quòd tres ſint facultates, quas anima ſenſitiva tribuit corpori, quibus tres differentiæ corporis inſerviunt: una nempe nutritiva, & augmentativa: ſecunda ſenſitiva; & tertia, motus localis: ita, ut illa pars corporis, quæ aſſumit alimenta ad nutriendum & augmentandum corpus, vocetur altitudo, vel pars ſuperna, eſtque caput: cui opponuntur pedes, tanquam imperfectius quid, qui dicuntur eſſe infra. Deinde pars illa, ubi locus eſt ſenſuum, eorumque organorum, vocatur anterior; ejus autem oppoſita, ſenſibus carens, vocatur poſterior. Et ſic dextrum ipſi eſt id, ubi eſt vis locomotivæ, & à quo, tanquam robuſtiore, incipit motus: ex cujus oppoſitione intelligitur ſiniſtrum.

§. 3. In Sephiris ergo ſingulis ſuperius id dicetur, quo mediante, illæ à cauſa ſua accipiunt eſſentiam & perfectionem. Inferius eſt ultimum illud, ad quod pervenit influ-

 entia

entia hæc. Anterius eſt actus Cauſati ſecundus, nempe exiſtentia, & operatio ejus. Sicut poſterius, potentialitas ejus, & eſſentia vel natura, & actus primus, & potentia operandi. Dextrum eſt, quando cauſatis ſuis largiuntur influxum rei bonæ & perfectionis, & benignitatis. Siniſtrum autem eadem operatio, ſed cum privatione, qua redarguunt puniuntque. Et hæc eſt explicatio prima.

§. 4. Secundò. Superius eſt id, in quo Sephiræ ſimiles ſunt & adhærent cauſæ ſuæ, à quâ immediatè accipiunt influxum. Inferius, in quo conveniunt cum cauſatis ad horum productionem & gubernationem. Anterius, actus & exiſtentia eorum. Poſterius, eſſentia & natura cum potentia exiſtendi, vel actus primus. Siniſtrum, potentia activa ſeu ad operandum. Dextrum, operatio & opus ipſum in actu benefaciendi.

§. 5. Tertiò. Superius eſt Actus. Inferius, potentia. Dextrum, objectum, infuſum intellectui, qui aliàs eo eſſet privatus, & ſiniſtri loco. Anterius, inclinatio ad inferiora, ut ipſis proſpiciatur, & illuminentur, & bonitate impleantur. Poſterius, id, quo ab inferioribus amoventur.

§. 6. Quartò. Superius, eſt eſſentia. Inferius Vita. Dextrum, Intellectus. Siniſtrum, voluntas, ab intellectu mota. Anterius, inclinatio ad cauſata, qua iſta producuntur & perficiuntur. Poſterius, averſio à creaturis, unde privatio, mors & malum.

§. 7. Quintò. Longitudo à ſummo ad imum denotat eſſentiam emanantium, quæ compoſita eſt ex analogia cum cauſa eorum, quod eſt ſummum; & ex ipſa eorum natura; & ex eo, quod deſcendunt à ſcaturigine, & ab illa recedunt, quod eſt imum. Vel: communicatio cauſæ, mediante naturâ ejus, exhibita cauſato. Latitudo denotat potentiam

activam,

activam, quæ includit agens & influens, quod eſt benignum & dextrum; & patiens & recipiens; quod eſt rigoroſum & ſiniſtrum. Profunditas vel craſſitas eſt converſio ad inferiora, per quam iſta formantur, & influxum boni accipiunt: & elongatio, per quam ab illis amovetur lux & concurſus. Vel anterius eſt opus miſericordiæ, bonitatis, & præmium: poſterius actus iræ, rigoris & pœnæ.

§. 8. Sextò. Superius eſt id, quod emanantia intelligunt de cauſa ſua, per cauſam ſuam. Inferius, quod intelligunt de ſe ipſis, per cauſam ſuam. Anterius, quod intelligunt de ſe ipſis, per ſe ipſa. Poſterius, quod intelligunt per ſe ipſa, de operationibus ſuis. Dextrum, quo influunt ad operationes ſuas, ſecundùm perfectionem & potentiam ſuam. Siniſtrum eſt deſcenſus & defectus, qui reperitur in operationibus eorum, propter inferioritatem naturæ earum.

Cap. XII.

§. 1.

QUòd eminenter & negativè etiam in Infinito ſex iſtæ differentiæ locales, vel extrema quantitativa reperiantur.

Cap. XIII.

Quomodo anima intelligens deſcendat in corpus materiale; item, quomodo vaſa delapſa iterum aſcenderint, & reſtituta ſint.

§. 1.

CApite Sexto diximus; quomodo vaſa delapſa & mortua ſint. Hic autem ſubjungemus, quid de anima ſtatuant Platonici, quæ paucis mutatis optimè quadrabunt ad propoſitum noſtrum. Nempe, anima cùm oriunda ſit ab intel-

Digitized by Google

lectu, facultatem habet intelligendi intelligibilia ſuperna: quamvis etiam in ſe habeat illas potentias, quibus uniri poſſit corpori, illique infundere vitam, ſenſum & motum. Et quia duæ hæ operationes non tantùm prodeſſe poſſunt ipſi animæ, ſed ipſi etiam mundo; quoniam in ambabus conſiſtit actus & perfectio, tam animæ, quàm mundi: hinc meritò ambæ fuerunt in actum deducendæ. Sed quia anima intelligens eſt ultima intelligentiarum, adeoque potentia & rigor ejus admodum eſt debilis: gubernatio autem corporum terrenorum non minùs difficilis: hinc congruum non fuit, ut tempore uno duæ operationes tam diverſæ deducerentur in actum; ſed potiùs, ut id diverſis contingeret temporibus. Primò ergo occupata fuit contemplatione ſupra dictâ, quamvis intentione non adeo magna; deinde ceſſavit, & non continuavit hanc intellectionem, & tandem planè illam deſeruit & intermiſit. In quantum ergo remiſſior facta eſt operatio ſuperna, in tantum corroborata eſt inferior, ita, ut cùm ceſſaret contemplari intellectu ſimplici, contemplaretur ratiocinando: & ceſſante etiam rationalitate, inciperet plaſtica, quâ mediante reſpiceret corpus ſibi futurum, quod formare & vivificare deberet, infundendo ipſi ſenſus internos & externos, motumque localem, & vegetationem; adeoque privabatur alis intellectus & voluntatis divinæ, terramque verſùs citato curſu delata eſt in corpus terrenum. Et quia ibi privata eſt operationibus ſuis præſtantioribus & nobilioribus, hinc inibi dicitur mortua eſſe. Sciendum autem, animam non deſcendere vel aſcendere mutatione locorum & ſpatiorum, ſicut pluvia motu locali delabitur: ſed inclinatio ejus ad corpus, & influxus ejus in illud, quo illud vivificat, eſt deſcenſus; aſcenſus autem tum dicitur, cum non inclinatur ad illud, nec illud vivificat; ſed plaſtica convertitur in rationalitatem, & rationalitas in intelle-

tellectum; tunc dici poteſt, quod anima aſcenderit in mundum intellectualem & divinum: ſicut, cùm rationalitas ab intellectu avertitur, & inclinat ad plaſticam, & hæc ad congruitatem ſuam vitalem, tunc anima dicitur deſcendere in mundum corporeum & ſenſibilem, & illuc immergi.

§. 2. Et hæc non tantùm eſt Sententia Platonicorum, ſed & verum juxta Cabbaliſtas; prout & R. Schimeon Ben Jochai edocet, dum inquit: quod Lilith, quæ eſt concupiſcentia, vel ejusdem præfectus, perſuadendo ſeduxerit animam rationalem, donec illam excluderet è paradiſo ſuperno, qui eſt intellectus divinus: & quia hoc ipſo amiſerit facultates ſuas ſupernas, & operationes ſuas intellectuales, hanc ipſam fuiſſe cauſam, ut deſcenderet in mundum hunc infimum Aſiah. Et hoc ipſum etiam docet Rambam, & Don Jehudah Abrabanael.

§. 3. Ut autem revertamur ad vaſa delapſa; hoc dicitur: quod è decem Sephiris organicis, quæ vocantur Sephiræ Nekudicæ, ſeptem inferiores confractæ ſint, delapſæque & mortuæ: idque ex eo, quod eſſent intelligentiæ humiliores & ultimæ, adeoque propinquæ Mundis בי״ע; quamvis ſua naturâ ab iſtis longè diverſæ: Unde non potuerint ſupportare, prout ſuperiores & robuſtiores, objecta intellectualia ſuperna ſublimiora, aptitudine ſua intellectuali; unde quaſi excœcatæ à luce nimia, ſuæque debilitati minus congrua, oppreſſæque influxu nimio, iisdem obverterint terga & converſæ ſint ad operationem diminutiorem, prout dictum eſt de anima: nimirum, vaſa hæc deſerta ab objectis ſupernis converſa ſunt ad inferiora, magis ſibi analoga, & deſcenderunt ab uno ad aliud. Et quia vas, quod ferre non poteſt id, quod recepit, dicitur confractum; & corpus vivum, ſublatâ vitalitate & animâ, vocatur mortuum; prout etiam vocatur id, quod ab uno mundo tranſit in alium, præ-

Digitized by Google

ſertim humiliorem, obſcurum, anguſtumque, ad inſtar ſepulchri & tartari: & qui privatus eſt potentia & operatione, nec producit operationes ſuas naturales; vel, cui ſubmoventur media ad operandum requiſita, vocatur mortuus; hinc non immeritò vaſa hæc vocantur confracta & mortua, & deſcendiſſe ad naturas inferiores tenebroſas & anguſtas, nempe בי״ע.

§.4. Deinde autem reſpectu lapſus hujus ab intellectione ſublimi, deſcenſusque ad operationem, inclinantem ad inferius, illud ipſum, quod vaſa hæc reſtituta ſint in perfectionem illam, quam perdiderant, & quaſi de novo producta; vocatur illorum generatio: ut enim lapſus & amiſſio lucis mortis nomine; ita aſcenſus & receptio lucis, vitæ nomine vocatur, quæ non niſi per generationem acquiritur. Reditus ergo ad perfectionem deperditam; quæ in eo conſiſtit, ut reciperent, & ſupportare poſſent lumina ſuperna, vel lumina objectorum intelligibilium, meritò quædam quaſi regeneratio eſt, & receptio animæ atque vitæ. Et quia per lapſum & mortem triplex paſſa erant detrimentum: quorum primum eſt, quod ipſa objecta eorum vel formæ, vel ſpecies eorum ideales & intelligibiles obſcuratæ ſint, & repletæ privatione & umbrâ mortis: Secundum, quòd craſſior facta ſit & debilitata in ipſis potentia intelligendi, & quaſi obbrutuerit, & facta ſit ſtupida: & tertium, quod ſeparationem paſſa, & admodum remiſſa fuerit unio illa & cohæſio, quæ fuerat inter objecta ipſa, & potentiam intelligendi; ſine qua intellectio non poteſt eſſe in actu. Ut itaque reciperent perfectionem deſideratam, neceſſe erat, ut ſpecies eorum & formæ intelligibiles illuſtrarentur, moverent & formarent, & illuminarent, impulſu quodam vehementi, potentiam intelligendi. Deinde hæc ipſa etiam erat corroboranda & perficienda, ut purior fieret & ſubtilior, ut clariùs & expreſſiùs

preſſius reciperet lumina intelligibilia. Ante omnia autem neceſſaria erat unio & conjunctio ſpecierum intellectualium cum intellectu potentiali: quod niſi fieret, nec iſte intelligeret; nec illæ intelligerentur: e. g. non tantum neceſſe eſt, ut lux ſit fulgentiſſima, & aër pellucidus; ſed etiam, ut lux per aërem extendatur & uniatur cum ipſo intime, lumenque illi infundat, ſi ipſe lucere debet. Et quia nihil perfectum fit à ſe ipſo tantum, lapſumque non reſurgit, niſi relevetur; hinc neceſſe eſt, ut virtute ſuperiorum vaſa hæc lapſa recipiant perfectionem. Adeoque tres illæ perfectiones, quibus erant deſtituta, ipſis redditæ ſunt à tribus illis perſonis perfectis, vel decadibus Sephirothicis non lapſis, quæ ſunt Arich Anpin; Pater ſupernus; & mater ſuperna. Idque hoc modo: Arich Anpin, qui eſt corona Aziluthica, omnium Sephirarum & perſonarum prima, immittebat in vaſa hæc fracta, & unitate carentia, unitatem; idque per Daath, quæ continet quinque benignitates, & quinque rigores. Quæ benignitates correſpondent objectis intelligibilibus; rigores verò potentiis intelligendi; & Daath utrorumque unioni. Et ſic ab Arich Anpin, per Daath, proveniebat redunitio vaſorum cum luminibus ſuis: à patre autem, formæ ipſorum intelligibiles recipiebant lumen; ſed à matre reſtaurabatur potentia intelligendi, ut poſſet illud recipere.

§. 5. Summa huc redit: quod Arich Anpin, qui eminenter in ſe continet duo illa contraria, benignitatem & judicium; exaltaverit & coadunaverit ſpecies vel formas intelligibiles cum intellectu vaſorum lapſorum; ut iterum deducerentur in actum, & conſequerentur per unionem hanc perfectionem illam, quam ut finem deſiderabant. Hæc autem unitio fiebat per Daath, quæ dependet ab Arich Anpin, ſecundùm lineam rectam; eſtque unio Sapientiæ & Intelligentiæ, nec non benignitatum, cum rigoribus. Sed

pater

pater dabat facultatem objectis obfuſcatis & debilibus, ut poſſent movere & formare intellectum: ſicut ignis illuminat & apparere facit literas in charta ſcriptas ſucco ceparum, vel malorum citreorum, quæ ſine illo erant inviſibiles: ſic enim per influxum & lumen ideæ ſupernæ & ſigilli efficacis, quod tribuitur patri, iterum formabantur & perficiebantur, manifeſtæque fiebant intellectui impreſſiones objectorum, hactenus occultatorum & obfuſcatorum. Per fulgorem & potentiam matris vero etiam ſubtilius fiebat imum illud tenebroſum & caliginoſum: cumque acciperet potentiam novam, corroborabatur & diſponebatur, ut percipere & aſſequi poſſet objecta illa, quæ antea ipſi erant occulta, & diſproportionata. Et hoc eſt myſterium conceptionis, & generationis, & partus matris ſupernæ: item nativitatis τῶ Seir Anpin & uxoris ejus, qui tanquam liberi progeniti ſunt dicto modo intellectuali.

Cap. XIV.

Quæ dicta hactenus, ulterius explicantur: additurque, quomodo ab objecto intelligibili & intellectu proveniat intellectio actualis: & quid ſit illud, quod ſuperius dicatur illuminare inferius.

§. 1.

Receptum eſt penes omnes Philoſophos, quod intellectio in actu poſita, admodum ſimilis ſit generationi viventium, & operationi agentium naturalium. Sicut enim agens omnia agit virtute formæ illius, quam actu habet; ita intellectus per objectum intelligibile; quod non tantum ab extra illum movet; ſed etiam ab intra illum actuat & conformat ad intellectionem, nunc hanc magis, nunc illam.

§. 2. Et

§. 2. Et ſicut à patre & matre, numero diſtinctis, producitur filius: ſic ab objecto intellectuali & potentia intelligendi, quamvis ſint diverſa, provenit intellectio, vel intellectus in actu perfecto.

§. 3. Sicut autem pater non immediatè generat filium, ſed mediante ſemine, conjecto in uterum matris: ſic objectum intelligibile; quamvis non ſemper uniatur, vel uniri poſſit cum intellectu, (ſicut & pater:) id præſtat per ideam intellectualem; quam R. Jizchak Lorja vocat lucem internam, dependentem à luce ambiente, quæ ingreditur in vas, vel intellectum.

§. 4. Potentia igitur intelligendi, ceu mater, per formam intellectualem, ut ſemen, intelligit & generat intellectionem intellectualem & internam, tanquam filium; auxilio Patris, cujus loco eſt objectum intelligibile, quod vel immediatè, vel mediante idea eſt cauſa fundamentalis cognitionis vel intellectionis.

§. 5. Ex quibus omnibus perſpicuum eſt, quod non tantùm in mundo Emanativo locum habeant nomina Patris & matris, tanquam cauſa prima & ſecunda ad generationem cauſati cujusdam inferioris, quod quaſi filius eſt: ſed etiam ad intellectionem omnium & ſingulorum requiratur objectum intelligibile, loco patris; potentia intelligendi, loco matris; ubi deinde ipſa intellectio & cognitio vocatur filius.

§. 6. Quod autem diximus: ab Arich Anpin, Patre & Matre illuminatas eſſe Septem Sephiras lapſas, id ulterius explicabitur, ſi dicemus, quid ſit illuminatio in ſupernis, & quomodo fiat. Hæc autem nihil eſt aliud, niſi quod intellectus unus notificet & manifeſtet alteri hoc vel illud objectum, vel cognitionem veritatis alicujus, quæ antea ipſi ignota erat. Hoc autem intellectus ſuperior inferiori præſtat, vel duobus modis ſequentibus, vel uno ex illis. Primus

mus eſt: ſi confortat & adauget in illo potentiam intelligendi: Secundus: ſi ipſi determinat, & methodicè proponit objectum intelligibile. Sicut enim corpus inferius corroboratur acceſſu & unione ſuperioris: ita per unitionem intellectus robuſtioris & ſuperioris cum inferiore & debiliore, hic ab illo accipit facultatem novam, per quam intelligere queat id, quod ſolus non poterat aſſequi: Quod enim ſuperius eſt, ſemper eſt perfectio, & actus quidam, reſpectu inferioris; ſicut ignis calorem communicat rei frigidæ ſolo acceſſu ſuo. Et ſic dubium non eſt, quin intellectus inferior, qui ſe habet ut potentia, accipiat augmentum perfectionis & facultatis, per unionem cum ſuperiore, qui ipſius quaſi actus eſt. Et hæc illuminatio fit reſpectu potentiæ intelligendi.

§. 7. Sed reſpectu objecti intelligibilis intellectus inferior illuminari dicitur, cùm objectum ipſi ſic determinatur, prout ille aptus eſt illud intelligere & percipere. Nam inferior, tanquam diſcipulus, non poteſt aſſequi veritatem, per media generalia & ſublimia, quæ aſſequitur intellectus ſuperior, tanquam Magiſter & Doctor; ſed neceſſe eſt, ut illa dividat & proponat particulatim, ſecundùm captum iſtius intellectus, & ut citra errorem & confuſionem illa poſſit concipere.

Cap. XV.

Quid denotetur per unionem decem Sephirarum nominis מה cum Sephiris Nekudicis, vel vaſis confractis.

§. 1.

EX dictis intelligi poterit, quid ſit illud, quod Doctor noſter dicit: decem Sephiras Nominis מה, quæ prodierunt

runt è fronte Adam Kadmon, ſeſe univiſſe cum Sephiris Nekudicis confractis, ut iſtas reſtituerent, & iterum perficerent. Nempe, ut per unionem hanc Vaſa fracta reſtaurarentur & regenerarentur de novo, ut poſſent aſſequi & intelligere lumina vel objecta ſuperiora; quæ iſtorum quaſi animæ erant, quæ ante hanc unionem, vaſe adhuc debili, nec dum corroborato, non poterant intelligere. Et hoc eſt illud, quod Nekudim Nominis סֹג tanquam fœminæ, opus habuerint Sephiris מֹה, ut maſculis. Ex quo hoc obortum eſt emolumentum, ut non tantùm conſtituerentur omnes perſonæ Mundi emanativi: ſed etiam ut confortarentur & acciperent facultatem, per quam poſſent ſuſtinere lumina intelligibilia; in quo conſiſtit iſtarum perfectio, quam ab initio amiſerant.

§. 2. Ne autem objiciatur: non eſſe veriſimile, quod vaſa potuerint recipere onus hoc novum, quia non potuerint ſuſtinere prius: ſciendum, lucem hanc additam non fuiſſe reſpectu objecti; quia hoc modo onus ipſorum omnino fuiſſet auctum: ſed reſpectu potentiæ intelligendi, cui addita fuit perfectio & facultas, ut fuerit diſpoſita & apta ad recipiendam ſublimitatem luminum intelligibilium: & tantum abeſt, ut adaucta ipſis ſint lumina objectiva; ut potiùs ſint debilitata, & determinata, atque diminuta, & in plures partes diſſecta, pro potentia illa intelligendi. Et debilitata quidem ſunt eo ipſo, quod inferius ſemper quaſi velum prætenſum ſit ſuperiori; ita, ut lux illa, quæ primo à ſcaturigine deſcendebat immediatè, deinceps delapſa ſit per media multa, feneſtraſque, & velamina diverſa; ut ab oculis illis incorporeis potuerit conſpici. Determinata autem ſunt eo ipſo, quod vaſa fierent robuſtiora, & quælibet Sephirah ulterius diſpeſceretur in ſuas decades.

§. 3. Porrò etiam. Ut intellectio actualis inſtituatur,

Digitized by Google

requiruntur duo; primò, ut adſint objecta; & ſecundò judicium, vel illorum dijudicatio. Intellectus enim non intelligit,niſi uniatur cum objecto, ſive immediatè, ſive mediante idea & formâ ejus, quam vel ab ipſo, vel à cauſa ejus accipit. Et ſæpe accidit, ut intellectus quidem habeat ideam, & ſpeciem intelligibilem, & tamen per eam non intelligat; ut apparet in homine docto, qui,quamvis obtineat habitum ſapientiæ, ſæpè tamen non intelligit per illum,vel tempore ſomni, vel quia occupatus eſt contemplatione aliâ, vel quia verſatur circa moralia vel artificialia,vel aliam ob cauſam; vel,ſi ſimul tangit iſta: id tamen fit debiliter,& ſine judicio.

§.4. Illa ergò Lux, quæ fortificat & exaltat potentiam intelligendi, ita,ut perfectè poſſit dijudicare, quod ipſi proponit idea,per quam intelligit; & in objecto aſſequi id,quod antea non poterat; vocatur מה; nempe Tetragrammaton Alephatum, quod refertur ad gradum Tiphereth, vel perſonam Seir Anpin, in quo commoratur Daath vel cognitio, ad inſtar Animæ & vitæ ejus. Cum enim conjungat gradus Chochmah & Binah; etiam continet Benignitates & Severitates, quas immittit in ſex Sephiras ſtructuræ, quæ conſtituunt perſonam יי Seir Anpin. Sed Nomen illud מה non eſt lux viſibilis; nec potentia recipiens; ſed facultas, quæ corroborat, & vis ſpecialis, quæ eſt cauſa intellectionis actualis, & perceptionis,& dijudicationis, quæ antea inibi fieri non poterat, ob nimiam imbecillitatem.

§.5. In intellectu ergò, & vaſe conſideranda ſunt duo: unum eſt potentia, quæ receptura eſt lucem vel objectum, ut ſunt Sephiræ Nekudicæ nominis בן: alterum eſt lux illa, quæ illuminat & fortificat iſtam potentiam, ut poſſit dijudicare, & aſſequi; & actu dijudicet & aſſequatur objectum: & hoc eſt illud, quod vocatur מה; quod tanquam mas unitur

tur cum סג & בן; quæ eſt lux illa potentialis & fœmina, ſic corroborata, ut operari queat iſtam operationem. Ubi hæc intercedit differentia; quod nomen סג tantum recipiat objecta; ſed מה ſit cauſa, ut percipi queant & dijudicari. Et quia, quicquid elevandum eſt ad operationem aliquam, potentiâ ſuâ naturali ſublimiorem, opus habet diſpoſitione quadam nova: hinc, ut diſponerentur Sephiræ Nekudicæ nominis סג, ut aſſequi poſſent lumina objectiva, naturam ſuam priorem excedentia, opus erat influxu novo, & luce emanante ab Adam Kadmon; qui eſt ſcaturigo omnium luminum ſuperiorum: & quia erat intra illa Nekudim; illa elevabat & corroborabat, ut aſſequerentur finem deſideratum. Et à luce Nominis מה, unitâ cum Nekudicis סג, quæ nunc vocantur בן; productæ ſunt Perſonæ divinæ mundi Aziluthici: quæ ſunt, Attik; Arich; Abba; Imma; Seir & uxor ejus; & facta ſunt vaſa pro luminibus ſupernis. Uno verbo: Sephiræ מה non ſunt intelligendæ, quòd ratione objecti, ſed quod ratione potentiæ intelligendi acceſſerint, & exaltaverint vim Nekudicarum, ut poſſent aſſequi, quod ante non poterant.

Cap. XVI.

Quomodo ſeptem vaſa lapſa ſurrexerint, virtute Matris ſupernæ, à cognitione ſui ipſius & cauſatorum, ad cognitionem cauſarum ſuarum: quæ ſunt tres vel quatuor perſonæ ſupernæ.

§. 1.

CUm ita reſtituti eſſent ſeptem intellectus vel vaſa, in naturam ſuam vitalem, & priorem; tunc intelligebant ſe ipſos, & quidem perfectiùs & clariùs, quam antea: Et non tantùm ſeſe, ſed etiam, per ſeſe, inferiora, quorum erant cauſæ;

 perfe-

perfectius etiam, quam prius; nempe mundos ב״ע: ſed nondum intelligebant Sephiras ſuperiores, nempe Kether, Chochmah, Binah; vel perſonas ex illis conſtructas, quæ ſunt, Senex Sanctus; Pater & Mater: nec dum etiam eò pervenerant, ut intelligerent lumina Akudica, naſi, aurium, oculorum, cerebri, & cranii Adami primi: hic ipſe autem & Æn-Soph planè ipſis manebant ignoti.

§. 2. Ut autem aſſequerentur tres Sephiras ſummas; adeoque è ſeptem fierent decem, opus erat, ut acciperent influxum novum, quem Cabbaliſtæ vocant יניקה ſuctionem à Matre; ut adoleſcerent, & ad perfectionem ſuam ultimam pervenirent; quæ in intelligentiis incorporeis non tantùm eſt cognitio ſui ipſius, & inferiorum, ſed & ſuperiorum: à quibus, ut cauſis, dependet omnis iſtarum perfectio & magnitudo. Binah igitur immediatè producebat ſeptem illas Sephiras organicas delapſas, influebatque & dabat illis, (vi ſuperiorum, Patris, Arich &c. uſque ad Æn-Soph,) facultatem novam, quæ allegoricè vocatur lac, quod ab ipſa ſugerent, in hunc finem, ut poſſent intelligere, & intelligerent ipſam Binam, & ſuperiora.

§. 3. Hoc nihil aliud eſt, quàm quod dicunt Philoſophi: quod intellectus inferior intelligat ſuperiora, prout iſta diſponunt potentiam ejus intellectualem, eumque formant, & illi largiuntur ſpecies neceſſarias. Item: quod, cum intellectus intellectui dicitur aſſiſtere, nihil ſit aliud, quàm quod intellectus unus ab altero accipiat ideam & imaginem. Item: quod intellectus humanus, cum convertitur ad Deum, hujus luce illuminetur &c.

§. 4. Quod autem è ſex vel ſeptem, factæ ſint decem; nil eſt aliud, quàm quod poſt productionem trium mundorum creatorum in ſextiduo creationis, vel aſſumto Sabbatho, ſeptiduo acceperint perfectionem omnium numerorum; ad

quam

quam dicuntur adoleviſſe & creviſſe, tanquam ad ſtaturam Sephirothicam, quæ eſt decas. Et hanc aſſecutæ ſunt omnes; ut & pariter utraque perſona, androgynos primò, & deinde diſſecta.

CAP. XVII.

De ultima perfectione, quam conſecuti ſunt intellectus ſæpe dicti, vel vaſa, poſt reſtitutionem ſuam: dum illos ſuſcepit Binah, & informavit ipſa, & non per ſpeciem infuſam, nec per medium quoddam aliud; ut ita intelligerent ipſam & ſuperna.

§. 1.

NOn quieſcebat Spiritus Matris ſupernæ, quod dediſſet perfectionem dictam ſeptem illis Sephiris, quæ mutatæ erant in duas perſonas, marem & fœminam; ſed ipſis etiam infundebat perfectionem ultimam; quod nempe ipſa plane uniretur cum iis, tanquam objectum: per quod intelligerent tam ipſam, quam Patrem, & reliqua ſumma, uſque ad Cauſam primam. Et hoc ipſum eſt, quod dicunt Philoſophi; quod Cauſa prima cum intellectu emanante uniatur & jungatur ipſa, & non per ideam, formamve & ſpeciem, actumq; intermedium vel objectum medians; idque in hunc finem, ut per ipſam eſſentiam divinam percipiat & intelligat Deum ipſum. A quo non longè abeſt illud Platonicorum; quod intellectus noſter objecto divino fruatur dupliciter; analogicè, & formaliter. Analogicè; cùm à ſuperiore accipit ſpecies, formas & ideas; per quas, ut per cauſatum quid, intelligat; nempe ab operationibus ejus, potentias ejus; & his mediantibus, eſſentiam ejus. Formaliter autem; cum intellectus noſter, poſt uſitatum hunc cognoſcendi modum, ſuper-inveſtitur ab intellectu ſuperiore, tanquam à forma & actuatione,

tione: ita, ut ipſe operetur ſub illo, ab illo formatus ad operationes ſuas divinas illi proprias, quas ſolus perficere non potuiſſet.

§. 2. Hæc tamen inter Philoſophos & noſtrates eſt differentia, quod illi intellectum ſuperiorem cum inferiore uniri tantùm ſtatuant per modum finis & objecti: putantes, impoſſibile eſſe, ut intellectus productus unus ſubintrare poſſit in alterum: Nos autem, quia de ſublimioribus loquimur, non habemus pro abſurdo, quod detur ingreſſus talis, per quem intellectus unus eſſentialiter uniatur cum altero. Et ut ad intellectus noſtros delapſos revertamur; dicimus, quod reſtitutio iſtorum ad naturam ſuam ſublimem, conſiſtat in hoc, quod quaſi concepti ſint à Matre, & de novo progeniti, ad inſtar filiorum; quod autem lactati ſint ab illa, denotat nobis influentiam, & lucem, & vim, & facultatem novam, per quam creverint in decadem ſeu perfectionem completam, adeoque intelligant ſuperna; quod in ſtatibus uterino & nativitatis nondum poterant, ubi tantùm intelligebant ſe ipſos & inferiora. Jamque porro de unione dicemus, & quomodo Mater ingreſſa ſit in illos; quod vocamus illorum Cerebra: quia hoc ipſo producuntur in illis Chochmah, Binah & Daath, ut ita intelligant Matrem, & in illa Patrem, &c.

§. 3. Dicimus ergò: quod tria hæc cerebra ortum habeant ex eo, quod intraverint gradûs Nezach, Hod, Jeſod Matris, in vaſa Chochmah, Binah, Daath dictorum intellectuum, jam præparatorum; atque abhinc deinde ſeſe extenderint per totum corpus Perſonæ Seir Anpin, conſtantis è ſex Sephiris fundamentalibus; quæ ſunt חגת נהי: (vid. Part. 1. Apparat. p. 514. ſeq.) Senſus iſtorum omnium eſt, ut natura dicta inferior formaretur à ſuperiore, & intelligeret per iſtam, (& non per medium quoddam aliud,) non tantùm eandem,

ſed

ſed & ſuperiora. Nec hoc tantùm, quod intelligeret Binam matrem per ipſam matrem; ſed etiam in illa, & per illam, ſemetipſam & naturas inferiores, quas illa cauſaliter & eminenter in ſe continet, & in illas influit. Quod ipſum indicatur per illud, quòd Binah dicatur ingredi in omnes ſeptem Sephiras ſtructuræ, quæ ſunt cauſæ proximæ creationis trium mundorum inferiorum.

§. 4. Per generationem ergò intelligitur purgatio Vaſorum vel intellectuum iſtorum, facta per actum ſuperiorum, à tenebris & ſtupiditate, in quam delapſa erant, ob defectum luminis, verſùs imum quod ipſis ſordium loco erat, & inquinamenti. Lactatio eſt illuminatio intellectuum horum, quâ ipſis præparabatur via ad objecta, cum iſtorum limitatione congrua, quò ea poſſent percipere. Cerebra autem dicuntur, cum illis infunditur actualis cognitio veritatum intelligibilium & ſupernarum, à qua dependet ipſorum felicitas & perfectio.

§. 5. Vel: nativitas eſſe poterit reditus ad naturam ſuam priorem, à qua cùm delapſæ eſſent, dicebantur deſcendiſſe. Et ſic ſuctio eſt receptio mediorum intellectualium, per quorum diſpoſitionem dirigebantur ad cognitionem. Cerebra autem erunt comprehenſio ſcientifica in actu, & cum perfectione requiſita.

§. 6. Vel: nativitas eſt eſſentia, quam, quaſi per reſurrectionem, de novo acceperunt; ſuctio eſt vita, quaſi nempe in iis creverit potentia, & adoleverit eſſentia. Cerebra autem ſunt intellectus, qui eſt perfectio, & quaſi ætas virilis eſſentiæ & vitæ.

§. 7. Inter quas expoſitiones, quamvis omnes ſint veræ, magis tamen propria videtur prima: nempe, quod nativitas ſit reditus vaſorum mortuorum & delapſorum, ad locum excellentiæ ſuæ, & ad ipſam naturam ſuam priorem; ut, tanquam intellectus, non amplius captivati, majori perfectione intelli-

 gerent

gerent ſe ipſos, & quicquid ſub ipſis eſt. Lactatio verò eſt lux & influentia nova, quam acceperunt à cauſa ſua; per quam non tantùm hanc, ſed & ſuperiora intelligunt, ideis maximè perſpicuis. Cerebra autem ſunt unio & ingreſſus ipſius cauſæ ſuæ dictæ, in ipſa; ut per hanc, & in illa, intelligerent ipſam, & ſuperna omnia quàm perfectiſſimè.

§. 8. Et ſicut unionem Sephirarum מה cum vaſis סג retulimus ad potentiam iſtorum intellectivam, ejusque corroborationem: ita jam myſterium lactationis & formationis cerebrorum, provenientes à matre, referimus ad objectum intelligibile; dicimusque, illam eſſe lucem & actum, provenientem à veritate ſcibili, vel objecto intelligibili: ut nempe è ſex vel ſeptem fierent decem, modo nempe objectivo; ut ſcilicet intelligerent numerum perfectum, & plenum, qui in ſe continet, & è ſe emittit omnia: item, quod à Binah acciperent ſpecies intelligibiles & ideas objectivas trium primarum Kether, Chochmah, Binah: item, quod ſub ſtatu cerebrorum, ipſa mater fieret objectum illorum; cum reliquis ſummis, usque ad Infinitum.

Cap. XVIII.

Quid denotetur per bilancem, & obverſionem facierum, quæ Sephiris tribuitur.

§. 1.

SÆpe jam dictum eſt, quod vaſa confracta reſtituta ſint, per ordinem, in bilance præfiguratum; & convertendo invicem facies ad facies: quæ etiam cauſa eſt, ut, quæ prius dicebantur Nekudim, nunc dicantur ברודים. Jam ergo dicendum eſt, quis ſit etiam iſtorum ſenſus. Dicimus ergo: quod Sephiræ Nekudicæ, quæ deinceps delapſæ dicuntur, primò ita emanaverint, ut converterent facies tergis. Ita enim deſcendebat cauſa ad cauſatum, ut hoc nullo modo elevare-

tur

tur & converteretur ad illam: quo ipſo nec cauſata conſequebantur perfectionem ſuam; quippe quæ in eo conſiſtit, ut redeant ad cauſam; nec etiam intellectus, cujus perfectio in eo conſiſtit, ut non declinet inferiora verſus, ſed convertatur in ſeipſum, & exaltetur ſurſum ad Originem ſuam; adeoque cognoſcat tam ſe, quàm cauſam ſuam, motu nempe circulari & converſo, & non rectilineo, ut primitùs; ubi intentio eorum tantùm hæc erat, ut tantùm effluerent deorſum, & influxum darent, citra reflexionem ſurſum factam, quâ iterum acciperent. Certum enim eſt, quod perfectio non dependeat ab inferiore, ad quod quis ſeſe exſerit: ſed à ſuperiore, à quo quis accipere debet: ita, ut idem fiat finis ultimus, quod fuit principium primum; & cauſatum accipiat bonitatem eſſendi, ab eo, quod primò ipſi dederat ſolum eſſe.

§. 2. Et hæc converſio inferior, ad cauſam ſuam dictam, ad ſeſe inclinatam eſt illa מתקלא ſeu *ſtaterificatio*, & ordinatio facierum ad facies; unde ortum habet reſtitutio & perfectio Sephirarum lapſarum: quæ nihil aliud eſt, quàm influxus ſuperioris in inferius, quando convertitur, & elevatur, & diſponitur ad aliud: ita, ut ambo conſentiant in eo, quòd ſuperius influere, & inferius accipere velit: non autem, quòd intentio illorum ſit, tantummodo dare: ſed ut dictum, cauſa influere debet, ut ultimatò perficiat cauſatum ſuum, illudque ſecum uniat; cauſatum verò recipere influxum illum, ut cum cauſa ſua uniatur: prout abundanter intelligi poteſt exemplo diſcipuli & magiſtri; quorum ille fieri debet ad inſtar maris vel ciſternæ, reſpectu lucis, ſibi affuſæ, & non tantùm canalis & aquæ-ductus, ad diſtribuendum illam inferioribus; prout Sephiræ fecerant ab initio.

§. 3. Summa hæc eſt: Nunc inferius poſſidet & retinet objectum, inque ſeſe conſervat, & ad illud reflectitur, antequam illud emittat ad ulteriora. Primò enim id dederat, quod

Digitized by Google

intra ſeſe nondum receperat; quaſi,ſi quis vellet docere alium, quod nondum didiciſſet ipſe, nec ad illud diſcendum ſeſe præparaſſet: id quod deſcribitur per receptionem influxus parte ſui poſticâ. Influxus ergo de facie ad faciem factus, nihil aliud eſt, quàm converſio recipientis verſus influens, ad ſeſe pronum; quo ipſo tam influentia, quàm receptio omnium erit perfectiſſima: præſertim, ſi ita recipiat ſubjectum paſſivum, ut non tantum iterum communicet, & ſtatim fiat activum; ſed ut etiam retineat, & ſecum ferat, adeoque intelligat, quod recepit; ita, ut ſi deinde id iterum communicare velit fierique efficiens, ſit quaſi diſcipulus, qui, poſtquam ſatis intelligit objectum ſublime, & ipſe fieri poteſt magiſter, objectumque illud debitâ methodo iterum proponere intellectui inferiori.

§. 4. Sephiræ ergo Nekudicæ propterea confractæ dicuntur, quod deſcenderent rectilineariter; & reſtitutæ, per converſionem recipientis ad influens, qua redactæ ſunt ad unitatem ſtateri-formem; ita, ut non amplius inclinarent verſus imum: ſed circa ſumma occuparentur, ad inſtar ſpeculi cauſtici, ubi radii uniuntur motu quaſi circulari, & ſeſe invicè perficiunt.

Cap. XIX.

Quomodo intelligendum ſit illud, quòd perſona una ſuperinveſtiat alteram, & inferior ſuperiorem.

§. 1.

Hoc ut rectiùs intelligatur, præmittendum eſt; perfectionem naturarum eſſe duplicem; quarum una eſt cuique rei propria, nempe illius forma & natura determinata, quâ diſtinguitur ab aliis: Altera autem, reperitur in unione & collectione naturarum, ſpecierum, & perfectionum omnium entium, & totius mundi, in uno ſubjecto. Sed, quia una ſpecies diſtincta eſt ab alia, adeoque illius perfectio caret perfectione alterius; & hinc non planè eſt conſummata: hinc producta eſt natura

illa

illa intellectualis; cauſatum, nempe cauſæ primæ proximum, quod in ſe continet, per modum objecti & intelligentis, omnes reliquas ſpecies & perfectiones mundi naturalis: adeoq; non ſuá tantùm, ſed etiam reliquorum entium omnium, quatenꝰ ea cognoſcit; vel ex eo, quod ex ipſis componatur; vel ex formis eorū.

§. 2. Quod ergo perſona una intrare dicitur & pertranſire alteram, vel in illa conſiſtere, & ſuperior per inferiorem quaſi veſtiri, nihil aliud eſt, quàm quod ſuperior cum inferiore uniatur, eamque informet, & illuminet, & perficiat per ſemet ipſam, ita, ut inferior ipſi ſit quaſi materia, vel ſpecies intelligibilis; quia ab illa formatur, & hâc ratione etiam illam intelligere poteſt. E contra verò, quod hæc veſtis ſit alterius, nihil aliud denotat, quàm quod illam contineat inſtar materiæ, quæ formam; Sephiræ, quæ lucem; corporis, quod animam; & omnis perfecti, quod perfectionem ſuam: & uno verbo: intellectus, qui objectum ſuum in ſe comprehendit. Atque ſic docetur, quòd perſona vel intelligentia inferior cognoſcat ſuperiorem, quæ ad inſtar objecti in ipſam ingreditur, eamq; vivificat & perficit, ut perfectè & comprehenſivè illam intelligat.

§. 3. Adde, quod talis veſtis ſit medium quoddam, quo lux ſuperna inibi recepta modificatur & diſponitur, ut ulterius tradi poſſit inferioribus: ſine qua obvelatione & contemperatione fieri non poſſet, ut intellectus inferiores vehementem illam vibrationem dictæ lucis ſupernæ tolerare & aſſequi, vel intelligere queant.

Cap. XX.

Quare Sephiræ Nekudicæ factæ ſint Perſonæ: & quare, dum una ſuperintegit alteram, aliqua iſtius pars relinquatur ſine velamine: item, quia ſint crines capitis & Barbæ.

§. 1.

POrrò & hoc traditur, quod Attik non tantùm; ſed & Arich excreſcat in decadem: ita tamen, ut iſte illam tantùm veſtiat

ſtiat à Cheſed usque ad Malchuth; tres verò ſupernæ dicti Attik maneant nudæ,& tegmine carentes: ex eo,quod omnes decem Sephiræ ירז Arich non ſufficiant ad involvendum illum totum,ſed tantùm ſeptem ejus inferioribus adæquentur.

§. 2. Senſus horum eſt hic: quod Arich Anpin intelligere non poſſit Senem Sanctum totum,tanquam objectum,quod potentiâ ſuâ intellectivâ multò ſit ſublimius; unde deſcendere quaſi cogatur, in decadem Sephirothicam arctiorem,cujus Sephiræ ad inferiores gradus ירז Attik applicentur,ut mediantibus objectis inferioribus magis ſibi congruis,id cognoſcant, quod per unum objectum ſublime non potuiſſent aſſequi. Et hoc modo Arich Anpin etiam tantùm cognoviſſe dicitur ſeptem inferiores ירז Attik, quas,velut objectum ſuum,in ſe recepit, obtexitque, & perfectè comprehendit : tres verò ſuperiores,proportione ſuâ ſublimiores, objectum cognitionis ejus eſſe non potuerunt in ſe,& ſuâ naturâ: ſed ab extra imminentes decadem ירז Arich illuminarunt; ita,ut dicantur illius lux ambiens, prout ſeptem ejusdem inferiores ſunt iſtius lux interna. Idem quoque eſt reſpectus inter patrem & matrem, atque Arich Anpin; in quo ſuperintegunt octo Sephiras inferiores, Pater nempe ad dextram , & Mater ad ſiniſtram : Sicut etiam pater & mater ſuperinteguntur à Seir Anpin, à dimidio gradu Tiphereth,& porrò deorſum; nec non ab uxore ſuâ ipſe, eadem proportione;ſed à tergo tantùm.

§. 3. Ubi notandum , quod omne objectum cognoſcibile cognoſcatur dupliciter: vel à priori,nempe ſi aliquid cognoſcatur per cauſam , aut per ſeſe ; vel à poſteriori , & ab effectis. Perfectiſſimus ergo cognoſcendi modus eſt, ſi intellectus cognoſcit rem ipſam, in ipſa, & per ipſam. Sed ſi rem cognoſcit per ſimilitudinem, ſive ideam, ſpeciemque,ab illa ſeparatam; vel,ab effectis & operationibus,cognitio multò debilior eſt & imperfectior. Atque ſic uxor Seirica, quæ eſt perſona ultima,non cognoſcit Maritum, niſi à poſteriore,

i. e.

i. e. per ideam ſpeciemque; & ab effectis & operibus, impreſſis intellectui ejus. Cum autem, factâ diſſectione, eidem obvertit faciem, eumque eo unitur, tanquam cum objecto ſuo ſibi inhærente; tunc non tantùm ratione objecti, ſed & ratione ideæ multò perfectiùs illum intelligit. Sed hoc certum eſt, quod id non fiat ſemper, ſed ſaltem aliquando: quodque nec tum ita cognoſcat totum, ſed ſaltem triadem ejus infimam, nempe נה״י. Sed Seir Anpin Patrem & Matrem cognoſcit de facie ad faciem, & quidem perfectè atque ſemper, idque per ipſam eſſentiam eorum; ſed non totos, verùm illam tantùm partem quam complectitur, nempe eorum נה״י. Idem etiam comprehendit ר״א Arich Anpin & omnia ſuperna, ſed mediante Patre & Matre: quod etiam accidit Uxori ejus. Sed Pater & Mater cognoſcunt ר״א, Arich Anpin per ſe ipſum, à Malchuth uſque ad Binam ejus, & per illum, Senem Sanctum, cum ſuperioribus: & ſic porrò, ut dictum.

§. 4. Jam etiam dicendum aliquid eſt de crinibus capitis & Barbæ in Arich Anpin, Seir Anpin & Uxore ejus: nempe per hoc intelliguntur lumina objectiva & intelligibilia; quæ reflectuntur, tenduntque ab imo, ſurſum; prodeuntia per foramina innumera dictorum capitum & Barbarum: ſuntque objecta ſelectiſſima & ſingularia, admodum limitata, ut naturæ inferiores per illa cognoſcant & intelligant id, quod de ipſorum ſcaturigine occulta aliàs non poterant comprehendere. Prodeunt enim è capite & Barba, quæ ſunt loca cerebri & oris; quia infunduntur intellectibus ſuperioribus, ſicut ideæ, ſpeciesque imprimuntur cerebro, per locutionem: quaſi nempe ab ore edocerentur myſteria Divina, & objecta ſtupenda, cœteroquin occulta. Crines autem ſive cognitiones iſtæ, dicuntur referri ad metrum Juris: quia benignitatis natura eſt multiplicare, & congerere,

&o-

& omnibus communicare; ſed metrum Juris, in ſpecie diſtribuit & determinat: & quia Binah eſt locus cognitionis, perceptionis, & inveſtigationis; hinc dicitur, ab illa excitari judicia, ab eaque dependere totum latus ſiniſtrum, &c. Crines autem τοῦ Arich dicuntur albi, quia per illos temperatur & mitigatur Rigor; ſuntque ſcaturigines benignitatis & Miſericordiæ. Sed Crines τοῦ Seir Anpin ſtatuuntur nigri; quia iſte in ſe habet gradum Daath ſeu Cognitionis, in quo ſunt omnes quinque Gebhuræ; item, quia compoſitus eſt ex Gebhurah & Hod, qui ſunt Rigores duriores: ipſe etiam habitat in Mundo Angelico, in quo eſt trutina Juſtitiæ, ubi ponderantur opera hominum. Tandem verò Crines Uxoris ſtatuuntur rubri; quia illa rigoris quidem character eſt, ſed remiſſioris & mitioris, & naturæ placabilioris; quia nihil habet à ſe ipſa, adeoque ſuſcipere poteſt utrumque contrarium.

F I N I S.

SOLI DEO GLORIA per CHRISTUM.

APPARATUS IN LIBRUM SOHAR

PARS QUARTA,

QUÆ

CONTINET EXPLICATIONEM ARBORUM SEU TABULARUM

QUINQUE

CABBALISTICARUM GENERALIUM.

Cum

Repræſentatione omnium & ſummorum totius Cabbalæ Capitum breviſſima & perſpicua, juxta diverſas Hypotheſes.

Digitized by Google

Digitized by Google

non

licti:

it ali-

Cra-

ertur

Mens;

anta-

emo-

atem-

lextra

pun-

ntque

tunc

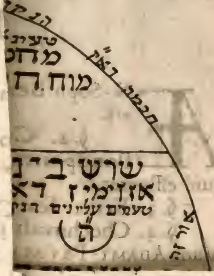
§. 10. Radix Tebhunæ, ſeu prudentiæ, vocatur Auris ſini-

ſtra

Digitized by Google

אין סו
עטרה כתר

Figura I.

§. 1.

§. 5. Jod. Huc referuntur Accentus Accentuum

Cerebrum Chochmæ

§. 6. He. Quo pertinent Puncta Accentuum

Cerebrum Binæ ſeu Intelligentiæ.

§. 7. Vav. Quo pertinent Apices Accentuum

Cerebrum, Radix Benignitatum.

§. 8. He. Quò pertinent literæ Accentuum

Gevurarum, Radix Rigorum.

§. 9. Radix Binæ ſeu Intelligentiæ, dicitur Auris

Adami Primi; quo referuntur Accentus Superiores,

Eorum Nominis

§. 10. Lux tranſit

decem Sephiræ

Figura I.

§. 1.

Æ N-Soph benedictus ille, quo Deus ſuperior non eſt.

§. 2. Corolla in Capite Sancti illius benedicti: Principium, quo Rex poteſtatem conceſſit, ut aliquid efflueret.

§. 3. Kether ſeu Corona Adami Primi.

§. 4. Chochmah ſeu Sapientia Adami Primi, Cranium Adami Primi dicta; uſque ad aures; quò refertur nomen עב יוד. הי. ויו. הי. 72.

§. 5. Jod. Huc referuntur Accentus Accentuum: Mens: Cerebrum Chochmæ.

§. 6. He. Quò pertinent Puncta Accentuum: Phantaſia: Cerebrum Binæ ſeu Intelligentiæ.

§. 7. Vav. Quò pertinent Apices Accentuum: Memoria: Cerebrum, Radix Benignitatum.

§. 8. He. Quò pertinent literæ Accentuum: Contemplatio: Cerebrum, Radix Rigorum.

§. 9. Radix Binæ ſeu Intelligentiæ, dicitur Auris dextra Adami Primi; quo referuntur Accentus Superiores, punctorum Nominis סג יוד. הי. ואו. הי. 63.

He. Lux hæc pertingit uſque ad apicem Barbæ, ſuntque decem Sephiræ ambientes. At quando in os intrant, tunc ex illis fit lux, quæ vas ambit.

§. 10. Radix Tebhunæ, ſeu prudentiæ, vocatur Auris ſiniſtra

ſtra Adami Primi: Accentus ſuperiores punctorum nominis מג 63.

הֿ, cujus figura componitur ex ה & י quorum numerus eſt 10. Lux hæc pertingit ad apicem barbæ; cujus decem Sephiræ ſunt de notione lucis internæ. Cùm autem in os intrant, tunc fit pars exterior vaſis: A cujus deſiderium eſt uniri cum luce ambiente.

§. 11. Oculus dexter Adami Primi, unde lumina punctata prodeunt. Huc referuntur puncta Punctorum nominis מג 63. Lux illa pertingit uſque ad pedes: ſuntque decem Sephiræ ambientes.

§. 12. Oculus ſiniſter Adami Primi certo tantùm reſpectu vocatur ſiniſter: hinc etiam prodeunt lumina punctata: & huc referuntur puncta punctorum nominis מג 63. Lux illa pertingit uſque ad pedes, ſuntque decem Sephiræ ambientes.

§. 13. Naſus Adami Primi. Huc referuntur Accentus medii Punctorum nominis מג 63. Lux illa pertingit uſque ad pectus.

הוֹ ואו ויד אאאא

De his figuris naſi in Ez Chajim Tr. Adam Kadmon præter ea, quæ excerpta ſunt Part. 1. Apparatus p. 336. traduntur ſequentia: Duæ nares ſunt quaſi duo Jodin, & paries intergerinus eſt quaſi Vav, unde prodit figura אֿ; cui ſi addantur duo Vavin, oritur ſcriptio Literæ Vav plena, h. m. ואו. Et illa duo Vavin dicuntur accentus medii, nimirum, qui in media voce locum habent; ut ſunt | Pſik & ־ Makkiph; qui ambo, cum uniuntur, efficiunt ד, nempe ד illud, quod eſt in ה: ſicut Vav dictorum Accentuum etiam eſt י illud, quod in Litera ה extat. Jam, ſi ſumatur ה Auris dextræ, cujus decas Sephirothica deſignatur litera י; & uniatur cum ה naris dextræ, quæ reſolvitur יד: hinc fiunt literæ יוד & figura literæ א, ubi י ſupra, ו in medio, & ד infra. Item ſi ſumatur י

ab

ab Aure ſiniſtra; & uniatur cum הִי, quæ in Nare ſiniſtra, producetur אִ alterum eodem modo: & ſic erunt duo Alephin formata per י. Si autem ſumatur י Auris ſiniſtræ cum ו Naris ſiniſtræ, & י Auris dextræ; exſurget figura tertia literæ אִ; ubi י ſupra, & infra, & ו in medio. Porrò, ſi ſumatur י Auris dextræ, ו Naris dextræ, & י Auris ſiniſtræ, orietur figura quarta literæ אִ; ubi י ſupra & infra, & ו in medio. Unde quatuor אאאא, quibus deſignatur vis literæ הִ, quæ eſt in הִ Naſi; in qua aliqualis ſaltim eſt manifeſtatio, non verò talis, qualis in ו literæ הִ deprehenditur.

Foramen Naſi dextrum, ſymbolum lucis ambientis, eſt Radix Jiſraël; & hæc, quando intrat in Os, tunc fit Lux interior. Foramen Naſi ſiniſtrum, ſymbolum lucis internæ, eſt Radix *Jaakobh*; & hæc, quando intrat in Os, tunc fit vaſis pars interior.

§. 14. Os Adami Primi. Huc referuntur Accentus inferiores punctorum Nominis סג 63. Literæ Alphabethi hic quoq; applicantur: אבגדהוזחטיכךלמםנןסעפףצץקרשת. Lumina hic prodeuntia dicuntur faſciata; ſuntque Lux ambiens & Lux interior, prodeuntes ex dextra oris parte. Interiora & exteriora vaſis in ſiniſtra oris parte locantur. Hic etiam reperitur הבל Anhelitus, quæ vox quater ſumpta, efficit vocem קמח: קול Vox, ad quam refertur Radix Leah: & דבור Loquela, ad quam refertur Radix *Rachel*.

§. 15. Frons Adami Primi, è qua prodit Lux nominis מה novi יוד. הא. ואו. הא. 45. quæ ſuum habent טנתא, i. e. Accentus, puncta, Apices & Literas. Lumina hic vocantur ברודים grandinata.

§. 16. Apex Barbæ Adami Primi.

§. 17. Cheſed ſeu Benignitas Adami Primi: ubi tres articuli brachii dextri: ח articulus primus Cheſed; ad quam refertur נ, articulus primus Nezachicus; Nam huc intrat

 pars

pars interior gradus Nezach, poſtquam aſcendit interius: ס, Articulus Secundus Cheſed; ad quem applicatur צ, pars ſecunda Nezach: ד, articulus tertius Cheſed; ad quem refertur ה, pars tertia Nezachica.

§. 18. Gebhurah ſeu Rigor ADAMI PRIMI: ubi tres articuli brachii ſiniſtri, nempe גב articulus primus Gebhurathicus; ad quem refertur ה, articulus primus Hodicus: nam huc intrat gradus Hod, poſtquam aſcendit pars interior: ו, articulus ſecundus Gebhurathicus; ad quem applicatur ו, pars ſecunda Gradus Hod: רה, articulus tertius Gebhurathicus; ad quem refertur pars tertia Hod.

§. 19. ת, Tiphereth, ejusque pars prima; ad quam refertur יס pars prima Jeſod; eſtque pectus ADAMI PRIMI. Hucusque pertingunt Lumina Naſi: item פא, articulus Secundus Tiphereth; ad quem וד, pars altera Jeſod, applicatur.

§. 20. Pars interior נה״י Nezach, Hod & Jeſod ADAMI PRIMI, elevatur ſupra diaphragma.

Figura II.

§. 1.

CORONA Regis Sancti, qui vocatur רישא דלא, Caput, quod quaſi non eſt: item, Caput, quod neque cognoſcitur, neque comprehenditur: eſtque conceptus trium primarum gradus Malchuth, in ADAM KADMON, qui eſt ſupra diaphragma, & vocatur ATTIK ſimpliciter & nudè.

§. 2. Nomen יוד. הי. וו. הי. סב 62. in parte anteriore. Nomen יוד. הה. וו. הה. נב 52. in parte averſa.

§. 3. Hoc eſt diaphragma ADAMI PRIMI, locaturque juxta רת Tertiam Tipherethicam inferiorem ADAMI PRIMI.

§. 4. Hucusque pertingunt Lumina faſciata: & huc pertingit

t Ra-

JO-

quod

nium,

tque

eſt-

ADA-

rum.

con-

drich

AMI

ndus

ltus.

; pes.

Frons.

Na-

ec eſt

Cra-

& ex

; quæ

locum

198

pars i
Articu
cund a
tur
articu
rathic
huc i
articu
ſecun
ad qu
fertur
Hucu
cundu
catur.
PRI
C
tur,
rum
diaph
re.N

usque pertingunt Lumina faſciata: & huc pertingit

tingit gradus Malchuth luminum faſciatorum: & ibi eſt Radix decem Luminum punctatorum.

§. 5. Septem iſtæ inferiores vocantur ATTIK JOMIN.

§. 6. Daath: Aura tenuis, vel ſpatium vacuum, quod reperitur ſupra Membranam Cerebri.

§. 7. Cheſed gradûs Malchuth ADAMI PRIMI: Cranium τȣ *Arich Anpin.*

§. 8. Gebhurah gradûs Malchuth ADAMI PRIMI: eſtque Ros *Arich Anpin.*

§. 9. Tiphereth gradûs Malchuth ADAMI PRIMI: eſtque meninx ſub ſpatio vacuo.

§. 10. Articulus primus Nezach gradûs Malchuth ADAMI PRIMI. Lana pura τȣ *Arich Anpin.* Femur dextrum. Articulus ſecundus Nezach; Auris dextra: Teſticulus abſconditus. Articulus tertius Nezach: Oculus dexter τȣ *Arich Anpin*: pes dexter.

§. 11. Articulus primus Hod gradus Malchuth ADAMI PRIMI. Lana pura: femur ſiniſtrum. Articulus ſecundus Hod: Auris ſiniſtra τȣ *Arich Anpin*: Teſticulus occultus. Articulus tertius Hod: Oculus ſiniſter τȣ *Arich Anpin*: pes ſiniſter.

§. 12. Jeſod gradûs Malchuth ADAMI PRIMI. Frons *Arich Anpin* Daath, abſcondita in Ore.

§. 13. Malchuth gradûs Malchuth ADAMI PRIMI. Naſus τȣ *Arich Anpin.*

§. 14. Os τȣ *Arich Anpin.*

§. 15. Circulus hic vocatur Corona τȣ *Arich.*

§. 16. ATTIKA, qui *Arich Anpin* vocatur: & hæc eſt Corona τȣ *Arich Anpin*, & vocatur Corona ſumma: Cranium ſummum: Caput ſecundum trium Capitum: & ex hoc ſuctionem habet ratet, & fit ex Cheſed τȣ ATTIK; quæ

locum

locum habet è regione articuli ſummi ſtaturæ gradus Nezach, in ADAM KADMON.

§. 17. Sphæra hæc vocatur Chochmah τȣ̃ *Arich*: & intra hanc eſt caput alterum, quod vocatur cerebrum occultum; (vid. Part. 1. Apparat. pag. 690.) ex quo Mater ſuctionem habet: & fit ex Gebhurah τȣ̃ ATTIK, quæ locum habet è regione articuli primi, ſtaturæ gradûs Hod, in ADAMO PRIMO.

§. 18. Inter Coronam & Cerebrum occultum reperitur ſpatium aliquod, i. e. manifeſtatio דרדלא, i. e. רישא דלא אתידע Capitis illius, quod ignoratur, & meninx auræ illius tenuis; quæ eſt notio Tiphereth Capitis illius, quod ignoratur.

§. 19. Frons τȣ̃ *Arich*, à Jeſod Capitis illius, quod ignoratur, cum Cheſed τȣ̃ ATTIK JOMIN; quæ locum habet è regione articuli primi Jeſodici, in ADAMO PRIMO.

§. 20. Duodecim albedines, & duodecim cincinni, è tribus combinationibus Tetragrammaticis, quæ in cerebro inveniuntur: & hi cincinni usque ad initia humerorum ejus pertingunt. Radix autem capillorum eſt è Nezach & Hod דרדלא; quatenus ſunt ſymbola pedum. Huc etiam pertinet nomen Lanæ puræ.

§. 21. Auris τȣ̃ *Arich* dextra gradus Nezach דרדלא, ſub ſymbolo Teſticuli dextri.

§. 22. Auris ſiniſtra τȣ̃ *Arich* gradûs Hod, דרדלא, ſub ſymbolo Teſticuli ſiniſtri.

§. 23. Oculus dexter τȣ̃ *Arich* gradûs Nezach, דרדלא, ſub ſymbolo femoris dextri.

§. 24. Oculus ſiniſter gradus Hod דרדלא, ſub ſymbolo femoris ſiniſtri.

§. 25.

Digitized by Google

per-
ntur
itio
iun-
na.
ibus
a.
72.
cõp
nim
ad
Ke-
): i-
Te-

4. *Reſidui hæreditatis ſuæ:* Crines ſub labi

§. 5.

locum
in Adam

tra ha
tum;
nem
bet è
Prim

ſpatii
אתידע

& me
Cap

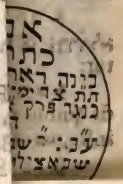
quo
MIN
Adam

tribu
inver
perti
רדלא
nom

ſymb

ſymb

ſymb

...uus initer gradus ...

fem

§. 25.

§. 25. Naſus τῦ *Arich*, gradus Malchuth דרדלא: quò pertinent duæ nares naſi, qui dicitur פרדשקא ; ad quas referuntur Leah & *Rachel*. :

§. 26. Os τῦ *Arich*. Hic locum habet דעת Cognitio דרדלא; & manifeſtatur per 22. literas, quæ ibi inveniuntur:

§. 27. Facies τῦ *Arich*: quò referuntur 370. lumina, de quibus in Idra magna: eſtque locus pomorum, de quibus infra, parte Barbæ ſeptima.

§. 28. Facies τῦ *Arich*: quò pertinent 370. Lumina.

Figuræ III.

Columna media.

§. 1.

Binah Perſonæ *Arich*.

§. 2. Arteria aſpera: ubi locum habet nomen עב, 72.

§. 3. Oeſophagus: ubi locum habet Nomen קְכְּאָ 161. אלף׳ הי׳ יוד׳ הי׳

§. 4. Guttur perſonæ *Arich*.

§. 5. Barba perſonæ *Arich*; quæ continet 13. Tikkunim in *Arich Anpin*, ex Mich. 7, 18. Nimirum:

1. *Quis eſt Deus ſicut tu?* qui locum habet proximè ad aures; eſtque angulus barbæ dexter, & Malchuth gradus Kether: quò refertur Tetragrammaton Atbaſchatum מְצְפְּץ: item angulus Barbæ ſiniſter, Malchuth Coronæ ſummæ, & Tetragrammaton מְצְפְּץ. Vid. Fig. 2. è regione §. 21. & 22.

2. *Tollens iniquitatem*: & 3. *& tranſiens ſuper prævaricationem*: illa, Crines labii ſuperioris: & hæc, ſemita ſub Naſo illius. Vid. ibid.

4. *Reſidui hæreditatis ſuæ*; Crines ſub labio. Fig. 3. ſub §. 5.

5. *Non tenuit in perpetuum iram ſuam*: diviſio Barbæ in duas partes. ibid.

6. *Quoniam voluit Miſericordiam*: Crines illi, qui ſunt in latitudine Maxillæ. Figur. 2. ſub §. 28.

7. *Revertetur, miſerebitur noſtri*: Locus genarum crinibus nudus; qui vocatur Ager pomorum. Vid. §. 27. Fig. 2. & ſub §. 23 ib.

Tikkun octavus eſt id, quod in Barba manifeſtè apparet, nempe ipſa Barba in *Arich*; quæ influentia octava dicitur: *ſubjiciet iniquitates noſtras*. Ex hac influentia ſuctionem habet Pater. Figur. 3. ſub §. 1.

9. Crines parvi, qui abſorbentur in Radicibus ipſius Barbæ in *Arich*, qui vocantur: *& projicies in profunda maris omnia peccata eorum*. Figura 3. è regione §. 22. & 25.

10. Crines parvi ſub gutture: *Dabis veritatem Jaacobh*. Fig. 3. ſub §. 6.

11. Quod crines pendeant æqualiter, & unus non promineat præ altero: *Gratiam Abraham*. ib.

12. *Quam juraſti Patribus noſtris*: quod non pedent pili ſuper os, & os liberum eſt ex omni parte, & pulchri ſunt pili circa illud. Figur. 3. ſub §. 27.

13. Myſterium craſſitiei Barbæ tectæ: è cujus influentia ſugit Mater: *A diebus antiquis*. ibid. ſub §. 1. 31.

§. 6. Guttur perſonæ *Arich* & *Uxoris* ejus; quæ eſt Binah in *Arich*, in quo ſunt nomina מה 45. & בן · הה · וו · הה · יוד

52. Ubi invenitur Tiphereth דרדלא locumque habet è regione articuli ſupremi gradus Jeſod, in Adamo Primo.

§. 7. Daath Perſonæ *Arich*.

§. 8. תק, 500. Numerus vocis כתף: eſtque axilla dextra, Corona, vel extremitas ſumma gradus Cheſed.

§. 9. תק, 500. numerus vocis כתף: eſtque axilla ſiniſtra, Corona vel extremitas ſumma gradus Gebhurah.

§. 10.

§. 10. ת Pars prima gradus Cheſed. Articulus primus & ſummus brachii dextri in *Arich Anpin*, in quo eſt articulus ſupremus articuli ſupremi gradus Nezach in ATTIK; locumque habet è regione articuli primi in articulo ſecundo Nezachico, in Adam Kadmon.

§. 11. ג, Pars prima Gebhuræ: Articulus ſupremus brachii ſiniſtri in *Arich*, in quo eſt articulus ſupremus articuli primi gradus Hod in ATTIK; & locum habet è regione articuli primi, in articulo ſecundo Hodico, in Adamo Primo.

§. 12. תפ, Pars prima Tiphereth; quæ fit ex Jeſod דרדלא ex articulo ejus primo, ubi eſt pars prima corporis in *Arich Anpin*, in quo articulus primus articuli ſecundi Jeſodici in ATTIK; & locum habet è regione articuli primi, in articulo ſecundo Jeſod, in Adam Kadmon.

§. 13. Mammæ humanæ.

§. 14. ס Secunda pars Cheſed; Articulus ſecundus brachii dextri, in quo eſt articulus ſecundus articuli ſupremi Nezachici in ATTIK; & locum habet è regione articuli ſecundi, in articulo ſecundo Nezachico, in Adamo Primo.

§. 15. בן, Pars ſecunda Gebhuræ; Articulus ſecundus brachii ſiniſtri in *Arich Anpin*, in quo eſt articulus ſecundus articuli ſupremi gradus Hod in ATTIK; & locum habet è regione Articuli ſecundi, in articulo ſecundo Hodico, in Adamo Primo.

§. 16. אר, Pars ſecunda Tiphereth: pars ſecunda corporis in *Arich*, initium pectoris ejus, in quo eſt pars ſecunda, in parte ſecunda Jeſod, perſonæ ATTIK: Et hic erumpunt ad exteriora pectoris quinque Chaſadim ſeu benignitates, & quinque rigores.

§. 17. ך, Pars tertia Cheſed; articulus tertius brachii dextri in *Arich Anpin*, in quo eſt articulus tertius articuli pri-

mi Nezachici in ATTIK; & locum habet è regione articuli tertii, in articulo ſecundo Nezachico, in ADAMO PRIMO.

§. 18. דה, Pars tertia Gebhuræ: Articulus tertius brachii ſiniſtri in *Arich Anpin*, in quo eſt articulus tertius articuli primi Hodici in ATTIK; & locum habet è regione articuli tertii, in articulo ſecundo Hod; in ADAM KADMON.

§. 19. Diaphragma in *Arich Anpin*; quod foveæ pectoris ejus vicinum eſt.

Columna dextra.

§. 20. Pater ſuctionem habet è Corona ſumma. Vid. Fig. 2. §. 16.

§. 21. Pater, Corona ejus: quò refertur Binah in *Arich*, in qua eſt medietas Tipherethica: latus dextrum דרדלא; locumque habet è regione articuli primi Jeſodici, in ADAM KADMON. Huc refertur Nomen עב 72. item litera Jod, in nomine Tetragrammatico: Aziluth, quæ eſt in Aziluth; nempe tota Perſona generaliter conſiderata.

§. 22. Daath: quinque Chaſadim ſeu Benignitates; & quinque Gebhuroth, ſeu Rigores.

§. 23. Chochmah ſuperinveſtit brachium dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum ſummum; notionesque Cheſed, Chochmah & Nezach, quæ in illo ſunt.

§. 24. Binah ſuperinveſtit Brachium dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum ſupremum; notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ in illo ſunt.

§. 25. [illegible], Pars prima Tiphereth, ſuperinveſtit dimidiam partem pectoris, in latere dextro, & partem ejus primam, notionesque Daath, Tiphereth & Jeſod, quæ ibi inveniuntur.

§. 26. Cheſed ſuperinveſtit brachium dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum ſecundum, & notiones Chochmah, Cheſed & Nezach, quæ in ipſo ſunt.

§. 27

§. 27. Gebhurah ſuperinveſtit brachium, ejusque articulum ſecundum, & medietatem pectoris in *Arich Anpin*; notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ in illo ſunt.

§. 28. אר, Secunda pars Tipherethica ſuperinveſtit brachiũ dextrum, & dimidiam partem pectoris in *Arich Anpin*; notionesque Daath, Tiphereth & Jeſod, quæ in illo ſunt.

§. 29. Nezach ſuperinveſtit brachium dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum tertium; notionesque Cheſed, Chochmah & Nezach, quæ in illo ſunt.

§. 30. Hod ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum in *Arich Anpin*, & articulum quidem tertium in ipſo; notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ in illo ſunt.

§. 31. ימ Jeſod & Malchuth, Perſonæ ipſius Patris, inveſtiunt brachium & medietatem pectoris in *Arich Anpin*, ejusque partem tertiam, in qua ſunt notiones Daath, Tiphereth & Jeſod.

§. 32. Diaphragma Patris, quod proximum eſt foveæ pectoris ejus.

§. 33. Mater ſuctionem habens ex cerebro occulto; de quo Fig. 2. §. 17.

Columna ſiniſtra.

§. 34. Mater, Corona ejus: quò refertur Binah in *Arich*, in qua eſt medietas Tipherethica: Latus ſiniſtrum דדלא; & locum habet è regione articuli primi Jeſodici in Adam Kadmon. Huc refertur nomen סג 63. itdm litera ה in nomine Tetragrammatico. Briah Syſtematis Aziluthici; nempe tota perſona generaliter conſiderata. Confer Figur. hujus 3. §. 21.

§. 35. Daath quinque Chaſadim ſeu Benignitates, & quinque Gebhuroth ſeu Rigores.

§. 36. Chochmah ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum in *Arich Anpin* & articulum quidem primum; notionesque Chochmah, Cheſed & Nezach, quæ in illo ſunt.

§. 37. Binah ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum primum, notionesque [illegible] Binah, Gebhurah & Hod, quæ in ipſo ſunt.

§. 38. חב, Pars prima Tiphereth, ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum in *Arich Anpin*, & medietatem pectoris ſiniſtram, notionesque ejus Daath, Tiphereth & Jeſod.

§. 39. Cheſed ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum in *Arich Apin*, ejusque articulum ſecundum; notionesque Chochmah, Cheſed & Nezach, quæ ſunt in ipſo.

§. 40. Gebhurah ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum ſecundum, notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ in ipſo ſunt.

§. 41. אר, Secunda pars Tiphereth, ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum in *Arich Anpin*, & medietatem pectoris ſiniſtram; notionesque ejus Daath, Tiphereth & Jeſod.

§ 42. Mamma dextra. Vid. Figur. hac tertia §. 13.

§. 43. Mamma ſiniſtra.

§. 44. Nezach ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum tertium; notionesque Chochmah, Cheſed & Nezach, quæ in ipſo ſunt.

§. 45. Hod ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum in *Arich Anpin*, & in ipſo articulum ſecundum; notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ in ipſo ſunt.

§. 46. יֹם, Jeſod & Malchuth: Nezach, Hod, Jeſod & Malchuth Perſonæ Matris, quæ ipſi ſunt propriæ, ſuperinveſtiunt brachium, cum medietate pectoris in *Arich Anpin*, ejusque partem tertiam; notionesque Binah, Gebhurah & Hod, quæ ſunt in ipſa.

§. 47. Diaphragma Matris, quod proximum eſt foveæ pectoris ejus.

Figur.

§. 37. Binah ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum ... ejuſque articulum primum, notioneſque τῶ Binah, ... & ... quæ in ipſo ſunt.

§. 38. ... Tiphereth, ſuperinveſtit brachium ... & mediètatem pectoris ... notioneſque ejus Daath, Tiphereth & Jeſod.

§. 39. Cheſed ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum ... ejuſque articulum ſecundum, notioneſque Cheſed, Chaſſah, Cheſed & Nezach, quæ ſunt in ipſo.

§. 40. Gebhurah ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum ... ejuſque articulum ſecundum ... Gebhurah & Hod, quæ in ipſo ſunt.

§. 41. Secunda pars Tiphereth ſuperinveſtit ... um ſiniſtrum in ... & medietatem pectoris ... ſtram; notioneſque ejus Daath, Tiphereth, Jeſod.

§. 42. Mamma dextra. Vid. Figur.

§. 43. Mamma ſiniſtra.

§. 44. Nezach ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum ... ejuſque articulum tertium; notioneſque Chochmah, Cheſed & Nezach, quæ in ipſo ſunt.

§. 45. Hod ſuperinveſtit brachium ſiniſtrum in ... & in ipſo articulum ſecundum; notioneſque Binah, Gebhurah & Hod, quæ in ipſo ſunt.

§. 46. ... Jeſod & Malchuth: Nezach, Hod, Jeſod & Malchuth Perſonæ Matris, quæ ipſi ſunt ... ſunt brachium, cum medietate pectoris ... que partem tertiam; notioneſque Binah, Gebhurah, & ... quæ ſunt in ipſa.

§. 47. Diaphragma Matris, quod proximum eſt foveæ ... ejus.

Je- h, eſt nit) no- ex- ndi culi N. rich lici, culi ıs in l in culo ɔedis ticu- ione DAM adus ticuli ticuli

A.
G
ſi
no
Ap
Ch
Ar
Ge
chi
ſini
Anp
Che
Anp
Geb
Mal
veſti
ejusc
Hod
pecto

Fig: 4

מגאן ומטה נקר
כתר
שבו מלביש זר
ראא הימיני פ
בחינת דת'
ב חכמה
מלביש רגל
ימין אא פא
בחינת חח
שבו

Figur.

Figura IV.

Columna media.

§. 1.

ה, Pars tertia Tiphereth *Arich Anpin*: ex qua fit Neſchamah Coronæ in Seir; eſtque pars tertia corporis *Arich*, initium á ſcrobe pectoris ejus, & porrò deorſum, in quo eſt pars tertia Partis ſecundæ Jeſod in ATTIK; & hic deſinit Jeſod in ATTIK, ſub notione corollæ, quæ habet tres notiones, ut ſequitur.

§. 2. ו, Pars prima Nezach: Articulus primus pedis dextri in *Arich*, in quo eſt articulus ſupremus articuli ſecundi Nezachici in ATTIK; & locum habet è regione articuli primi, in articulo ſecundo Nezachico in Adam Kadmon.

§. 3. ה, Pars prima Hod: articulus primus Hod in *Arich Anpin*, in quo eſt articulus primus articuli ſecundi Hodici, in ATTIK JOMIN; locumque habet è regione articuli primi, in articulo tertio Hodico in Adam Kadmon.

§. 4. ס׳ Pars prima Jeſod: Articulus primus Jeſodicus in *Arich Anpin*, in quo eſt articulus primus corollæ Jeſod in ATTIK, & locum habet è regione articuli primi, in articulo ſecundo Jeſodico, in Adam Kadmon.

§. 5. צ, Pars ſecunda Nezach; articulus ſecundus pedis dextri in *Arich Anpin*, in quo eſt articulus ſecundus articuli ſecundi Nezachici in ATTIK; & locum habet è regione articuli ſecundi, in articulo tertio Nezachico in Adam Kadmon.

§. 6. י, Secunda pars Hod: articulus ſecundus gradus Hod in *Arich Anpin*, in quo eſt articulus ſecundus articuli tertii Hodici in ATTIK; & locum habet è regione articuli ſecundi, in articulo tertio Hodico, in Adamo Primo.

§. 7. י, Pars ſecunda Jeſod: Articulus ſecundus Jeſodicus in

in *Arich Anpin*, in quo eſt articulus ſecundus Corollæ Jeſod in ATTIK; locumque habet è regione articuli ſecundi, in Articulo tertio Jeſodico Adami Primi.

§. 8. Lana Agnorum: item tredecim fœdera, (toties enim fit mentio fœderis Gen. 17.) eſt nomen barbæ in Seir.

§. 9. ח, Tertia pars Nezach: articulus tertius pedis dextri in *Arich Anpin*, in quo eſt articulus tertius articuli ſecundi Nezachici in ATTIK; & locum habet è regione articuli tertii, in articulo tertio Nezachico Adami Primi.

§. 10. ד, Tertia pars Hod: articulus tertius Hodicus in *Arich Anpin*; in quo eſt articulus tertius articuli ſecundi in ATTIK, & locum habet è regione articuli tertii, in articulo tertio Hodico, in Adamo Primo.

§. 11. ו, Pars tertia Jeſod: articulus tertius Jeſodicus in *Arich Anpin*, in quo eſt articulus tertius Corollæ Jeſodicæ in ATTIK, & locum habet è regione articuli tertii, in articulo tertio Jeſodico, in Adam Kadmon.

§. 12. Veſtimentum Corollæ Jeſodicæ Adami Primi, eſt Corolla *Arich Anpin*.

§. 13. Mamma dextra in *Arich Anpin*; in qua eſt pars tertia Nezachica in ATTIK.

§. 14. Mamma ſiniſtra in *Arich Anpin*, in qua eſt pars tertia Hodica in ATTIK, quæ deſcendunt in Mundum Briah. Et hi ſunt gradus Nezach, Hod & Jeſod novi: & decem albedines Barbæ in Seir, quæ pertingit usque ad pectus ejus: ubi Corona Regni. Diſpoſitio illarum albedinum eſt hæc:

נ articulus primus Nezachicus.
צ articulus ſecundus Nezachicus.
ח articulus tertius Nezachicus.
ה articulus primus Hodicus.
ו articulus ſecundus Hodicus.
ד articulus tertius Hodicus.
סי pars prima Jeſodica, &
וו pars ſecunda Jeſodica.

§. 15.

§. 15. Huc deſcendit Barba in Seir; de qua ſupra §. 8. à ſummo ad locum hunc inferiorem.

Columna dextra.

§. 16. רת, Pars tertia Tiphereth; hic & porrò deorſum vocatur ישראל סבא Jiſraël Senex.

§. 17. Corona Jiſraël Sabha, quæ ſuperinveſtit brachium & medietatem pectoris in *Arich Anpin* dextram, ejusque partem tertiam; notionesque ejus Daath, Tiphereth & Jeſod.

§. 18. Chochmah; ubi נ pars prima Nezach ſuperinveſtit pedem dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum primum, notionesque ejus Chochmah, Cheſed & Nezach.

§. 19. Binah; ubi ה pars prima Hod ſuperinveſtit pedem dextrum in *Arich Anpin*; ejusque articulum primum, notionesque ejus Binah, Gebhurah & Hod.

§. 20. Daath; ubi יס pars prima Jeſod ſuperinveſtit gradum Jeſod in *Arich Anpin*, ejusque articulum primum, notionesque ejus Daath, Tiphereth & Jeſod.

§. 21. Cheſed; ubi צ ſecunda pars Nezach ſuperinveſtit pedem dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum ſecundum, notionesque ejus, Chochmah, Cheſed & Nezach.

§. 22. Gebhurah; ubi ו pars ſecunda Hod ſuperinveſtit pedem dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum ſecundum, notionesque ejus Binah, Gebhurah & Hod.

§. 23. Tiphereth; in qua ו pars ſecunda Jeſod ſuperinveſtit gradum Jeſod in *Arich Anpin*, ejusque articulum ſecundum, notionesque ejus, Daath, Tiphereth & Jeſod.

§. 24. Nezach; ubi ח pars tertia Nezach ſuperinveſtit pedem dextrum in *Arich Anpin*; ejusque articulum tertium; notionesque ejus, Chochmah, Cheſed & Nezach.

§. 25. Hod; ubi ד tertia pars Hod ſuperinveſtit pedem dextrum

dextrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum tertium, notioneſque ejus, Binah, Gebhurah & Hod.

§. 26. Pars tertia Jeſod, in qua quinque Benignitates Patris, ſuperinveſtitque Jeſod in *Arich Anpin*, ejusque articulum tertium, notionesque ejus, Daath, Tiphereth & Jeſod.

§. 27. Veſtimentum Corollæ in *Arich*, eſt Corolla Jiſraël Sabha: ubi quinque Gebhuroth Patris.

Columna ſiniſtra.

§. 28. תה, Pars tertia Tiphereth: abhinc & porrò deorſum Binah vocatur Tebhunah ſeu prudentia prima.

§. 29. Corona Tebhunæ; quæ eſt veſtimentum brachii & dimidii pectoris in *Arich Anpin* ſiniſtri, ejusque articuli tertii, notionumque ejus, Daath, Tiphereth & Jeſod.

§. 30. Chochmah; ubi נ pars prima Nezach ſuperinveſtit pedem ſiniſtrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum primum, notionesque ejus, Chochmah, Cheſed & Nezach.

§. 31. Binah; ubi ה pars prima Hod ſuperinveſtit pedem ſiniſtrum in *Arich*, notionesque ejus, Binah, Gebhurah & Hod.

§. 32. Daath; ubi י' pars prima Jeſod ſuperinveſtit Jeſod in *Arich Anpin*, ejusque articulum primum, notionesq; ejus, Daath, Tiphereth & Jeſod.

§. 33. Cheſed; ubi צ, ſecunda pars Nezach, ſuperinveſtit pedem ſiniſtrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum ſecundum; notionesque ejus, Cheſed, Chochmah & Nezach.

§. 34. Gebhurah; ubi ו pars ſecunda Hod ſuperinveſtit pedem ſiniſtrum in *Arich Anpin*, ejusque articulum ſecundum; notionesque ejus, Binah, Gebhurah & Hod.

§. 35. Tiphereth; ubi וד pars ſecunda Jeſod ſuperinveſtit Jeſod in *Arich Anpin*, articulum nimirum ſecundum, notionesque ejus, Daath, Tiphereth & Jeſod.

Digitized by Google

§. 36. Hucusque prudentia prima, & imago prima.

§. 37. Hic incipit prudentia ſecunda, & imago ſecunda. Ubi ad נ articulum primum Nezach, applicatur Chochmah: ad ה primum articulum Hod, Binah: ad ס׳ partem primam Jeſod, Daath: ad צ articulum ſecundum Nezach, Cheſed: ad ו articulum ſecundum Hod, Gebhurah: ad ת׳ ſecundum articulum Jeſod, Tiphereth.

§. 38. Hic incipit prudentia tertia; ad quam refertur Jeſod: nimirum ad ח articulum tertium Nezach, ipſum Nezach applicatur: ad ד articulum tertium Hod, ipſum Hod. Loco Jeſod autem eſt Atarah Corolla: ſub qua ſunt omnes tres notiones חחן, בגה, & דתי.

§. 39. Sequitur ח, articulus tertius Nezachicus Tebhunæ, ad §. 33. pertinens, qui eſt articulus tertius Nezachicus Matris ſupernæ, qui ſub conceptu totius perſonæ Maternæ ſuperinveſtit τοῦ *Arich*, notionemque pedis ejus ſiniſtri, & hujus articulum tertium, ſub notione Chochmah, Cheſed & Nezach, quæ ibi inveniuntur.

§. 40. ד, articulus tertius Hodicus ad §. 34. pertinens; qui eſt articulus tertius Hodicus Matris ſupernæ, qui ſub conceptu totius perſonæ ſuperinveſtit τοῦ *Arich*; notionemque pedis ejus ſiniſtri, & hujus articulum tertium, ſub notione Binah, Gebhurah & Hod, quæ ibi reperiuntur.

§. 41. Corolla Jeſodica Matris ſupernæ, ad §. 35. pertinens; quæ ſuperinveſtit τοῦ *Arich Anpin*; ſub Conceptu Corollæ Jeſodicæ τοῦ *Arich Anpin*, cum notionibus ejus, Daath, Tiphereth & Jeſod, quæ ibi reperiuntur.

Corolla.

Figura V.

§. 1.

ORdo Imaginis τῦ Seir Anpin, quæ conſtat 248. membris, nempe 243. referunt numerum אברם; & ſi accedit ה è Binah, quæ vocatur ה primum Tetragrammati, prodeunt 248. qui eſt numerus אברהם.

§. 2. Articulus ſupremus Nezach Maternæ, nempe Chochmah; quæ dividitur in tres partes: quarum prima eſt ח i.e. Chochmah, nimirum articulus ſupremus articuli ſuperni: & in eo iterum ſunt tres articuli חחן, Chochmah, Cheſed, Nezach; quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles חחן, in figura depictos. Secunda eſt ח i.e. Cheſed, nimirum articulus ſecundus articuli ſuperni; & in eo iterum ſunt tres articuli חחן; quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles חחן, in figura depictos. Tertia eſt נ, i.e. Nezach, nimirum articulus inferior articuli ſuperni: & in eo iterum ſunt tres articuli חחן; quorum ſinguli alios habent tres articulos, ſimiles חחן, in figura depictos. Ecce, hic ſunt 27. Sephiræ ſpeciales, juxta 27. literas.

§. 3. Articulus ſupremus Hod Maternæ, nempe Binah; quæ dividitur in tres partes; quarum prima eſt ב, i.e. Binah, nimirum articulus ſupremus articuli ſuperni: & in eo iterum ſunt tres articuli בגה, Binah, Gebhurah, Hod; quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles בגה, in figura depictos. Secunda eſt ג Gebhurah, nimirum articulus ſecundus articuli ſuperni; & in eo iterum ſunt tres articuli בגה, quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles בגה, in figura depictos. Tertia eſt ה, i.e. Hod; nimirum articulus tertius articuli ſuperni, & in eo iterum ſunt tres articuli בגה, quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles בגה, in

figura

Figura V.

§. 1.

Radolmagh ... Seir Anpin, quæ con[illegible] nempe 243. referunt numerum רמג & ſi accedit Binah, quæ vocatur primum Tetragrammaton, prodeunt [illegible] qui eſt numerus רמח.

§. 2. Articulus ſupremus Nezach [illegible] nempe [illegible], quæ dividitur in tres partes æquales [illegible] Nezach, nimirum articulus ſupremus articuli [illegible] & in eo iterum ſunt tres articuli חנת Chesed [illegible] Nezach, quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles [illegible] in figura depictos. Secunda eſt ח, i.e. Chesed, nimirum articulus ſecundus articuli ſuperni; & in eo iterum ſunt tres articuli חנת quorum ſinguli alios habent tres articulos [illegible] חנת, in figura depictos. Tertia eſt נ, i.e. Nezach, [illegible] nimirum articulus inferior articuli ſuperni: & in eo iterum ſunt tres articuli חנת, quorum ſinguli alios habent tres articulos [illegible] חנת, in figura depictos. Ecce, hic ſunt 27. Sephiroth [illegible] ales, juxta 27. literas.

§. 3. Articulus ſupremus Hod [illegible] nempe [illegible] dividitur in tres partes; quarum prima [illegible] nimirum articulus ſupremus articuli ſuperni: & in eo iterum ſunt tres articuli בגה, Binah, Gebhurah, Hod; quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles בגה in figura depictos. Secunda eſt ג Gebhurah, nimirum articulus ſecundus articuli ſuperni; & in eo iterum ſunt tres articuli בגה [illegible]

הוד דאימא

בגה

בגה פרקי ומ״ג בליון

בגה פרקים כ״ז ...רן

בגה פרקי כ״ז ...ליון

nah, nimirum articulus ſupremus articuli medii; & in eo iter ſunt tres articuli medii בגה Binah, Gebhurah, Hod; q rum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles בגה, in fig depicto

ctos. Tertia eſt ה, i.e. Hod, nimirum articulus
culi ſuperni, & in eo iterum ſunt tres articuli בגה,
nguli alios habent tres articulos ſimiles בגה, in
figura

figura depictos. Ecce, hic habes 27. Sephiras ſpeciales, juxta 27. literas.

§. 4. Articulus ſupremus Jeſod Maternæ, nempe Daath; quæ dividitur in tres partes: quarum prima eſt ד, i. e. Daath, nimirum articulus ſupremus articuli ſuperni: & in eo iterum ſunt tres articuli דתי Daath, Tiphereth, Jeſod: quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles דתי, in figura depictos. Secunda eſt ת, i. e. Tiphereth, nimirum articulus ſecundus articuli ſuperni; & in eo iterum ſunt tres articuli דתי, quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles דתי, in figura depictos. Tertia eſt י i. e. Jeſod, nimirum articulus tertius articuli ſuperni; & in eo iterum ſunt tres arculi דתי, quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles דתי, in figura depictos. Ecce, hic ſunt 27. Sephiræ ſpeciales, juxta 27. literas.

§. 5. Articulus medius Nezach Maternæ, nempe Cheſed, quæ dividitur in tres partes; quarum prima eſt ח, i. e. Chochmah, nimirum articulus ſupremus articuli medii: & in eo iterum ſunt tres articuli חחן Chochmah, Cheſed, Nezach; quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles חחן, in figura depictos. Secunda eſt ח, id eſt Cheſed, nimirum articulus ſecundus articuli medii: & in eo iterum ſunt tres articuli חחן; quorum ſinguli alios habent tres articulos, in figura depictos. Tertia eſt נ, i. e. Nezach, nimirum articulus tertius articuli medii: & in eo iterum ſunt tres articuli חחן; quorum ſinguli alios habent tres articulos, in figura depictos. En 27. Sephiras ſpeciales, juxta 27. literas.

§. 6. Articulus medius Hod Maternæ, nempe Gebhurah; quæ dividitur in tres partes; quarum prima eſt ב, i. e. Binah, nimirum articulus ſupremus articuli medii; & in eo iterum ſunt tres articuli medii בגה Binah, Gebhurah, Hod; quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles בגה, in figura

 depictos.

depictos. Secunda eſt ג, i. e. Gebhurah, nimirum articulus ſecundus articuli medii: & in eo iterum ſunt tres articuli בגה; quorum ſinguli alios habent tres articulos; in figura depictos. Tertia eſt ה, i. e. Hod, nimirum articulus tertius articuli medii: & in eo iterum ſunt tres articuli בגה; quorum ſinguli alios habent tres articulos, in figura depictos. Ecce, 27. Sephiræ ſpeciales, juxta 27. literas.

§.7. Articulus inferior Jeſod *Maternæ*, nempe Tiphereth; quæ dividitur in tres partes: quarum prima eſt ד, i. e. Daath, nimirum articulus ſupremus articuli medii, & in eo iterum ſunt tres articuli medii דתי, Daath, Tiphereth, Jeſod: quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles דתי, in figura depictos. Secunda eſt ת, id eſt, Tiphereth, nimirum articulus ſecundus articuli medii; & in eo iterum ſunt tres articuli דתי; quorum ſinguli alios habent tres articulos, in figura depictos. Tertia eſt י, i. e. Jeſod; nimirum articulus tertius articuli medii: & in eo iterum ſunt tres articuli דתי; quorum ſinguli alios habent tres articulos, in figura depictos. Ecce, hic ſunt 27. Sephiræ ſpeciales, juxta 27. literas.

§.8. Articulus inferior Nezach *Maternæ*, nempe Nezach; quæ dividitur in tres partes: quarum prima eſt ח, i.e. Chochmah, nimirum articulus ſupremus articuli inferioris; & in eo iterum ſunt tres articuli inferiores חחן Chochmah, Cheſed, Nezach; quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles חחן, in figura depictos. Secunda eſt ח, i. e. Cheſed, nimirum articulus ſecundus articuli inferioris: & in eo iterum ſunt tres articuli חחן; quorum ſinguli alios habent tres articulos, in figura depictos. Tertia eſt נ, id eſt Nezach; nimirum articulus tertius articuli inferioris: & in eo iterum ſunt tres articuli חחן; quorum ſinguli alios habent tres articulos,

culos,

culos, in figura depictos. Ecce, hinc emergunt 81. Sephiræ, quæ referunt nomen כסא.

§. 9. Articulus inferior Hod Maternæ, nempe Hod; quæ dividitur in tres partes: quarum prima eſt ב, i. e. Binah, nimirum articulus ſupremus articuli inferioris: & in eo iterum ſunt tres articuli inferiores בגה Binah, Gebhurah, Hod: quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles בגה, in figura depictos. Secunda eſt ג, i. e. Gebhurah, nimirum articulus ſecundus articuli inferioris: & in eo iterum ſunt tres articuli בגה; quorum ſinguli alios habent tres articulos, in figura depictos. Tertia eſt ה, i. e. Hod; nimirum articulus tertius articuli inferioris: & in eo iterum ſunt tres articuli בגה, quorum ſinguli alios habent tres articulos, in figura depictos. Ecce, hinc proveniunt 81. Sephiræ, quæ referunt nomen כסא.

§. 10. Corolla Jeſod Maternæ, nempe Jeſod; quæ dividitur in tres partes, quarum prima eſt ד, i. e. Daath, nimirum articulus ſupremus articuli inferioris: & in eo iterum ſunt tres articuli דתי, Daath, Tiphereth, Jeſod: quorum ſinguli alios habent tres articulos ſimiles דתי, in figura depictos. Secunda eſt ת, i. e. Tiphereth, nimirum articulus ſecundus articuli inferioris: & in eo iterum ſunt tres articuli דתי, quorum ſinguli alios habent tres articulos, in figura depictos. Tertia eſt י, id eſt, Jeſod, nimirum articulus tertius articuli inferioris; & in eo iterum ſunt tres articuli דתי, quorum ſinguli alios habent tres articulos, in figura depictos. Ecce hinc emergunt 81. Sephiræ, quæ referunt nomen כסא.

Figuræ

Figuræ VI.

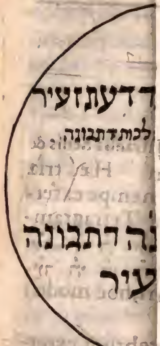
Columna principalis.

§. 1.

COrolla Regis Tiphereth, item Tebhunæ, Jiſraëlis Senis & *Arich Anpin*, ubi ipſa Kether τῆ Seir Anpin. Hæc tria habet vaſa; prout & omnes decem Sephiræ; nempe externum, (quæ eſt pars vaſis ejus exterior;) eſtque Tetragrammaton plenũ retrogradatum: יוד · יוד הי · יוד הי ויו · יוד הי ויו הי: medium, eſtq; ipſum Tetragrammaton עב h.m.: יוד · הי · ויו · הי, & tandem internum, nempe אהיה Hehatum, hoc modo: אלף · הי · יוד · הי ·

§. 2. Loco Chochmah occurrit (1.) Cerebrum externum, nempe יוד · הא · ואו · הי. (2.) ipſa Chochmah media, nempe י · יה · יהו · יהוה (3.) internum, nempe יוד · הי · ואו · הא. (4.) quòd à Nezach Tebhunæ & Jiſraëlis Senis, nempe ab omnibus novem conceptibus eorum Nezachicis habeat 81. decades Sephirothicas. (5.) quòd ſub infantia prima (cerebri loco) accipiat nomen אלהים, & in ſpecie à Nezach Tebhunæ, Elohim Joddatum: h. m. אלף · למד · הי · יוד · מם (6.) quòd ſub adoleſcentia prima à Nezach Tebhunæ habeat Tetragrammaton עב. (7.) ſub infantia ſecunda à Chesed Matris, Nomen אלהים diminutum, tribus mediis mutatis cum antecedaneis h. m. אכדטם quatenus ſunt literæ. (8.) ſub adoleſcentia ſecunda à Chesed Matris Tetragrammaton עב.

§. 3. Loco Binah occurrit (1.) cerebrum occultum, nempe אהיה (2.) ipſa Binah media nempe אלף · הא · יוד · הא (3.) internum אלף · הי · יוד · הי. (4.) quod ab Hod Tebhunæ & Jiſraëlis Senis, nempe ab omnibus novem conceptibus eorum

99. & tandem addatur 6. nempe numerus ſex literum n
minum; unde fiunt 75. Sed ſub notione Gebhuroth ab e
dem gradu accipit ipſum numerum אכרטם; nempe עך 74

(3.) internum אלף · הי · יוד · הי · (4.) quod ab Hod Tebhunæ & Jiſraëlis Senis, nempe ab omnibus novem conceptibus eorum

eorum Hodicis, habeat 81. decades Sephirothicas. (5.) quod ſub infantia prima (cerebri loco) accipiat nomen אלהים, & in ſpecie ab Hod Tebhunæ Elohim Hehatum h. m. אלף· למד· הה· יוד· מם (6.) quod ſub adoleſcentia prima ab Hod Tebhunæ habeat Tetragrammaton סג. (7.) ſub infantia ſecunda à Gebhura Matris Nomen אלהים, adhuc diminutius; ita, ut loco trium mediarum ponatur illarum numerus גל, unde fit nomen אם גל quatenus partim conſtat è literis, partim è numero. (8.) ſub adoleſcentia ſecunda à Gebhurah Matris, Tetragrammaton סג.

§. 4. Loco Daath occurrit (1.) quod in Daath reperiatur cerebrum benignitatum, & cerebrum rigorum: ejusque externum ſit Tetragrammaton בן: (2.) medium Tetragrammaton סג: (3.) internum Tetragrammaton עב: (4.) quod à Jeſod Tebhunæ & Jiſraëlis Senis, nempe ab omnibus novem conceptibus Jeſodicis habeat 81. decades Sephirothicas. (5.) quod ſub infantia prima (cerebri loco) accipiat nomen אלהים, & in ſpecie à Jeſod Tebhunæ, Elohim alephatum, h. m. אלף· למד· הא· יוד· מם cum hac diſtinctione: ut ſub notione Chaſadim ipſius א figuretur ex יוי, & ſub notione Gebhuroth ſub figura יוד (6.) quod ſub adoleſcentia prima à Jeſod Tebhunæ habeat notionem Benignitatum, nempe Tetragrammaton מה, & notionem Rigorum, nempe Tetragrammaton נב, i. e. Hehatum. (7.) ſub infantia ſecunda nomen אלהים adhuc diminutius, ita, ut à Tiphereth Matris, ſub notione Chaſadim, accipiat nomen אכדטם, quatenus repræſentat numerum עה 75. h. m. ſi numerentur literæ nominis אלהים, ter plenè ſcripti, unde fiunt literæ 39. & Tetragrammaton ter plenè ſcriptum; quæ ſunt literæ 30. unde fiunt 69. & tandem addatur 6. nempe numerus ſex iſtorum nominum; unde fiunt 75. Sed ſub notione Gebhuroth ab eodem gradu accipit ipſum numerum אכדטם; nempe עד 74.

D Et

Et huc refertur applicatio Phylacteriorum, ſecundum men-
tem רבינו תם (8.) Sub adoleſcentia ſecunda à Tiphereth
Matris notionem Chaſadim, per Tetragrammaton מֹה; & no-
tionem Gebhuroth, per Tetragrammaton כֹּנ. Et huc re-
fertur applicatio Tephillin, juxta mentem רשׁי ſeu R. Schlo-
moh Jarchi. (9.) In ſtatu uterino autem duo tantum ipſi tri-
buuntur cerebra, & tunc vocatur אלם mutus, & non אלהים.
(10.) Huc pertinet generalis notio literæ י Tetragramma-
ticæ: unde fit Jezirah Syſtematis Aziluthici.

§. 5. Sub linea ſequuntur (1.) Frons τȣ Seir Anpin, ſu-
pra quam referuntur נז 27. Synedria, juxta numerum lite-
rarum: & infra eam manifeſtantur 22. literæ Alphabeticæ
ordinariæ; unde ſplendor quinque Benignitatum & quinque
Rigorum. (2.) Aures τȣ Seir Anpin; nempe auris dextra, à
Binah τȣ Seir Anpin: & Auris ſiniſtra, à Binah τȣ Seir Anpin,
& Auris ſiniſtra, à Seir Anpin. (3.) Oculi, nempe oculus
dexter, qui denotat quinque Benignitates, provenientes à
Daath; & oculus ſiniſter, qui denotat quinque Gebhuroth,
provenientes à Daath. (4.) Naſus τȣ Seir Anpin. (5.) Facies
τȣ Seir Anpin ad dextram & ſiniſtram: quò refertur numerus
קן 159. proveniens ex nomine יה, multiplicato juxta deca-
dem Sephirothicam; ſuntque 150. Lumina, prout in *Arich
Anpin* ſunt שׁע 370. prout adducitur in Idra magna h. l. qui
numerus provenit ex nomine benignitatis אל, bis plenè
ſcripto. (6.) Os τȣ Seir Anpin. (7.) Barba τȣ Seir Anpin;
cujus partes huc illuc diſperſæ, ſunt ſequentes, cum applica-
tione Textus Exod. 34. 6.

§. 6. (1.) Pars prima Barbæ, angulus אלהים: quò refer-
tur ex dicto Textu vox אל DEUS, ſuntque crines, proximi
capiti: Pars interna ejus eſt Binah Sapientiæ; pars ambiens,
Malchuth Sapientiæ. (2.) Pars Secunda Barbæ eſt רחום Miſe-
ricors: nempe crines labii ſuperioris, & hujus pars interna eſt
Cheſed

Cheſed Sapientiæ; & pars ambiens, Jeſod Sapientiæ. (3.) pars tertia eſt וחנון & gratioſus, nempe, ſemita ſub naſo: cujus internum eſt Gebhurah ſapientiæ, & pars ambiens, Hod ſapientiæ. (4.) Pars quarta eſt ארך longus: nempe capilli labii inferioris: cujus pars interna eſt Tiphereth Sapientiæ; pars ambiens, Nezach ſapientiæ. (5.) Pars quinta (in Figur. 7.) eſt אפים ſeu naribus: quod nempe barba dividatur per medium: ejusque pars interna eſt Nezach Sapientiæ: pars ambiens, Tiphereth. (6.) Pars Sexta eſt ורב חסד & multus miſericordia, nempe crinis, per latitudinem maxillæ; cujus pars interna eſt Hod ſapientiæ; pars ambiens, Gebhurah ſapientiæ. (7.) Pars ſeptima eſt ואמת & veritate: nempe locus genarum crinibus nudus: (huc referatur Facies Seirica, de qua ſupra §. 4. num. 5.) (8.) Pars & influentia octava eſt נצר חסד ſervans miſericordiam; eſt Tetragrammaton עב; nempe pars Barbæ anterior manifeſta, cujus internum eſt Malchuth Sapientiæ: ambiens, Cheſed Coronæ. (9.) Pars nona (Figur. 7.) eſt לאלפים millibus: Crines minuti, abſorpti in ipſa Barba; cujus pars interna eſt Gebhurah Coronæ; & ambiens, Hod Coronæ (10.) Pars decima eſt נשא עון ferens iniquitatem: Crines parvi ſub gutture; cujus pars interna eſt Tiphereth Coronæ; & ambiens, Nezach Coronæ. (11.) Pars undecima, (Fig. 7.) eſt, ופשע & prævaricationem; quod crines dependeant æqualiter: cujus pars interna eſt Nezach Coronæ; & ambiens, Tiphereth Coronæ (12.) Pars duodecima eſt וחטאה & peccatum. Quod os liberum eſt, nec pilis tectum: cujus internum eſt Hod Coronæ; & ambiens, Gebhurah Coronæ. (13.) Pars decima tertia; ונקה & innocentem judicando: pars Barbæ altera, occultata. Ejus internum eſt Jeſod Coronæ; & ambiens, Cheſed Coronæ.

§. 7. Sequitur (1) Guttur Seir Anpin, unde fiunt cerebra infantiæ, expulſa ab adoleſcentiis, nempe tria אלהים de

de Jeſod τῦ *Arich.* (2.) Cheſed, diviſa in tres articulos : ubi primus, denotatus per חׄ, eſt articulus primus brachii dextri τῦ Seir, qui in ſe continet articulum primum articuli primi pedis dextri τῦ *Arich*, & Jiſraël Sabha & Tebhunah. Secundus, denotatus per סׄ, eſt articulus ſecundus brachii dextri Seir Anpin, & in ſe continet articulum ſecundum articuli ſecundi, pedis dextri τῦ *Arich*, & Jiſraëlis Senis & Tebhunæ. Tertius, (Figur. 7.) denotatus per ךׄ, eſt articulus tertius brachii dextri τῦ Seir, qui ſuperinveſtit articulum tertium articuli tertii pedis dextri τῦ *Arich*, & Jiſraël Sabha, & Tebhunah; & hæc dicitur Cheſed prima.

§. 8. Sequitur Gebhurah, & quidem (1.) Articulus ejus primus, denotatus per גׄ, eſtque articulus primus brachii ſiniſtri τῦ Seir, qui ſuperinveſtit articulum primum articuli primi pedis ſiniſtri τῦ *Arich*, Jiſraël Sabha, & Tebhuna (2.) articulus ejus ſecundus, denotatus per בׄן : eſtque articulus ſecundus brachii ſiniſtri τῦ Seir, & veſtit articulum ſecundum articuli ſecundi, pedis ſiniſtri τῦ *Arich*, & Jiſraël Sabha & Tebhunah. (3.) articulus ejus tertius, (Figur. 7.) denotatus per רה, eſtque articulus tertius brachii ſiniſtri Seirici, qui ſuperinveſtit partem tertiam articuli tertii, pedis ſiniſtri in *Arich Anpin*, & Jiſraël Sabha, & Tebhunah : & hæc dicitur Cheſed ſecunda.

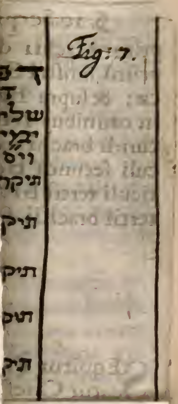
Columna ſiniſtra Fig. 6.

§. 9. Columna hâc repræſentatur Leah, & quidem intra circulum, (1.) Corona Leæ; ubi applicatur nodus Phylacteriorum, è regione Daath Seiricæ, ubi eſt Malchuth Tebhunæ. (2.) Oculi Leæ teneri, Gen. 29, 17. provenientes ex Nezach Hod Tebhunæ; quæ reperiuntur in Cheſed & Gebhurah Seiricis.

§. 10.

articulus ſecundus pedis ...
ticulum ſecundum articuli tertii pedis dextri in *Arich*, Jiſraël Sabha, & Tebhunah. (3.) ה articulus tertius pedis

 dextri

entes ex Nezach Hod Tebhunæ; quæ reperiuntur in Cheſed & Gebhurah Seiricis.

§. 10.

§. 10. Sequitur (1.) Chochmah Leæ è regione articuli primi brachii dextri Seirici. (2.) Binah, è regione articuli primi ſiniſtri Seirici (3.) Daath, è regione Tiphereth Seiricæ; & ſupra hanc ſimul notatur, quod ſit קל levis, prout in omnibus mulieribus. (4.) Cheſed, è regione articuli ſecundi brachii dextri Seirici. (5.) Gebhurah, è regione articuli ſecundi brachii ſiniſtri Seirici (6.) Nezach, è regione articuli tertii brachii dextri Seirici. (7.) Hod, è regione articuli tertii brachii ſiniſtri Seirici.

Figur. VII.

Columna principalis.

§. 1.

SEquitur (1.) Tiphereth, ejusque pars prima חב, quæ vocatur Cheſed tertia, ejusque tertia abſcondita: eſtque pars prima Tipherethica in Seir, quæ ſuperinveſtit partem primam, membri ſecundi Jeſodici in *Arich Anpin.* (2.) Diaphragma in Seir; ubi etiam (3.) locum habet Jeſod ſuperius Jiſraëlis.

§. 2. Pars altera Tiphereth, denotata per ארח; ubi duæ tertiæ (ad dextram & ſiniſtram) benignitatis tertiæ, quæ dicuntur manifeſtæ: ſuntque pars ſecunda & tertia Tipherethicæ in Seir Anpin, quibus ſuperintegitur pars ſecunda membri ſecundi Jeſodici, in *Arich Anpin.*

§. 3. Et abhinc, & porrò deorſum vocatur Jeſchurun; ubi occurrit (1.) Nezach, & in ſpecie י, Articulus primus pedis dextri in Seir, qui veſtit articulum primum articuli tertii pedis dextri in *Arich*, & Jiſraël Sabha & Tebhunah. (2.) ש: articulus ſecundus pedis dextri in Seir, qui ſuperintegit articulum ſecundum articuli tertii pedis dextri in *Arich*, Jiſraël Sabha, & Tebhunah. (3.) ה articulus tertius pedis

Digitized by Google

dextri Seirici, qui obvelat articulum tertium articuli tertii pedis dextri in *Arich*, Jiſraël Sabha & Tebhunah. Et hæc vocatur Cheſed quarta manifeſta.

§. 4. In Hod pariter occurrit (1.) ה, articulus primus pedis ſiniſtri Seirici, qui ſuperinveſtit articulum primum articuli tertii pedis ſiniſtri in *Arich*, יס & Tebhunah. (2.) ו articulus ſecundus pedis ſiniſtri Seirici, qui ſuperintegit articulum ſecundum articuli tertii pedis ſiniſtri in אא, יס & Tebhunah. (3.) ד. Articulus tertius pedis ſiniſtri Seirici, qui tegit articulum tertium, articuli tertii pedis ſiniſtri in אא יס & ת: & hæc eſt Cheſed quinta manifeſta.

§. 5. In Jeſod eodem modo occurrit (1.) Pars prima י articulus primus Jeſod Seirici, qui veſtit articulum primum articuli tertii Jeſod in *Arich*, & Jiſraël Sabha. Et hic locum habet collectio quinque Benignitatum. (2.) ו articulus ſecundus Jeſod Seirici, quo veſtitur articulus ſecundus partis tertiæ Jeſod in *Arich*, & יס. (3.) ד articulus tertius Jeſod Seirici, quo velatur articulus tertius partis tertiæ Jeſod in *Arich*, & יס. Et huc refertur corolla, cui nomen Ephraim, & collectio quinque Gebhurarum.

Columna ſecundaria pars dextra.

§. 6. Hic repræſentatur Perſona *Jacob*, & quidem (1.) Kether *Jacobi*, è regione Tiphereth Seiricæ. Et huic etiam tribuuntur tredecim formationes. (2.) Chochmah, è regione articuli primi Nezach Seiricæ. (3.) Binah, è regione articuli primi Hod Seiricæ. (4.) Daath, è regione articuli primi Jeſod Seirici. (5.) Cheſed, è regione articuli ſecundi Nezach Seiricæ. (6.) Gebhurah, è regione articuli ſecundi Hod Seiricæ. (7.) Tiphereth, è regione articuli ſecundi Jeſod Seirici. (8.) Nezach, è regione articuli tertii Nezach Seiricæ. (9.) Hod, è regione articuli tertii Hod Seiricæ. (10.) Jeſod,

Jeſod, è regione articuli tertii Jeſod Seirici. (11.) Corolla, è regione corollæ Seiricæ.

Columnæ ſecundariæ pars ſiniſtra.

§. 7. Hic repræſentatur *Rachel*, & quidem (1.) ſupra circulũ, Malchuth Leæ: qui locus vocatur nomine capillorum *Rachelis*. (2.) intra circulum, Kether *Rachelis*: quò refertur Phylacterium manus: & Tetragrammaton בּן: item He ultimum Tetragrammati: eſtque Aſiah Syſtematis Aziluthici: eique tribuuntur ſex conformationes, & ſex gradus. (3.) infra circulum, Chochmah, è regione articuli primi Nezach Seiricæ. (4.) Binah, è regione articuli primi Hod Seiricæ. (5.) Daath, quæ vocatur קל levis, conſtans è quinque Gebhuris: è regione partis primæ Jeſod Seirici. (6.) Cheſed, quæ dicitur Gebhurah prima, è regione articuli ſecundi Nezach Seiricæ. (7.) Gebhurah, quæ dicitur Gebhurah ſecunda, è regione articuli ſecundi Hod Seiricæ. (8.) Tiphereth, quæ dicitur Gebhurah tertia, è regione articuli ſecundi Jeſod Seirici. (9.) Nezach, Gebhurah quarta, è regione articuli tertii Nezach Seiricæ. (10.) Hod, Gebhurah quinta, è regione articuli tertii. (11.) Loco Jeſod eſt Atarah ſeu Corolla, è regione Corollæ Jeſod Seirici; quo refertur nomen Jeruſchalaim. Atque ſic finita eſt Arbor, vel Tabula Cabbaliſtica prima, quæ prolixè & accuratè ſatis repræſentat Hypotheſin recentiſſimam è Manuſcriptis R. Jizchak Lorjenſis: & pro commoditate inſpectionis in unam Tabulam magnam, conglutinatis omnibus ſeptem figuris, concinnari poteſt.

Figura

Figura VIII.

§. 1.

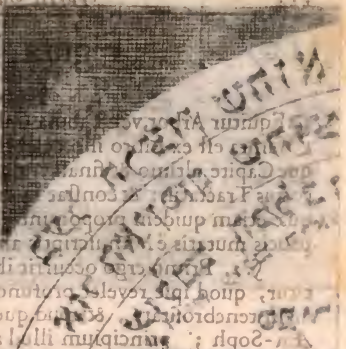
SEquitur Arbor, vel Tabula Cabbaliſtica ſecunda, quæ deſumta eſt ex Libro illo celebri, Emek hammelech; ejusque Capite ultimo & finali, quod continet anacephalæoſin totius Tractatûs: & conſtat figuris quinque, 8. 9. 10. 11. 12. quæ etiam quidem proponunt Hypotheſin Lorjenſem; ſed paucis mutatis è Manuſcriptis aliis.

§. 2. Primò ergo occurrit ille, de quo Daniel. 2, 22. dicitur, quod ipſe revelet profunda & abſtruſa; & noverit, quid ſit in tenebroſitate, & apud quem maneat Lux, nimirum Æn-Soph; principium illud arbitrarium & agens liberrimum, quod eſt Caligo ſimpliciſſima occulta oculis omnium viventium: non enim videtur, nec manifeſtatur, ob nimiam ſui profunditatem & tenebroſitatem: ita, ut etiam, quà talis, manifeſtam Mundorum productionem non potuiſſet inſtituere.

§. 3. Hinc produxit lucem de luce, per aliquod ſui veſtigium, & proſpexit naturis producendis, per lucis ſuæ amotionem, gradatim inſtitutam; quamvis ipſe ſemper maneat idem, etiamſi lucem providentiæ ſuæ variare videatur; quia ſic gradatim manifeſtavit ſcibilia, antea tenebroſa: & ita quidem, ut nemo tamen dicere queat, lucem iſtam ab ipſo eſſe ſeparatam, vel diverſam: unde Propheta dicit, quod lux cum ipſo habitet; i. e. ab ipſo evibretur, & omnia tamen maneant in unitate. Circulo ſecundo ergo repræſentatur lux Infiniti, quam agens illud liberrimum produxit per aliquod ſui veſtigium.

§. 4. Circulo tertio occurrit Syſtema veſtimenti, è veſtigio facti; quo evacuatus eſt locus pro Mundis, qui dicitur mundus primus inter mundos Æn-Sophicos. Et hanc lucem promi-

...quuntur Ar... ... Cabbal...
...ſta eſt ex ... ..., E...
...que Capite ultimo ... ... quod ...
...us Tractatus; ... conſtat ...
...tiam quædam propoſitio ... hypo...
...quis mutatis e... ... ...

§. 2. Primo ergo occurrit ille, ...
...tur, quod ipſe revelet profunda & abſ...
...& tenebroſitatem, & ... quem maneat Lux, nimi...
...-Soph; principium illud arbitrarium & agens libe...
...imum, quod eſt Caligo ſimpliciſſima occulta oculis omni...
...iventium: non enim videtur, nec manifeſtatur, ob nimi...
...ſui profunditatem & tenebroſitatem ..., ut etiam ...
manifeſtam Mundorum productionem non poſſit ...
...fuere.

§. 3. Hinc produxit lucem de luce, per aliquod ...
...gium; & proſpexit naturæ producendas per lucis ...
...nem; gradatim infinitatam; quamvis ipſe ſcriptura ...
...m; etiam lucem providentiæ ſuæ variatæ videri ...
...gradatim manifeſtavit ſcibilia, antea tenebroſa ...
...dem, ut nemo tamen dicere queat, lucem iſtam ... ſui ...
...ſeparatam, vel diverſam: unde Propheta dicit, ...
cum ipſo habitet; i. e. ab ipſo evibretur, & omnes ...
...neant in unitate. Circulo ſecundo ergo repræſentatur ...
...us Infiniti, quam agens illud liberrimum produxit ...
...d ſui veſtigium.

§. 4. Circulo tertio ...

אר שת בג דה וז חט יד לם נס עף צק ו
אש תב גד הו זח טי כל מן סע פץ קר ה
את בג דה וז חט יד לם נס עף צק רש י

Digitized by Google

quod ſui veſtigium.

§.4. Circulo tertio occurrit Syſtema veſtimenti, è veſtigio facti; quo evacuatus eſt locus pro Mundis, qui dicitur mundus primus inter mundos Æn-Sophicos. Et hanc lucem promi-

promicare juſſit, ſub ſymbolis literarum Alphabethi, cum ipſarum combinationibus: ita, ut ſingulis claſſibus attribuantur Sephiræ & nomina Tetragrammatica. Quæ Sephiræ Syſtematis veſtimenti cum 231. portis, vel Claſſibus à priori: & 231. claſſibus à poſteriori, ſunt ſequentes. Nempe (1.) ſub Kether proponitur revolutio literæ Aleph, quatenus cum omnibus literis Alphabethi combinatur, quæ Claſſis e.g. ita ſe habet:

עב

אב גד הו זח טי כל מנ סע פצ קר שת י
אג דה וז חט יכ למ נס עפ צק רש תב ו
אד הו זח טי כל מנ סע פצ קר שת בג ד
אה וז חט יב למ נס עפ צק רש תב גד ה
או זח טי כל מנ סע פצ קר שת בג דה י
אז חט יכ למ נס עפ צק רש תב גד הו ו
אח טי כל מנ סע פצ קר שת בג דה וז י
אט יכ למ נס עפ צק רש תב גד הו זח ו
אי כל מנ סע פצ קר שת בג דה וז חט ה
אכ למ נס עפ צק רש תב גד הו זח טי י
אל מנ סע פצ קר שת בג דה וז חט יכ יה

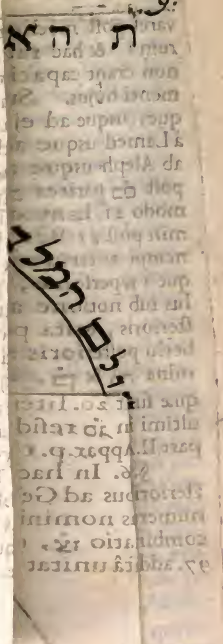
סג

אם נס עף צק רש תב גד הו זח טי כל י
אן סע פץ קר שת בג דה וז חט יך לם ו
אס עף צק רש תב גד הו זח טי כל מן ד
אע פץ קר שת בג דה וז חט יך לם נס ה
אפ צק רש תב גד הו זח טי כל מן סע י
אץ קר שת בג דה וז חט יך לם נס עף ו
אק רש תב גד הו זח טי כל מן סע פץ א
אר שת בג דה וז חט יך לם נס עף צק ו
אש תב גד הו זח טי כל מן סע פץ קר ה
את בג דה וז חט יך לם נס עף צק רש י

Et ſic porrò per totum Alphabethum: & hæc claſſis à combinatione quaſi media vocatur אָל. Vid. Librum Emek hammelech, Porta prim. cap. 5. fol. 4. cujus verba ſunt hæc: Lex prior conſtruitur è numero 231. bis ſumpto, quæ ſunt Alphabetha antrorſum & retrorſum ſcripta: proceduntque & extenduntur ſecundùm longitudinem, donec Thav veſtimenti inferius attingat finem circuli, ubi nimirum iterum incipit Æn-Soph. Et hæc vocatur Longitudo veſtimenti. Secundùm latitudinem verò attexuntur literæ יהוה centri loco; nimir. יה antrorſum, וה retrorſum: ſicut & plenitudines ejus עב סג, i.e. poteſtatis 72. & 63. antrorſum locantur: nimirum עב ſupra centrum, & סג infra illud, quæ nimirum ſunt 20. literæ: ita, ut quælibet litera cuilibet Alphabetho ſtationem & lineam ſuam confirmet: ſine hoc enim literæ ſuam non haberent firmitatem, propter nimiam Chartæ lucem, quæ eſt ipſa ſubſtantia. Atque hoc eſt myſterium: Fuit, eſt, & erit; ad denotandam firmitatem literarum, quam corroborat Nomen יהוה, ſupra dictum, in plenitudinibus ſuis, juxta Alphabetha ſupra dicta. Atque ſic מה & בן firmitatem dant 231. Alphabethis retrorſum ſcriptis; ita, ut 10. ſupra literas וה, quæ eſt vitalitas centri, quod eſt anima atque vita ipſius Turmæ Alphabethicæ, nimirum אל בם in medio; & 10. infra illud. Et nomen יהוה in 4. plenitudinibus ſuis comprehendit omnes Mundos; quoniam per עב ædificatur Mundus Aziluth, & per סג Briah, per מה autem Jezirah, & per בן Aſiah. Iſta enim ſunt radix, maſſa, fundamentum, vita, ſtabilitas, & ſtatio omnium Mundorum, qui infra ea. Et quatuor illa nomina aſcendunt ad numerum 232. qui convenit cum numero 231. adjungendo generalitatem Alphabethi אל בם.

§. 5. Et poſtquam facta erat veſtis hæc, contraxit eam Deus, ita, ut medietatem inferiorem 231. poſteriorum elevaret

Fil[illegible] tempore, cum Deus contra[illegible] suam, me-
dietate unâ reductâ poſt medietatem alterius; quæ vocatur contractio prima. In ſummitate Figuræ autem repræſentatur

tatem Alphabethi אל בם.

§. 5. Et poſtquam facta erat veſtis hæc, contraxit eam Deus, ita, ut medietatem inferiorem 231. poſteriorum ele-

varet

varet poſt medietatem ſuperiorem 331. portarum anteriorum: & hac ratione evacuavit locum pro mundis; qui ea non erant capacitate, ut uti poſſent luce illâ magnâ veſtimenti hujus. Sumpſit ergo finem ejus in manum, elevavitque, usque ad ejusdem initium: nimirum ordinem, qui eſt à Lamed usque ad Thav, repoſuit poſt medietatem ordinis, ab Aleph usque ad Lamed; ita, ut poſt אל reponeretur לא; poſt בם pariter מב &c. prout planius figura edocet: & hoc modo 21. Lamedin aſcenderunt poſt 21. Alephin, & 21. Memin poſt 21. Bethin, &c. Et ſic facti ſunt mas & fœmina; nempe anterius & poſterius, adhærentia ſibi invicem; ſuntque 11. perſonæ, nimirum perſona אל eſt Kether, & maſculus ſub notione anterioris; & לא Kether, ſub notione poſterioris, & ita porrò. Et ſicut medietas veſtimenti Alphabethi poſterioris aſcendit poſt medietatem primam, ita nomina מה & בן, quæ ſunt 19. Literæ, abierunt poſt עב & סג, quæ ſunt 20. literæ: unde patet, quòd Jod plenitudinis הי ultimi in סג reſidua manſerit infra, citra conſortem: de quo part. II. Appar. p. 150. Theſ. 6.

§. 6. In hac Tabula hoc etiam notandum, quòd in poſterioribus ad Gebhuram referatur Combinatio פו, qui eſt numerus nominis אלהים 86. Item, ad Tiphereth applicetur combinatio צז, qui eſt numerus duorum nominum אל ארני 97. additâ unitate.

Figura IX.

§. 1.

Figurâ hâc repræſentatur mundus veſtimenti, prout fuit illo tempore, cum Deus conduplicaret veſtem ſuam, medietate unâ reductâ poſt medietatem alterius; quæ vocatur contractio prima. In ſummitate Figuræ autem repræſenta-

tur litera ultima ה, quaſi extremitas perſonæ בת, quæ eſt Malchuth mundi veſtis, cujus pedes extenduntur in Aërem primum pro neceſſitate mundi; de quibus vide latiùs Emek hammelech ſect.2,c.7. Intra quadratum autem repræſentatur locus vacuus, qui vocatur ſpatium primum, ſive veſtigium ſupremum. Eſtque Mundus ſecundus è Mundis Æn-Sophicis: de quibus omnibus ſic loquitur Autor Libri Emek Ham-Melech, Section. 2. Cap. 2. fol. 11. b. Locus iſte vacuus erat quadratus; & vocatur ſpatium primum; quia primum eſt inter omnia. Et in Sohar vocatur אוירא קדמאה. aura vel ſpatium primum. Item, רשימו עילאה ſeu veſtigium ſublime. Et quia fundamentum lucis veſtimenti deſumptum eſt ex Tetragrammato; juxta quatuor ejus plenitudines, quæ ſunt radix, cardo & maſſa quatuor Mundorum אבי״ע, correſpondentium quatuor literis ejus: hinc apex ſummus correſpondet Mundis Æn-Soph. Item capit. 3. cùm è quatuor literis prodeant quatuor plenitudines ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן; unde creati ſunt Mundi אבי״ע; ideo locus iſte eſt quadratus. Hinc in quatuor Angulis reperiuntur quatuor plenitudines Tetragrammaticæ, quæ ſupereminent & apparent ſupra circulum כדור הטהירו Sphæræ ſplendoris, quæ extat in medio ejus. Et Sphæra iſta eſt circularis: ſpatium primum autem quadratum, quod à Philoſophis vocatur anima Mundi. ib. cap. 4. Item porrò capite 5. Nomen autem ſpatii primi eſt יגמם, id eſt, tredecim Memin: ſicut enim Mem Clauſum comprehendit omnia; ſic aër hic primus omnia ambit. Et quia aër primus tenuis admodum eſt & circundatus ab Æn-Soph; hinc vocatur ממ, cujus plenitudo ipſi literæ ſimilis eſt, citra omnem diſcrepantiam; ſicut nulla etiam eſt diverſitas inter Æn-Soph, & id, quod ipſi vicinum eſt, ipſique adhæret. Habet autem tredecim literas, quoniam fit ex Jod, quod eſt opifex Sancti illius benedicti. Jod autem ita

factum

Digitized by Google

factum eſt, ſicut dicit R. Schimeon Jochaides multis in locis: Apex ſuprà, apex infra, & corpus in medio: i. e. punctum ſuperius, punctum inferius, & inter hæc, medium. Et competit aëri primo portio quædam de Jod ſupra dicto, ex nomine סג: Unde patet, quod juxta 3. notiones partium Jod, tria nomina Tetragrammatica ſimplicia hic extent, quæ ſunt i z. literæ; & ſi addas totum, quod denotat Æn-Soph, qui ipſas compingit, habebis 13. literas. Et iſtæ tredecim literæ radix ſunt omnium tredenariorum, quæ deinde occurrunt in mundo diſpoſito; ut ſunt 13. diſpoſitiones Barbæ *Arich Anpin*; & 13. quæ in Seir Anpin, cum ex *Arich Anpin* 4. in ipſum deſcendunt: nam alias Seir Anpin non niſi novem habet: & è Seir Anpin deſcendunt in Malchuth: Malchuth enim non niſi 6. diſpoſitiones habet, juxta id, quod ſcribitur 1. Reg. 10, 19. Sex gradus erant ſolio. Et iſtæ non competunt ipſi ſub myſterio barbæ; ipſa enim barbam non habet: ſed ſub notione diſpoſitionum ipſius. Et ab illa promanant deorſum in Mundum Briah; unde 13. fluvii balſami puri, qui ſunt merces bona juſtorum. Item capite 6. Jam ſcito autem, quòd aër primus totus ſit אין, quoniam non eſt factus niſi per privationem & ſublationem lucis dimidii veſtimenti, quod veſtigium ibi reliquit, ſicut diximus. Et iſtud veſtigium eſt אין non-Ens: & tamen reſpectu non-Entis ſimpliciter ita dicti, quod antea aderat, vocatur Ens; Nec tamen eſt ens perfectum, ſed tantum ſpatium aëreum, quod non percipitur, imò ne videtur quidem:

Lux enim quamvis non percipiatur, ad minimum tamen
videtur: ſed aër iſte abſtrahit ab utroque, & nec
percipitur, nec videtur.

Figura X.

§. 1.

HIc repræſentatur Syſtema veſtimenti conduplicati: In quo locatus eſt Adam primus occultus, qui circundat ſplendorem dictum: habetque decem circulos, & decem interſtitia, de quibus in Emek hammelech, ſect. 4. c. 6.

§. 2. Sequuntur autem intra circulos; decem Sephiroth Sphæræ & orbis Syſtematis Tehiruthici, ſeu ſplendoris & eorum, quæ ex hoc producta ſunt, de quibus in Emek hammelech ſect. 5. c. 3. verba ſunt hæc: Sphæra ſplendoris eſt finis graduum occultorum, & in ſe comprehendit 10. colores, quæ ſunt 10. ejus Sephiroth: Suntque ipſa ſubſtantia ejus, & ſcaturiunt è medio caliginis, cujus meminit Liber Fons Sapientiæ, quem compoſuit Moſes Magiſter noſter ſ. q. p. Caligo autem nihil eſt aliud, niſi occultum abſolutè. Ibi autem dicitur, quæ ſint iſtæ: Lux de luce, Splendor de ſplendore, Fulgor de fulgore. Id & ſcito, quod אור Lux præſtantior, quàm זוהר ſplendor; & ſplendor præſtantior quàm זיו fulgor. Appellat autem primam lucem mirabilem, quæ eſt Kether: & ſecundam נסתר occultam, quæ eſt Chochmah; & tertiam, coruſcantem, quæ eſt Binah. Et ſenſus eſt: tres primas illas ſine dubio eſſe Kether, Chochmah, Binah, atque æquales; quoniam in tribus illis, vas & ſubſtantia unum & idem ſunt: & ſimul concreſcunt, nec ſeparantur. Ulteriùs, quartam vocat lucem ſubtilem & claram; & hic eſt ſplendor de luce. Quintam, lucem clarefactam; quæ eſt lux de ſplendore. Et hæ ſunt Gedulah & Gebhurah, quæ proveniunt è coruſcatione Coronæ & Sapientiæ ſimul ſumptarum. Et ſplendor de luce præſtantior eſt, quàm lux de ſplendore, quia omnia judicanda ſunt ſecundùm Fundamentum. Atque ſic in prima vas eſt ſplendor, & ipſa ſubſtantia,

Figura X.

§. 1.

[illegible] Syſtema veſtimenti conduplicati, [illegible] eſt Adam primus occultus, qui circumdat [illegible], habetque decem circulos, & decem [illegible] de quibus in Emek hammelech [illegible]

§. 2. [illegible] autem intra circulos [illegible] Sephiroth [illegible] Syſtematis Tehiruthici, [illegible] quæ ex hoc produćta [illegible] de quibus [illegible] Emek hammelech [illegible] verba ſunt hæc: Sphæra [illegible] graduum occultorum [illegible] quæ ſunt 10. eius Sephiroth [illegible] & ſcaturiunt è medio caliginis [illegible] Sapientiæ, quem compoſuit Moſes [illegible]

Caligo autem nihil eſt aliud niſi occultum [illegible] autem dicitur, quæ inſtillat Lux de luce, [illegible] ndore, Fulgor de fulgore. Id & ſcito, quod [illegible] tantior, quàm זהר ſplendor: & ſplendor [illegible] m זיו fulgor. Appellat autem primam [illegible] eſt Kether: & ſecundam חמס peculi [illegible] eſt Chochmah; & tertiam, coruſcationem, quæ eſt Binah. [illegible] primas illas ſine dubio eſſe Kether, Chochmah [illegible] æquales; quoniam in tribus illis, vas & [illegible] & idem ſunt: & ſimul concreſcunt, nec ſeparantur [illegible] quartam vocat lucem ſubtilem & claram; [illegible] dor de luce. Quintam, lucem clarefactam; quæ eſt de ſplendore. Et hæ ſunt Gedulah & Gebhurah, quæ [illegible] eniunt è coruſcatione Coronæ & Sapientiæ [illegible] Et ſplendor de [illegible]

ſ
r
r
r
r
i

qu
qu
m
tr
ar
ur
Ul
ſpl
lu
pr
pr
ſpl
tur

tia,

tia, Lux in altera, ordine inverſo: atque ita in omnibus ſpecialibus & partibus, quarum fiet mentio. Porrò, ſextam appellat lucem ſplendentem: atque hic eſt fulgor de luce. Septimam, lucem depuratam, & hæc eſt lux de fulgore, i.e. è coruſcatione Coronæ & intelligentiæ ſimul ſumptarum producitur Tiphereth, quæ ſplendeſcit de Chochmah, ut filius ſubjectus patri ſuo: & Nezach lux depurata, quaſi dicat, argento fuſo ſimilis, in quo ſcoriæ nullæ immiſtæ ſunt. Deinde octavam vocat lucem claram & clarefactam, qui eſt fulgor de ſplendore: nonam autem lucem fulgidam, qui eſt ſplendor de fulgore. Senſus eſt, quòd ex coruſcatione Sapientiæ & Intelligentiæ, ſimul ſumptarum, producatur Jeſod, combinans Latera & Hod, בהיר fulgens in æthere, è phraſi fulgentiſſimæ albedinis; quæ tamen non usque adeo defecata. Tandem decimam vocat lucem נוגה ſerenam. Et hæc eſt claritas de claritate. Senſus eſt, quod ex coruſcatione trium primarum, quæ ſunt lux ipſa ſeptem inferiorum affulgens iis, producatur ignis niger, nempe Malchuth, finis ultimarum, ex igne albo nempe Binah, quæ eſt ultima primarum, unde in hac vas & ſubſtantia æquales ſunt.

§. 3. In medio autem eſt nomen ipſius Sphæræ Tehiruthicæ ſeu ſplendoris, quæ ambit omnes mundos ſub Adamo Primo occulto. Vide Theſes Cabbaliſticas Apparat. P. II. pag. 150. Theſ. 5. ſeqq.

Figura XI.

§. 1.

PRoducto (1.) veſtimento; (2.) factâque ejus conduplicatione; (3.) ut relinqueretur locus Mundorum, qui dicitur אויר קדמון; (4.) productoque intra iſtum Adamo Primo occulto,

occulto, (5.) & intra hunc naturâ illâ ſplendidâ, quæ טהירו dicitur, quam agens illud ſummum liberrimum produxit per literam Jod plenitudinis He ultimi Tetragrammati סג; quæque circundat omnes mundos, quotquot reperiuntur ſub Adamo Primo occulto, à ſummo ad imum, ad illum usque locum, ubi iterum incipit Æn-Soph: deinde (6.) intra hanc Sphæram ſplendidam emanare fecit decem Sephiras Mundi Tohu.

§. 2. Mundus autem Tohu diſtinguitur in tres Sephiras ſuperiores, & ſeptem inferiores. Et ſeptem quidem inferiores confractæ ſunt.

§. 3. Sed Kether non quidem confracta fuit: ſed paſſa eſt aliquam debilitationem virium; quia non potuit ſufferre omnem lucem intra ſe ſuſceptam: & ab illa deſcenderunt decidua quædam, quæ aſſervantur pro ſeculo venturo in uſum Roris, ad reſuſcitandum mortuos.

§. 4. Sed Chochmah & Binah paſſæ ſunt fiſſuras quasdam ad inſtar tritici vel hordei. Namque & חטה eſt 22. Numerus literarum in genere, quæ ipſa generalitas quoque non minus paſſa eſt aliquid, quam ipſæ literæ, quæ ſunt vaſa, planè confracta. Vid. Emek Ham-Melech Sect. 6. cap. 14. & ſeqq.

§. 5. E ſeptem autem inferioribus confractis fragmenta deſcenderunt; & effecerunt tres turmas ſive ſpecies rigorum vel juris, in loco illo, ubi nunc eſt ב״ע; quæ vocantur בני אלהים filii Elohim. Lux autem interior reverſa eſt ſurſum.

§. 6. E fragmentis autem dictis fabricatus eſt mundus foraminis Abyſſi magnæ. Et iſta fragmenta ſunt Radix mali, ut eſſet liberum arbitrium in Mundo hoc, qui tam bonus eſt, quàm malus. Et huc pertinet illud Rabbinorum: Deus exſtruxit Mundos, eosque iterum deſtruxit, &c.

Figura

Coro-
non
Arich
6. Th.
crea-
Syſte-
[illegible]
MIN,
; qui
epicta;
[illegible],
Arich,
nas vel
as cum
appin-
anium.
(4.)
lana
id eſt,
gna, in
eſt, per
ryſtalli-
nus

occulto ,
טהירו dici
duxit per
ti ֹוס; qu
úntur ſub
illum usc
(6.) iſtr
Sephiras l

§. 2.
ſuperiore
ores conſ

§. 3.
eſt aliqua
re omner
decidua q
Roris,ad

§. 4
dam ad i
Numerus
non mini
ſa, planè
& ſeqq.

§. 5.
deſcende
vel juris ,
ג' אלהים
ſurſum.

§. 6
foraminis
li,ut eſſet
eſt, quàm
exſtruxit

Figura XII.

§. 1.

DEinde emanavit (1.) Adam Kadmon ſecundus ex Corona Coronæ (2.) רישא דאין ſeu caput, quod quaſi non eſt, è Chochmah Coronæ: & (3.) רישא דאריך Caput in *Arich Anpin*, è Binah Coronæ. Vid. Apparat. P. II. p. 155. 156. Th. 55. 56. 57. 58.

§. 2. Deinde autem reſtaurabat, quod deſtruxerat, creabatque è decem Sephiris vel punctis quinque perſonas Syſtematis Aziluthici, de quibus dicitur Geneſ. 5, 2. בהבראם per quinque creavit eos.

§. 3. Ex Kether autem formatus eſt ATTIK JOMIN, (qui repræſentatur ſub circello,) qui eſt *Arich Anpin*; qui in ſe continet tria illa capita, è regione faciei ejus depicta: nempe רישא דלא, Caput, quod non cognoſcitur: רישא דאין, caput, quod quaſi non eſt: & רישא דאריך, ſeu caput τῇ *Arich*, per decades ſuas Sephirothicas diſtincta.

§. 4. Formabat autem in capite ejus ſeptem formas vel partes capitis, (Vide figuras duas parvas Sephirothicas cum appictis literis ſeptem Tikkunim; & ad locum Kether appinge literam ג.) quales ſunt (1.) ג, i. e. גולגלתא, cranium. (2.) ט, ſeu טל Ros. (3.) ק, i. e. קרומא ſeu meninx. (4.) ר, i. e. רעוא benevolentia, ſeu frons. (5.) ע, i. e. עמר נקי lana pura, ſeu capillus tredecim cincinnorum. (6.) ע׳, id eſt, עינא פקיחא oculus apertus, & tandem (7.) ח, i. e. חוטמא naſus: de quibus omnibus prolixè agitur in Idra magna, in Sohar Naſo fol. 61. col. c. ſeqq.

§. 5. Et ecce (1.) cranium factum eſt ex Corona τῇ *Arich Anpin*, & corona capitis ejus, quod quaſi non eſt, per Cheſed Malchuth τῷ Adam Kadmon; & (2.) Ros cryſtalli-

nus factus eſt ex Chochmah τῦ Æn & *Arich*, per Gebhuram Malchuth Adami Primi: & (3.) Membrana auræ tenuis facta eſt ex Binah τῦ *Arich Anpin*, per Tiphereth τῆς Malchuth Adami Primi: Et (4.) benevolentia benevolentiarum facta eſt ex Cheſed & Nezach τῦ Æn & *Arich*, per Nezach τῆς Malchuth Adami Primi. Et (5.) Lana pura facta eſt ex Gebhurah & Hod τῦ Æn & *Arich*, per Hod τῆς Malchuth Adami Primi: & (6.) Oculus apertus factus eſt ex Daath, & Tiphereth, & Jeſod τῦ Æn & *Arich*, per Jeſod τῆς Malchuth Adami Primi & (7.) Naſus, qui dicitur פרדשקא factus ex Malchuth τῦ Æn & *Arich*, per Malchuth Adam Kadmon. Et hoc eſt caput, quod illuminat totum Mundum Aziluthicum. Et crines ejus extenduntur ex Tikkun Lanæ puræ.

§. 6. Sed tredecim Tikkunim vel formæ & partes Barbæ τῦ Æn & *Arich*, deſcribuntur Textibus ſacris; nempe in Propheta Mich. c. 7, 18. extant partes Barbæ in Æn, prout tredecim cognomina miſerandi Exod. 34, 6. pertinent ad Barbam in *Arich*, quorum ordinem exhibet figura. Confer Fig. 2. §. 5. & Fig. 6. §. 5.

§. 7. Deinde facti ſunt Abba ve Imma, quos barba contegit extrinſecus: ſuntque duæ partes חצר ſeu octava, & נקה ſeu decima tertia: quoniam barba dependet usque ad foveam pectoris in *Arich*; quousque etiam pertingunt Abba ve Imma, ut docet figura.

§. 8. Quandoque autem, tempore nimirum benevolentiæ, cum nos bonis noſtris operibus elevamus aquas fœmininas; Pater & Mater copulantur per colliſionem duarum dictarum influentiarum, octavæ & decimæ tertiæ: & exhinc generantur duo cerebra, uniunturque in duas coronas, prodeuntes ex conformationibus capitis & Barbæ, per duas influentias dictas. Et tunc manifeſtantur duæ perſonæ יס, Jiſraël Sabha, & חב ſeu Tebhunah; quæ inveſtiunt τῦ *Arich* à

fovea

autem & Mater
mpe à Cheſed
reſſum Patris &
hu fit perſona
achel prodiit
ka τῆ Seir, ubi
rro deorſum.
ſecundo, ab
eam pectoris,
ipſo formatæ
Utero, tam
ſecunda, &
n prodierunt
ongreſſu ejus
ria quoddam,
um Briah, cu-
modo attigiſſe
Cabbaliſtica:
put, quod non
n ad dextram
p. 636. no. 5.
ſeu notiones
punctorum nominis נקד, ſeu gradum ejus Chochmah: un-

de

nus factus eſt ...
Malchuth ADA...
facta eſt, ex Bi...
chuth ADAMI...
rum facta eſt ...
zach τῆς Malch...
eſt ex Gebhur...
chuth ADAMI...
Daath, & Ti...
Malchuth A...
factus ex Mal...
KADMON. Et...
Aziluthicum...
puræ.

§. 6. Sec...
τῆς ÆN & A...
Propheta Mi...
tredecim cog...
Barbam in...
Fig. 3. §. 8. & F...

§. 7. D...
git extrinſec...
ſeu decima t...
pectoris in ...
ut docet figu...

§. 8. Q...
lentiæ, cum...
mininas; ...
dictarum in...
generantur ...
deuntes ex ...
fluentias dic...
Jiſraël Sabha, & ... ah; quæ inveſtiunt τὸ *Arich* à
fovea

fovea pectoris ejus, & porrò deorſum. Pater autem & Mater ſunt Chochmah & Binah Syſtematis Aziluthici.

§. 9. Sed è ſex Sephiris ſequentibus, nempe à Cheſed usque ad Jeſod, fit perſona Seir Anpin, per congreſſum Patris & Matris.

§. 10. Et è puncto Malchuth Mundi Tohu fit perſona Leæ, & ſub illa Perſona *Rachel*: nempe *Rachel* prodiit poſt עִיבּוּר ſeu ſtatum uterinum primum; juncta ז״א Seir, ubi vocatur *Jaacobh*, à tergo, à fovea pectoris, & porrò deorſum. Leah autem prodiit cum ipſo è ſtatu uterino ſecundo, ab initio cervicis, & loco oſſiculi לוז, usque ad foveam pectoris, ubi caput *Rachelis* eſt. Ambæ autem cum ipſo formatæ ſunt, quatenus concipitur adhuc ſubſtitiſſe in Utero, tam primo, quàm ſecundo, inque infantia prima & ſecunda, & adoleſcentia prima & ſecunda. Deinde autem prodierunt quinque benignitates, & quinque rigores pro congreſſu ejus cum Uxore.

§. 11. Deinde autem factum eſt diaphragma quoddam, quaſi velum inter mundum Aziluth, & Mundum Briah, cujus locum, ſicut & locum קליפות, hic ſolummodo attigiſſe ſufficiat.

Figura XIII.

§. 1.

Hic incipit Tabula nova, quæ eſt arbor Tertia Cabbaliſtica: ubi num. (1.) denotatur lux Infiniti, (2.) caput, quod non cognoſcitur (3.) locatur *Arich Anpin*, & quidem ad dextram primò: de cujus formatione vid. Apparat. P. I. p. 636. no. 5. quod nempe ſibi ſelegerit omnes Nekudoth, ſeu notiones punctorum nominis מ״ה, ſeu gradum ejus Chochmah: un-

de factum eſt myſterium maſculi in *Arich Anpin*; ad partem ejus dextram: ita, ut omnes ſitus, tam partis anterioris quàm poſterioris, qui in latere dextro, ſint de nomine מַה, & tantum ſexus maſculini. Sed no. 3. ad ſiniſtram locato, denotatur pars fœminina in *Arich Anpin*, quæ latus ejus ſiniſtrum occupat: ſibique ſelegit ſtructuram ſuam de nomine בֵּן, nempe quinque inferiores coronæ nominis בֵּן, quæ ſunt à Tiphereth, & porrò deorſum: unde totum latus ſiniſtrum, tam quoad partem anteriorem, quàm quoad poſteriorem provenit de nomine בֵּן, & notionem habet ſolummodo fœmininam. (4.) Sed de parte infima nominis מַה extenditur in *Arich Anpin*, ſeptem partes capitis גֹּט קֹרץ פּה, de quibus ſupra figura 12. §. 4. (5.) cùm paulò interius ATTIK ſibi ſelegiſſet coronam nominis מַה: & de nomine בֵּן quinque primas Sephiræ Kether; & tres primas Chochmæ, & quatuor primas Binæ: Et ſeptem Coronas ſeptem inferiorum. Vid. Apparat. P. I. p. 636. §. 4. (6.) apparet in capite *Arich* diſcriminatio capillorum: (7.) benevolentia benevolentiarum, ſeu frons de Jeſod ATTIK JOMIN. (8.) ſunt tredecim cincinni, qui ſunt quaſi veſtis 13. albedinum cerebri in ATTIK JOMIN; de quibus in Idra; nempe Lana munda, ubi capilli copioſi dependent æqualiter. (9.) Oculus è נֹה in ATTIK JOMIN. (10.) Naſus è Malchuth. (11.) Corona in *Arich*, ſeu cranium fit ex Cheſed *Arich Anpin*, eſtque quaſi Neſchamah, & ambiens ſuperior in *Arich*: dividitur autem in tres conceptus: quorum primus eſt lux interna; eſtque Tetragrammaton יְהֹוֶה, (quod ſemper Neſchamæ naturam habet.) ſed ita: ut literæ tantum fundamentales punctentur, nempe Jod per Cholem, He per Zere, vav per Kamez & He iterum per Zere, h. m. יוֹד הֵי וָיו הֵי: reliquis literis ſine punctis manentibus. Secundus eſt lux ambiens

biens etiam Tetragrammati עב, ſed ita, ut punctentur omnes literæ, hoc tamen modo: ut e. g. omnes tres literæ in יוד punctentur per Cholem, & ambæ in הי per Zere; & omnes in ויו per Kamez; & ambæ הי ultimi per Zere. Tertius eſt ambiens ſuperior etiam עב, ſed ita punctatum, ut literæ fundamentales habeant puncta ſua ordinaria Cholem, Zere, Kamez, Zere: ſed reliquæ literæ plenitudinis omnes punctentur per Kamez, h. m. יוד הי ויו הי: & hæc eſt corona in *Arich*, ſub notione ipſius lucis. Sed ſimiles tres conceptus etiam reperiuntur in vaſis iſtius cranii: ſuntque tria etiam nomina jodata; ſed ex אהיה; quia אהיה eſt vas & receptaculum nominis יהוה: Puncta autem hic adhibentur eadem quæ in prioribus: & eodem modo repræſentant partem vaſis internam, ambientem, & ambientem ſupremam. Suntque 1. אלף הי יוד הי. 2. אלף הי יוד הי. 3. אלף הי יוד הי.

(12.) Caput ſecundum eſt meninx ſubtiliſſima, quæ eſt quaſi ſpiritus, & pariter dividitur in tres conceptus ſupra dictos; ſed ita, ut tria Tetragrammata ſint סג; puncta verò ut prius; niſi quod loco Zere nunc ſubjiciatur Sægol, h. m. 1. יוד הי ואו הי. 2. יוד הי ואו הי. 3. יוד הי ואו הי. Qui modus etiam occurrit in vaſis, quæ ſunt tria אהיה ut priora cum punctis, ut antea; nimirum per Sægol.

(13.) Caput tertium eſt cerebrum occultum in *Arich* de Gebhurah in ATTIK JOMIN: quæ quaſi eſt Nepheſch & lux interna trium capitum; habetque tria Tetragrammata מה punctata ut priora; ſed ita, ut loco Zere ſit Sægol, & loco Kamez Pathach. Eodemque modo in vaſis ejus, ubi eſt אהיה Alephatum, & puncta ſicut Tetragrammatica. Et hæc ſunt 18. nomina, juxta numerum חי, quia abhinc affluit vita omnibus mundis. Vid. Ez Chaijim Manuſcript. Tract. Injam Patzuph. *Arich Anpin*, P. II. cap. 5.

(14.) Et hæc ſunt Kether, Chochmah, Binah ſcaturiginum ejus, contenta intra Kether, Chochmah, Binah in *Arich Anpin.*

(15.) Eſt ſemita recta à Naſo usque ad os. (16.) Os ipſum (17.) Hic incipit Barba cum textibus Exod. 34, 6. ſupra jam aliquoties deſcriptis: vid. Figur. 6. §. 5. & continuatur usque ad numerum (29.) (ſic corrigendum eſt ſphalma in Figura, ubi loco 29. 59.) Et hæc eſt pars Barbæ ſanctæ, quæ ſuperintegit Perſonas Patris & Matris; & hucusque etiam pertingit Jeſod in ATTIK JOMIN fœmininum: nam maſculinum percurrit per totum Jeſod in Seir Anpin. (30.) Eſt guttur in *Arich Anpin*, nempe Binah ejus; & abhinc provenit Corona Patris & Matris.

(31.) Eſt humerus dexter in *Arich Anpin*: quò refertur nomen יה ejusque plenitudo duplicata, h. m. יוד הה וו הה, eſtque canalis gradus Chochmah. (32.) eſt humerus ſiniſter in *Arich Anpin*; quò pertinet nomen יה, eodem modo, ſed alia punctatione: ut יוד הה וו הה. (33.) Brachium dextrum in *Arich Anpin*, cum dimidia tertia Tipherethica ſuperna, à parte dextra, quæ veſtitur à Patre. Nam Pater dependet à Cheſed. Intra duos circulos autem repræſentatur Gedulah originalis, procedens in corpus Patris; ex qua deinde fiunt cerebra in Seir Anpin.

(34.) Brachium ſiniſtrum in *Arich Anpin* cum dimidia tertia Tipherethica inferiore, ex parte ſiniſtra, quæ veſtitur à Matre. Nam Mater dependet à Gebhura, & intra duos circulos repræſentatur Gebhurah originalis, procedens in corpus Matris: ex qua deinde fiunt cerebra in Seir Anpin. (35.) Ex hoc loco proveniunt quinque Chaſadim pro Patre. (36.) Ex hoc loco proveniunt quinque Gebhuroth pro Matre. (37.) denotantur benignitates Jeſodicæ in ATTIK JOMIN verſus dextram, modo tecto. (38.) Exhinc prodit Jiſraël Sabha, loco

loco benignitatum manifeſtatarum. (39.) denotatur Gebhurah in ATTIK JOMIN verſus ſiniſtram, in propatulo. (40.) Abhinc prodit Tebhunah, loco benignitatum manifeſtatarum. (41.) denotatur Tiphereth in *Arich Anpin*. (42.) pectus in *Arich Anpin*. (43.) fovea pectoris in *Arich Anpin*: & hucusque extenditur *Arich Anpin*, & deinde veſtitur à Jiſraël Sabha & Tebhunah. (44.) Hic incipit Seir Anpin. (45.) eſt Tiphereth originalis, duæque ejus Tertiæ, procedentes in Patrem & Matrem, Jiſraëlem Senem & Tebhunam; unde Cerebra pro Seir Anpin. (46.) Cheſed & Gebhurah nominis מה vocantur quinque Chaſadim. (47.) Cheſed & Gebhurah nominis בן vocantur quinque Gebhuroth. (48.) eſt crus dextrum in *Arich Anpin*, cum dimidia Tertia Tipherethica inferiore, ex parte dextra: quæ veſtiuntur à Seir Anpin, qui provenit à Nezach. Et hæc eſt Nezach originalis, procedens in corpus Patris; unde fiunt cerebra pro Seir Anpin. (49.) Crus ſiniſtrum in *Arich Anpin*, cum dimidia tertia inferiore, ex parte ſiniſtra: quas veſtit uxor ejus *Rachel*, quæ provenit ab Hod. (50.) Eſt Jeſod in *Arich Anpin*, quod eſt Cheſed & Gebhurah, notionis maſculinæ & fœmininæ. (51.) His locis ulterius deſcribitur Jeſod in *Arich*, prolongatum cum Jeſod Patris; intelligitur enim notio maſculi: quia Jeſod fœmininum jam ceſſavit in pectore. Et hoc eſt Jeſod originarium, quod procedit in corpus τȣ̃ Seir Anpin: unde fiunt cerebra pro uxore ejus. (52.) Hoc loco eſt fundus Syſtematis Aziluthici, & hucusque pertingunt pedes in *Arich Anpin*.

Figura

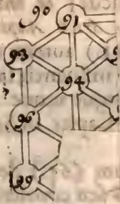
Figura XIV.

§. 1.

EST altera pars Tabulæ præcedentis, generaliter repræſentans omnes perſonas Aziluthicas: nam (52.) repræſentatur lux in Æn-Soph, Mundusque Aziluthicus; & intrà canalem, caput, quod ignoratur; & deinde *Arich Anpin*: ejusque Corona: item cerebrum interius: (53.) autem repræſentatur Binah ad guttur in *Arich*; nempe influentia ſancta, quæ ſuperintegit Patrem & Matrem, deſcenditque usque ad foveam pectoris ejus; eſtque quaſi oleum pro Capite in Seir Anpin.

(54.) Perſona Patris; & usque ad numerum (65.) deſignantur illius Sephiræ, quarum ultima עטרה ſeu corolla; & huc referuntur cerebra imaginis Paternæ. (66.) eſt perſona Matris, & usque ad (77.) illius Sephiroth; & huc referuntur cerebra imaginis Maternæ. (78.) Jiſraël Sabha; & usq; ad (89.) illius Sephiræ, quarum ultima eſt עטרה ſeu corolla. (90.) Eſt Perſona Tebhunæ, & usque ad (101.) illius Sephiroth. (102.) Repræſentatur Perſona Seir Anpin, qui vocatur Jiſraël puer. (103.) Corona ejus (104.) Chochmah. (105.) Binah. (106.) Daath. (107.) Gedulah. (108.) Gebhurah. (109.) Tiphereth, quæ abhinc & porrò deorſum vocatur Jeſchurun. (110.) Nezach (111.) Hod (112.) Jeſod (113.) Halitus, qui exit ex Jeſod. (114.) Repræſentatur Perſona Leah; & usque ad numerum (125.) deſignantur illius Sephiroth. (126.) autem perſona *Jaacobh*; & usque ad (137.) illius Sephiræ, quarum ultima eſt עטרה ſeu corolla. (138.) eſt Perſona *Rachel*; & usque ad (149.) ſunt illius Sephiroth. (150.) Hoc loco eſt fundus Syſtematis Aziluthici, qui eſt loco ſcabelli pedum omnium 12. perſonarum ſimul: Et abhinc

, Je-
nplis
litus,

tem
lenè
161.
143.
151.
de-
ujus
קסא
ה &
c eſt
erus
s
26.
כי
eſt

tra-
inis

r.
ter
ias,
has v... No-
quarum una ha... numerum סכ 62. & altera סכ 67. men

E
tatu
cana
ejus
præ
cta,
fove
Ang
gna
huc
Matt
cere
illit
Est
(10
Jisr
Bin
(10
Jes
Ha
Le

Aziluthici, qui
abelli pedum omnium 12. perſonarum ſimul: Et
abhinc

abhinc fit ſeparatio, & fiunt tria Syſtemata, Briathicum, Jezirathicum & Aſiathicum; unum infra alterum, in templis & palatiis ſuis: Dominus autem ſingularis eſt abſconditus, omnibusque dominatur.

Figura XV.

§. 1.

Figura 15. jam expreſſa eſt P. II. Apparatus ad p. 7. hic autem adhuc addimus paucula hæc: (1.) quòd nomen אהיה plenè ſcribatur tripliciter: nempe, ut exſurgat numerus קסא 161. Hoc modo: אלף הי יוד הי: deinde numerus קמג 143. Hoc modo: אלף הא יוד הא: & tandem numerus קנא 151. Hoc modo: אלף הה יוד הה: Horum uſus etiam eſt in deſcribendo ſtatu uterino דז Seir Anpin; ubi vox עיבור, cujus numerus eſt 288. tripliciter deducitur. 1. ſi ſumatur קסא 161. & בן 52. & tres partes nominis אלהים, nempe אל & ה & ים: item porrò עב. 72. exſurget numerus 288. Et hic eſt modus דז עיבור primus. 2. ſi ſumatur קנא 151. & numerus ארני 65. & עב 72. itidem erunt 288. Et hic eſt modus דז עיבור ſecundus. 3. ſi ſumantur קמג 143. & מה 45. & ידוד 26. & duæ univerſalitates una nominis מה, & altera nominis כו 26. exſurget רין, & addito עב 72. erunt 288. Et hic eſt modus דז עיבור tertius.

(2.) Nomen עב immutabile eſt, cùm cœtera Tetragrammatica diverſimodè varientur. Et ejus plenitudinis plenitudo eſt hæc: יוד ויו דלת – הי יוד – ויו יוד ויו – הי יוד.

(3.) Sed nomen סג tres habet variationes, nempe 1. יוד הי ואו הי. 2. יוד הא ויו הי 3. יוד הי ויו הא. Præter has variationes hoc nomen סג duas habet plenitudines alias, quarum una habet numerum סב 62. & altera סז 67. No-

men autem סב duas habet variationes. 1. יוד הי וו הי. 2. יוד הה ויו הה. Et ſimiliter nomen סג variatur; v. g. יוד הי ויו הה Et יוד הה ויו הי.

(4.) Nomen מה tres habet variationes ſub numeris מד 44. מח 48. & מט 49. מד eſt יוד הא וו הא. מח eſt יוד הא וו הא. מט eſt יוד הה ואו הה. vel יוד הא ואו הה. vel יוד הה וו הא. vel יוד הה וו הה. Et nomen מט refertur ad Leah, ſicut nomen מח ואו הא eſt in Cheſed Seir Anpin.

(5.) Nomen בן reperitur in חבר Uxoris, habetque quatuor variationes גן 53. דן 54. זן 57. חן 58. גן eſt triplex 1. יוד הי וו הא. 2. יוד הא וו הי. 3. יוד הה ואו הה. Deinde דן etiam eſt triplex: nempe 1. יוד הא ואו הי. 2. יוד הי ואו הא. 3. יוד הא ויו הא. Porrò זן eſt duplex 1. יוד הי וו הה. 2. יוד הה וו הי. חן eſt quadruplex 1. יוד הה ואו הי. 2. יוד הי ואו הה. 3. יוד הה ויו הא. 4. יוד הא ויו הה.

(6.) Jam: ad Coronam Aziluthicam refertur apex literæ Jod: Ad Chochmah ſeu Patrem, י & nomen עב: ad Binah ſeu Matrem, ה & nomen סג; ad Jiſraël Sabha, nomen סז 67. & duæ ejus variationes: ad Tebhunâ, nomen סב 62. & duæ ejus variationes: ad Tiphereth ſeu Seir Anpin, Vav: ad illius Chochmah, nomen עב: ad illius Binah, nomen סג; ut & nomen עב, ſed h. m. nam סג per ſe eſt 63. & decem literæ ſunt 73. & Aleph ſuperfluum eſt cerebrum, quod ſervit ad ulteriorem perfectionem τῦ Seir Anpin. Et huc etiam pertinet nomen בן, quod etiam aſcendit ad 72. ſi nempe computetur numerus ejus 52. & 20. literæ ulterioris ejus plenitudinis, hoc modo: יוד וו דלת הה וו וו הה הה. Ad illius Tiphereth pertinet nomen מה: & hoc etiam reducitur ad עב; ſi ad מה 45. addatur 26. numerus Tetragrammati ſimplicis, & Aleph, quod eſt cerebrum in Seir Anpin; ex quo perficitur

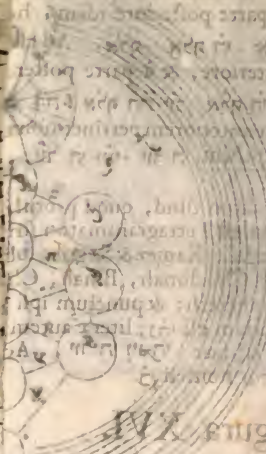
riore refer-
oc modo :
od pertinet
iore idem,
· אלף · אלף
ıen סג : &
יוד · יוד הי

it Sacerdos
nplex,pun-
bi Cholem
ıeſed; Ka-
ſubjectum
ı ſunt Mal-
d Uxorem

,Infinitum
benedictū.
mæ, quæ
ſeu gradus
iluch. (c.)
JOMIN,
haijah,ſeu
m Sephira-
eſt Kether
eſchamah,
) Eſt Lux
æ vocatur

Pater

men autem
הֹה וִיו הֵה
הֵי וִיו הֵה
(4.)
44. מֹחַ 48-
וּ הֵה vel
ואו הֹא Et
eſt in Cheſe
(5.)
tuor variat
ד הֵי וּ הֹא
בן etiam eſt
3. ויו הֹא
יוד הֵה וּ הֵי
3. ויו הֵה
(6.)
Jod: Ad C
Matrem, ה
ejus variat
tiones : ad
mah, non
עֹב, ſed h
& Aleph ſ
rem perfe
nomen בן
tur nume
nis, hoc
Tiphereth
עֹב; ſi ad
cis, & Al

ficitur numerus עִב 72. Ad Nezach à parte anteriore refertur nomen קְסָא, & à parte poſteriore idem, hoc modo: אלף · אלף הי · אלף הי יוד · אלף הי יוד הי · Ad Hod pertinet nomen קְנָא, à parte anteriore, & à parte poſteriore idem, hoc modo: אלף · אלף הה · אלף הה יוד · אלף הה יוד הה · Ad Jeſod, ejusque partem anteriorem pertinet nomen סג: & ad poſteriorem ejus, idem, h. m. יוד · יוד הי · יוד הי ואו · יוד הי ואו הי

(7.) Tetragrammaton illud, quod protulit Sacerdos Magnus die Expiationum eſt Tetragrammaton ſimplex, punctatum per Cholem, Sægol; Kamez & Sægol; ubi Cholem denotat Kether; Sægol; Chochmah, Binah, Cheſed; Kamez, i.e. linea ejus; Tiphereth; & punctum ipſi ſubjectum Gebhurah: Sægol ſecundum eſt נֶהִי; literæ autem ſunt Malchuth. Plenitudo ejus eſt hæc: יוד הֵי וָיו הֵי. Ad Uxorem Seir Anpin autem refertur nomen בֹּן.

Figura XVI.

Figura hæc repræſentat ſub litera (a.) Æn-Soph, Infinitum illum, qui ipſe ſit benedictus, & cujus Nomen ſit benedictũ. (b.) eſt lux ambiens 10. Sephirarum perſonæ primæ, quæ vocatur Adam Kadmon, & ſe habet ut Jechidah ſeu gradus animæ ſingulariſſimus & unitivus ad Mundum Aziluth. (c.) eſt lux ambiens 10. Sephirarum Perſonæ ATTIK JOMIN, qui ambit Mundum Aziluthicum, & ſe habet ut Chaijah, ſeu gradus animæ vitalis. (d.) eſt lux ambiens decem Sephirarum Perſonæ illius, quæ vocatur *Arich Anpin*, quæ eſt Kether ſeu Corona Mundi Aziluthici, & ſe habet ut Neſchamah, ſeu gradus animæ intellectualis, vel mentalis. (e.) Eſt Lux ambiens decem Sephirarum perſonæ illius, quæ vocatur

 Pater

Pater ſupernus, qui eſt Chochmah Mundi Aziluthici, & ſe habet ut Ruach, ſeu gradus animæ ſpiritualis. (f.) eſt lux ambiens decem Sephirarum perſonæ illius, quæ vocatur Mater ſuperna, & ipſa eſt Binah Mundi Aziluthici, & ſe habet ut Nepheſch, ſeu gradus animæ plaſticus & vegetativus. (g.) eſt lux ambiens decem Sephirarum illius perſonæ, quæ vocatur Seir Anpin; & hæc continet ſex Extremitates, quales ſunt: Cheſed, Gebhurah, Tiphereth, Nezach, Hod, Jeſod, Mundi Aziluthici. (h.) Eſt lux ambiens decem Sephirarum Perſonæ illius, quæ vocatur Uxor Seir Anpin, illa nimirum quæ dicitur Malchuth Mundi Aziluth: Et hic ſex Perſonæ terminantur. (i.) Eſt lux ambiens ſexaginta illarum Sephirarum, quæ reperiuntur in ſex illis perſonis, quales ſunt, ATTIK & *Arich*, Pater & Mater, Seir & Uxor ejus, in Mundo Briathico. (k.) eſt Lux ambiens Sexaginta Sephirarum, quas continent Sex perſonæ, quales ſunt: ATTIK & *Arich*, Pater & Mater, Seir & Uxor ejus, Mundi Jezirathici. (l.) Eſt Lux ambiens Sexaginta Sephirarum, nempe Sex perſonarum, quæ ſingulæ continent ſuas decades Sephirothicas; ſunt autem ATTIK JOMIN, *Arich Anpin*, Pater & Mater Seir & Uxor ejus Mundi Aſiathici.

(ll.) Deſignantur decem צחצחות coruſcationes, prout vocantur decem illæ Sephiræ in Adam Kadmon; nimirum (m.) אור מאור אור מופלא Lux de luce, quæ vocatur lux mirabilis, eſtque Kethet. (n.) זוהר מזוהר אור נסתר Splendor de ſplendore, qui dicitur lux occulta; eſtque Chochmah. (o.) זיו מזיו אור מתנוצץ, fulgor de fulgore; quæ eſt Lux coruſcans, eſtque Binah. (p.) זוהר מזוהר אור צח ſplendor de ſplendore, qui vocatur lux ſubtilis & clara; eſtque Cheſed. (q.) אור מזוהר אור מצוחצח Lux de ſplendore, quæ vocatur Lux clarefacta; eſtque Gebhurah. (r.) זיו מאור אור מזהיר fulgor de Luce, quæ vocatur lux ſplendens, eſtque

Tiphe-

Tiphereth. (s.) אור מזיו אור מזוקק Lux de fulgore, lux depurata dicta, eſtque Nezach. (t.) זוהר מזיו אור בהיר Splendor de fulgore, lux fulgida dicta; eſtque Hod. (u.) זיו מזוהר אור צח ומצוצח fulgor de ſplendore, lux ſubtilis & clarefacta; eſtque Jeſod. (w.) יקוד מיקוד אור נוגה ardor de ardore, quæ lux ſerena vocatur; eſtque Malchuth. (x.) eſt ſpatium illud vacuum, quod Æn-Soph luce replevit; אין סוף enim numeris æquivalet אור: ut demonſtretur, quod Æn-Soph (cujus nomen ſit benedictum in æternum:) illuminet per ſe ipſum omnes mundos, & nemo alius: quod abſit!

(y.) Eſt filum Æn-Soph, quod protrahitur in omnes decem Sephiras & verſus omnia latera.

(z.) Incipit Mundus Aziluth; quo pertinent Scriptio Tetragrammatica יוד הי ויו הי :עב & Nomen Ehjeh Joddatum. אלף הי יוד הי: quæ ſunt אור פני אל Lux faciei Dei.

(A.) Eſt Kether, quo pertinet nomen Ejeh, (B.) Chochmah, quo pertinet nomen Jah. (C.) Binah, quo pertinet Tetragrammaton cum punctis Elohim. (D.) Daath, cui tribuitur Tetragrammaton יהוה (E.) Cheſed, cui nomen El vel Eloah. (F.) Gebhurah, cui Nomen Elohim. (G.) Tiphereth, ubi Tetragrammaton cum propriis ſuis punctis. (H.) Nezach, cui Nomen Tetragrammaton Zebhaoth cum connotatione nominis Adonai. (I.) Hod, cui Nomen, Tetragrammaton Zebhaoth, cum connotatione nominis Elohim. (K.) Jeſod, cui nomen El Chaj, item El Schaddaj. (L.) Malchuth, cui tribuitur nomen Adonai. Huc referuntur Canales influentiarum denominati juxta literas Alphabethicas.

(א.) Eſt linea, quæ protrahitur è Kether in Chochmah (ב.) eſt linea, quæ derivatur è Kether in Binam. (ג.) eſt linea, quæ protrahitur è Chochmah in Daath. (ה.) Eſt linea, quæ protrahitur è Chochma in Cheſed. (ו) eſt linea, quæ protra-

protrahitur è Binah in Gebhuram. (ז.) eſt linea, quæ protrahitur è Daath in Cheſed. (ח.) eſt linea, quæ protrahitur è Daath in Gebhuram. (ט.) eſt linea, quæ protrahitur ex Cheſed in Tiphereth. (י.) eſt linea, protracta è Gebhurah in Tiphereth. (כ.) eſt linea ducta ex Cheſed in Nezach. (ל.) eſt linea derivata ex Gebhurah in Hod. (מ.) eſt linea protracta ex Tiphereth in Nezach. (נ.) eſt linea protracta ex Tiphereth in Hod. (ס.) eſt linea protracta ex Nezach in Jeſod (ע.) eſt linea, protracta ex Hod in Jeſod. (פ.) eſt linea, quæ trahitur ex latere dextro, nimirum ex Kether, Chochmah, Cheſed & Nezach, & deſcendit in Malchuth. (צ.) eſt linea, quæ trahitur ex latere ſiniſtro, nempe ex Kether, Binah, Gebhurah & Hod, & prorogatur in Malchuth. (ק.) eſt linea protracta ex Kether in Daath. (ר.) eſt linea protracta ex Daath in Tiphereth. (ש.) eſt linea protracta ex Tiphereth in Jeſod. (ת.) eſt linea, quæ ducitur ex latere medio ex Kether nimirum, Daath, Tiphereth & Jeſod, & tota deſcendit in Malchuth.

Sphæra Litera (M) ſignata, repræſentat Mundum Briathicum; ubi obſervanda.

Sephiroth.	Nomina.	Angeli.	Chori Angelorum
1. Kether.	אהיה	Jehuel.	Seraphim.
2. Chochmah.	אההי	Raphaël.	Ophanim.
3. Binah.	איהה	Cherubiel.	Cherubim.
4. Daath.	היהא	Schemuel.	
5. Cheſed.	ההיא	Zadkiel.	Schinanim.
6. Gebhurah.	ההאי	Tarſchiſch.	Tarſchiſchim.
7. Tiphereth.	האבצם	Chaſmal. alii Metatron.	Chaſchmalin.
8. Nezach.	האיה	Uſiel.	Malachim.
9. Hod.	היאה	Chaſniel.	Bene Elohim.

10. Jeſod

10. Jeſod	יאהה	Zephanjah: alii Jehuel.	Iſchim.
11. Malchuth.	יההא / יהאה / אל שרי	Michaël.	Arelim.

Rambam verò Angelos ita dividit; ut 1. ſint חיות 2. אופנים 3. אראלים 4. חשמלים 5. שרפים 6. מלאכים 7.8. אלהים 9. בני אלהים 10. כרובים. R. Jiſchmaël, & Autor libri Pliah hunc obſervant ordinem; ut primò locent Cherubim. 2. Chaſchmalim. 3. Chajoth. 4. Arelim. 5. Seraphim. 6. Tarſchiſchim. 7. & 8. Ophanim. 9. Iſchim. 10. טפסרים In Sohar. Section. Jethro ordo hic obſervatur 1. Arelim. 2. Seraphim. 3. Chaſchmalim. 4. Schinanim. 5. Tarſchiſchim. 6. Ophanim. 7. Elohim. 8. Iſchim. 9. Chajoth. 10. Bene Elohim. Hoc autem certum eſt, quod Seraphim pertineant ad Binah: Chajoth, ad Tiphereth, vel ſex Sephiroth ejus: & Ophanim ad Malchuth: de aliis dubium quidem eſt: ſed tamen Cherubim referuntur ad Kether, vel, ſi ejus loco numeratur Daath, ad Chochmah, &c. Videatur Beth Elohim Tractat. 2. c. 6.

Circulus Literæ (N.) deſignat Septem Palatia Sanctitatis Mundi Briathici; ubi obſervanda

	Palatia.		Nomina.	Sephiroth.
1.	היכל קודש קדשים	Palatium Sancti Sanctorum	אל	Kether: Chochmah: Binah.
2.	היכל אהבה	Palatium Amoris	מצפצ	Cheſed.
3.	היכל זכות	Palatium Meriti.	יהוה	Gebhurah.

4. היכל

4.	היכל רצון	Palatium Benevolentiæ.	יהוה	Tiphereth
5.	היכל עצם שמים	Palatium Subſtantiæ Cœli.	אלהים	Nezach.
6.	היכל נוגה	Palatium Serenitatis.	מצפץ	Hod.
7.	היכל לבנת הספיר	Palatium albedinis cryſtallinæ	{ יה / אדני	Jeſod. / Malchuth.

Numerus autem dictorum Nominum Sanctorum exæquat numerum vocis תכלת,

Circulus (O.) repræſentat Mundum Jezirah, qui eſt Mundus Angelorum, ubi inveniuntur Scriptio Tetragrammatica 1. יוד הא ואו הא 2. Ehjeh Alephatum, ut אלף הא יוד הא hic obſervari poſſunt:

Sephiroth	Nomina.	Sancti	Gradus Animæ.
1. Kether	יהוה	Meſſias Filius David.	Jechidah.
2. Chochmah	יההו	Moſcheh	Chaijah.
3. Binah	יוהה	Chanoch.	Neſchamah.
4. Daath	היוה		Spiritus internus, qui diffunditur in omnes 6. extremitates.
5. Cheſed.	הויה	Abraham	
6. Gebhurah	ההוי	Jizchak	
7. Tiphereth	ההיו	{ Jaacobh / Elijhu.	
8. Nezach	היהו	Moſcheh.	
9. Hod	הוהי	Aharon.	
10. Jeſod.	והיה	Joſeph, qui vocatur juſtus.	

11. Mal-

11. Malchuth.	ויהוה והוהי אל יהוה	David Rex. Eliſcha.

Ad hoc Syſtema referuntur Nomen כב 22. literarum, nempe אנקתם פסתם פספסים דיונסים quod per varias methateſes fit ex 22. literis prioribus benedictionis Sacerdotalis; quæ ſunt יברכך יהוה וישמרך יאר יהוה: de quo vide librum Pardes Tr. 21. cap. 14.

In Circulo (P.) notanda ſunt Palatia Jezirathica cum ſequenti diſpoſitione:

Palatia.	Nomen מב 42. literarum.	Sephiroth.	Textus Jeſchaj. 6,2.3. in ſpatiis.
1.	אב	Kether.	
	גי	Chochmah.	Seraphim ſtabant ſupra il-
	תצ	Binah.	lud: Sex alæ.
2.	קרעשטן	Gedulah.	Sex alæ.
3.	נגריכש	Gebhurah.	uni: in duabus.
4.	בטרצתג	Tiphereth.	velabat facies ſuas: & duabus velabat
5.	חקבטנע	Nezach.	pedes ſuas, &
6.	יגלפזק	Hod.	duabus volabat,
7.	שקוצית	Jeſod. Malchuth.	&clamabat hic ad illum, & dicebat: Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Exercitium, plenitudo totius terræ gloria ejus.

Hoc verò nomen 42. literarum deſumptum eſt ex 42.

 literis

literis prioribus Hiſtoriæ creationis, usque ad ב vocis ברא per varias transmutationes, quæ prolixe deſcribuntur in libro Pardes Tr. 21. c. 13. Huc etiam refertur nomen מטטרון Principis faſierum.

Circulus (Q.) repræſentat Mundum Aſiathicum, qui eſt Mundus Sphærarum cœleſtium, in quo locum habet ſcriptio Tetragrammatica. 1. יוד הה וו הה. 2. יוד הה יוד הה. אלף הה יוד הה. Notanda hic veniunt:

Sephiroth.	Nomina.	Membra.
כתר	אדני	Cranium.
חכמה	אריג	Cerebrum dextrum.
בינה	אניד	Cerebrum ſiniſtrum.
דעת	אנדי	Cerebrum medium, cujus locus eſt in parte capitis poſtica.
חסד	איגר	Brachium dextrum.
גבורה	אירן	Brachium ſiniſtrum.
תפארת	רניא	Totum corpus à gutture usque ad membrum ſanctum.
נצח	רנאי	Pes dexter.
הוד	רינא	Pes ſiniſter.
יסוד	ריאב	Signum fœderis Sancti.
מלכות	ראנין, ראינג, אל אדני	Corolla, quæ eſt in Jeſod.

Huc etiam refertur nomen סנדלפון Princeps facierum; qui dicitur Rom una in terra.

Figura (R.) repræſentat decem circulos cœleſtes, quibus

bus præeſt Angelus quidam, cui nomen הדרניאל, qui circundat omnes decem Sphæras. Dividuntur autem ſecundùm Sephiroth, & refertur

Ad Kether, Mundus Intelligentiæ, Sphæra prima, quæ dat facultatem omnibus ſtellis & circulis.

Ad Chochmah, Sphæra motus diurni.

Ad Binah, Sphæra octava ſtellarum fixarum, & duodecim ſignorum cœleſtium, cum quibus combinantur duodecim menſes.

Ad Gedulah, Saturnus.

Ad Gebhurah, Jupiter.

Ad Tiphereth, Mars.

Ad Nezach, Sol.

Ad Hod, Venus.

Ad Jeſod, Mercurius.

Ad Malchuth Luna, & in medio locatur Terra.

Figura (S.) repræſentantur Septem cœli: nempe

1. Cœlum primum & ſummum ערבות, quod applicatur ad Cheſed; ubi dicuntur reperiri Theſauri benedictionum & largitionum, & gratiæ, omniumque bonorum, quæ in Mundo.

2. מכון, quod refertur ad Gebhurah, ubi Theſauri nivis & pluviarum, benedictionis, & Theſauri ſpiritus vitæ.

3. מעון refertur ad Tiphereth, in quo locantur Angeli, cantantes coram Deo benedicto.

4. זבול refertur ad Nezach, in quo eſt altare ſupernum, & Michaël Sacerdos Magnus ſacrificat animas juſtorum ſuper iſto altari.

5. שחקים, refertur ad Hod, ubi ſunt molæ, quibus molitur manna pro juſtis, in ſeculum venturum.

6. רקיע, In quo Sol & Luna, & ſtellæ, & planetæ, & omnes decem Sphæræ; & refertur ad Jeſod.

7. וילון, & refertur ad Malchuth, nec alium habet uſum, niſi quod dicatur, intrare veſperi, & prodire manè.

8. Porrò ſequuntur adhuc ש״ץ 390. cœli, juxta numerum שמים, qui omnes ſtatuuntur ſub firmamento, quod וילון dicitur, & circundant octodecim millia mundorum, ſimulque Gehennam & Hortum Eden.

9. Octodecim millia mundorum, in quibus verſatur Schechinah, cum Metatrone, qui eſt princeps ſtans coram facie Dei. Cibatque & nutrit omnes creaturas, quæ in mundo.

10. In medio ſtatuitur terra, infimo loco, quæ dicitur תבל orbis; & ad dextram ejus Gan Eden: ad ſiniſtram autem, Gehenna.

Figura (T.) repræſentat Hortum Eden, ejusque ſeptem manſiones: ubi in circuitu eſt murus Paradiſiacus, & ſequuntur ſeptem palatia; in medio autem arbor Vitæ.

Figura (U) repræſentat Septem manſiones inferni; & quidem circulo primo exhibentur aquæ lachrymantium. Secundo, aquæ creationis. Tertio, aquæ Oceani. Quarto, mare ſalſum. Circulis autem minoribus diſtinguuntur ad dextram Septem Terræ, quæ ſunt 1. ארץ. 2. ארמה. 3. גיא. 4. נשיה. 5. ציה. 6. ארקא. 7. תבל, quæ & חלד. De quibus videatur Sohar, Part. Breſchith fol. 45. col. 179. item Vajikra. fol. 4. col. 14. item Emek Ham-Melech fol. 176. col. 4. & Pardes Tract. 6. cap. 3. Ad ſiniſtram autem ſeptem habitacula infernalia, nempe 1. שאול 2. אבדון 3. טיטהיון Pſ. 40, 3. 4. באר שחת 5. צלמות 6. שערי מות 7. גיהנם Jer. 7, 32.

Figura

Figura (X.) repræſentat quatuor pedes Sedis Corticum, de quibus Jechesk. 1, 4. ſuntque

Nomina קלי' Klippoth, ſeu corticum.	Nomina Spirituum.	Nomina Regnorum.	Nomina Sephirarum.
1. רוח סערה ventus Turbinis	חמור Aſinus; quò pertinet רהב	אדום Edomiticum	Malchuth
2. ענן גדול nubes magna	שור bos: quò pertinet סמאל	מדי Medorum.	Nezach, Hod, Jeſod
3. אש המתלקחת ignis vorticoſus.	מחלת	יון Græcorum.	Gedulah, Gebhurah, Tiphereth.
4. נוגה לו סביב ſplendor ipſi undique.	לילית	בבל Babylonicum.	Kether, Chochmah Binah.

In medio horum omnium eſt quaſi חשמל, flammæ intimæ in medio ignis.

Figura (Y.) repræſentantur Klippoth cum 12. principibus ipſorum, qui præfecti ſunt duodecim menſibus anni.

Nomina Principum ſunt ſequentia:

1. בעירירון; qui ita dicitur, vel quia ſit רביעי quartus, vel à quarto proveniens: nam Samael, à quo duodecim hæ δυνάμεις proveniunt, eſt quartus inter naturas perditrices; quia ipſo priores ſunt קמטיאל & בליאל, & עתיאל: vel ex loco Pſ. 92, 7. 2. אדימירון; cujus colores ſunt quaſi דם ſanguis aquis mixtus. 3. צללדמירון; cujus colores ſunt, quaſi ſanguis צלול limpidus. 4. שיחרירון, cujus colores plane ſunt nigri. 5. שלהבירון; cujus colores ſunt inſtar flammæ ignis. 6. צפרירון; cujus colores ſunt inſtar terræ. 7. עבירירון; cujus colores ſunt

ad inſtar nubium. 8. נחשתירן; cujus colores ſunt ad inſtar
cupri. 9. נחשירן; colores ejus ſunt quaſi ſerpentum. 10. דגרגירון;
cujus colores ſunt ad inſtar piſcium magnorum. 11. בהימירון;
cujus exercitus & colores omnes; ſunt ad inſtar brutorum &
iſte præeſt mille ducibus fortibus, qui degunt in montibus; qui
ſinguli iterum præſunt mille aliis Pſ. 50, 10. 12. נשימירון; cu-
jus formæ ſunt inſtar mulierum malignarum. Itemque ali-
quando vocatur חתולירון; quia cum ſuis aliquando apparet
in forma catorum magnorum. In medio hujus circuli locan-
tur סמאל & אשמדאי, & ad angulum hujus quadrati Euro-me-
ridionalem locatur homo, & ſerpens, & Lilith ſenior uxor Sa-
maëlis. Ad angulum Euro-Septentrionalem bos & Aſinus, &
Aggereth, filia Machalath: & ad angulum Zephyro-Septen-
trionalem Scorpio; & à אסימון innominatus & נעמה. Ad an-
gulum autem Zephyro-meridionalem, Leo & equus, & Lilith
junior, Uxor Aſmodæi.

Figurâ (Z.) repræſentantur decem Sephiroth lateris ad-
verſi, quæ ſunt ſeptem palatia alterius generis; & decem iſtæ
Sephiræ locum habent à tergo Sanctitatis Mundi Aſiah. Sa-
maël autem impius circundat totam decadem Sephirothicam
horum corticum, qui ſunt undecim; ad ſimilitudinem unde-
cim ſpecierum ſuffimenti, & ad ſimilitudinem undecim ma-
ledictionum montis Ebal; & ad ſimilitudinem Mannæ, & de-
cem ipſius diverſitatum, & undecim Ducum Edomiticorum,
juxta vocem אי Deut. 32, 37. & juxta undecim dies à Choreb
Deut. 1, 2. & ad ſimilitudinem undecim aulæorum. Et juxta
vocem והאחשדרפנים Eſth. 9, 3. quæ habet undecim literas.

Palatium autem primum continet Sephiras 1. Kether,
ubi כתריאל, quod nomen alludit ad Textum Pſ. 37, 34. Ab
aliis huc refertur תאומיאל vel תומיאל; item קמטיאל. 2. Choch-
mah; quo referuntur duces Eſau, & nomen iſtius corticis eſt
עוגיאל. Et quidem ſcribunt געאל vel עגאל. Et in Tikkunim
hæc Sephirah vocatur אדם בליעל; alii autem ſcribunt בלי אל

quod

quod Deum neget. 3. Binah; cujus cortex vocatur סתריאל vel הרסיאל: in Tikkunim autem vocatur שעריאל ab Eſau piloſo; alii eundem vocant עיתיאל; quidam autem putant tres iſtas ſpecies Impuritatum non dari, ſed cortices tantum eſſe ſeptem; quod tamen non approbatur.

Palatium ſecundum continet Cheſed, cujus cortex vocatur געשכלה; in Tikkunim autem vocatur עזאל, item חזריאל: Pſ. 80, 14. & alii huc referunt סמאל, item אגניאל, ex Exodi 15, 1.

Palatium tertium eſt Gebhurah, cujus cortex vocatur גולהב. Ab aliis vocatur זעפיאל; & in Tikkunim vocatur אנגיאל. Alii huc referunt עזיאל, item שעריאל.

Palatium quartum continet Tiphereth, cujus cortex vocatur תגרינן item זעמיאל, & in Tikkunim vocatur עוגיאל, ab Og Rege Baſan.

Palatium quintum continet Nezach, cujus cortex eſt ערב זרק item קצפיאל; ab aliis huc refertur תאומיאל, alludendo ad vocem תהומות Exod. 15, 5.

Palatium ſextum continet Hod, cujus cortex eſt סמאל: In Tikkunim autem huc refertur חומיאל, Ex Pſ. 9, 7.

Palatium ſeptimum continet primo Jeſod, cujus cortex vocatur גמליאל: item נחשיאל: item עבריאל. Et in Tikkunim huc locatur סמאל præputiatus. Huc ab aliis refertur draco cæcus. Secundo Malchuth, cujus cortex eſt לילית impia. Et in Sohar Sect. Achare moth cortex decimus vocatur דורש אל המתים

Vide plura in Pardes Tr. 25. c. 4. Sed nomen נחש ſerpens eundem habet numerum cum משיח, qui cortices eradicabit e mundo Jeſch. 25, 8.

FINIS.

SOLI DEO GLORIA

per CHRISTUM.

Unterricht für die Buchbinder.

Bindet Figura 1. gegen pag. 195. Figur. 2. gegen pag. 198. Figur. 3. gegen pag. 201. Figur. 4. gegen pag. 207. Fig. 5. gegen p. 212. Figur. 6. gegen p. 216. Figur. 7. gegen p. 221. Figur. 8. gegen p. 224. Figur. 9. gegen p. 227. Figur. 10. gegen p. 230. Figur. 11. gegen p. 231. Fig. 12. gegen p. 233. Figur. 13. gegen p. 235. Figur. 14. gegen p. 240. Figur. 16. gegen p. 243.

BIBLIOTHECA REGIA MONACENSIS